

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΑΣΣΩΝΙΑΣ

ΚΑΙ

Η ΔΙΕΙΣΔΥΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙ
ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ

ΥΠΟ

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Π. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

•Τίς ἐστίν ὁ ψεύτης, εἰμὴ ὁ ἀρνούντων
ὅτι ὁ Ἰησοῦς σὺν ἴσιν ὁ Χριστός.
Ὅθεν ἴσιν ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος
τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Πῶς ὁ ἀρνού-
σας τὸν Υἱόν οὐδὲ τὸν Πατέρα ἔχει».

(Ἐπιστολὴ Ἰωάννου ΚΨ'. 12-24)

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

«Πᾶς ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῆ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὁ δὲ ποιῶν τὴν Ἀλήθειαν, ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα αὐτοῦ, διὰ ἐν Θεῷ ἵσται εἰργασμένα» (ΙΗΣΟΥΣ, ΧΡΙΣΤΟΣ).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ ἐπιλύσας τὸ πάμπαν τοῦ ἀνθρωπίνου προορι-
σμοῦ πρόβλημα, εὖ καθορίσας τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου
ἐν τῷ Σύμπαντι, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, προ-
χάρησε καὶ τὴν γραμμὴν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ διήρχετο
ἡ καθορίζουσα τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ Σύ-
μπαντι Θεία αὐτοῦ Ἴδεολογία, διὰ τῆς ἐξῆς παραβο-
λῆς, ἣτις ἐπέχει θέσιν ἱστορικῆς προφητείας, ὡς βεβαι-
συσμένη ὑπὸ τῆς ἱστορίας Ἰδεοῦ αὐτῆ, ἐν κεφαλαίῳ
II* τοῦ κατὰ Ματθαίον ἀγίου Εὐαγγελίου. «Ὡμοιούθη
ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείραντι κλόν
σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀν-
θρώπους, ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐσπειρε ζιζάνια
ἀνά μέσον τοῦ σίτου, καὶ ἀπήλθεν Ὅτε δὲ ἐβλάστη-
σεν ὁ χόρτος, καὶ καρπὸν ἐποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ
ζιζάνια. Προσελθόντες δὲ οἱ δούλοι τοῦ οἰκοδεσπότου
εἶπον αὐτῷ Κύριε, οὐχὶ κλόν σπέρμα ἐσπειρας ἐν τῷ
σῷ ἀγρῷ; Πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια; Ὁ δὲ ἔφη αὐ-
τοῖς: Ἐχθρὸς ἀνθρώπου τοῦτο ἐποίησεν: Οἱ δὲ δούλοι
εἶπον αὐτῷ: Θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά;
Ὁ δὲ ἔφη, Οὐ, μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια ἐκριζώ-
σητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σίτον. Ἄφετε συναυτάνεσθαι
ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ».

Ἡ ἐρμηνεία τῆς Θείας ταύτης παραβολῆς, ἔχει οὕ-
τως. Ὁ ἀγρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἀνθρώπος ἐσπειρε κα-
λὸν σπέρμα, εἶνε ὁ κόσμος. Ὁ δὲ ἀνθρώπος εἶνε ὁ
Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις εἶνε ὁ κατ' ἀπόλυτον Ἀλήθειαν
«κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπος» ὡς
πρὸς τὸ ἀνθρώπινον. Τὸ σπέρμα, συμβολίζει τὴν Οὐρα-
νίαν Αὐτοῦ Ἴδεολογίαν, τὴν ὁποῖαν ἐσπειρεν εἰς τὸν
κόσμον καὶ μόνος καὶ διὰ τῶν Θεῶν αὐτοῦ Ἀποστό-
λων. Οἱ φύλακες οἵτινες ἅμα ἐσπάρει ὁ ἀγρὸς, ἀντι-
νὰ μένουσιν ἄγρυπνοι φυλάττοντες αὐτόν, ἐκοιμήθησαν
συμβολίζουσιν τοὺς τακγμένους καὶ πληρωνομένους διὰ
τὴν φυλάττευσιν τὸν ἀγρὸν τοῦ Κυρίου Ἀρχιερεῖς καὶ
Θεολόγους, οἱ πλείους τῶν ὁποίων ἐκοιμήθησαν καὶ
εἰσέτι κοιμῶνται, ὑπὸ τὴν δηλητηριώδη σκιάν τῆς ἐ-
γωπαθοῦς φιλαρχίας καὶ τοῦ Μαμμωνᾶ. Ὁ ἐχθρὸς ὁ κα-
κεῦργος καὶ ἀπαισίος, ὁ σπείρας τὰ ζιζάνια εἶνε ὁ Σα-

τανάς, και τὰ σπαρέντα παρ' αὐτοῦ ζιζάνια, συμβολίζουσι τὰς αἱρέσεις, δι' ὧν οἱ Αἰρεσιάρχαι ἠγωνίζοντο μετὰ σατανικοῦ πείσματος νὰ συμπνίξουν τὴν Ἀληθειαν, διὰ τοῦ ψεύδους, ὡς τὰ ζιζάνια φυόμενα ἐν τῷ σίτῳ συμπνίγουσιν αὐτόν. Καὶ ὁ θαρισμὸς συμβολίζει τὰς διὰ τῶν πολέμων καὶ ἄλλων Θεομηνιῶν γενομένας ἐν τῷ κόσμῳ καταστροφάς, τῶν ὁποίων ἡ ἐγγυμονουμένη διὰ τοῦ ἄγγυθ' ὄντες ἐπὶ θύραις νέου πολέμου, θὰ ἦνε ἡ τρομερωτέρα πάντων τῶν πρὸ αὐτῆς καὶ καταστρεπτικωτέρα. Καὶ ταύτην προείδων ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, τὴν περιέγραψεν ἐν κεφαλαίῳ ΙΔ', τῆς Θείας κώτεθ' Ἀποκαλύψεως, διὰ τῶν ἐξῆς.

«Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ ἐν τῷ Ὄρει, ἔχων καὶ αὐτὸς ὄρεπαν ἐξ ὄρου. Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός—τῶν ἐκρηκτικῶν ὕλων—καὶ ἐφώνησε κραυγὴ μεγάλη τῷ ἔχοντι τὸ ὄρεπαν, λέγων: Πέμψεν σου τὸ ὄρεπαν τὸ ὄρου καὶ τρύγησεν τοὺς βέτρους τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἠκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς. Καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ ὄρεπαν αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν καὶ ἐτρύγησεν τὴν ἀμπάλον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνόν, τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην. Καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθαν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἕχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων».

Ἐν ἐκ τῶν ζιζανίων, μᾶλλον δὲ μίᾳ δηλητηριώδους ἀκανθῆς, σπαρείσκει ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, ἐν τῷ συμβολίζοντι τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἄγρο, δι' ἧς τὸ τέρας τῆς Ἀβύσσου ἐπιδιώξει καὶ ἐπιδιώκει ὑπόβλητος νὰ δηλητηριάσῃ καὶ θανατώσῃ τὸν ὑπερκόσμιον Χριστιανισμόν, εἶνε πλὴν τῶν αἱρέσεων καὶ ἡ ἀντίχριστος εἰδωλολατρικὴ, Μασσωνία, τῆς ὁποίας τὴν καταγωγὴν καὶ τοὺς σκοπίους καὶ καταχθονίους σκοπούς θ' ἀποδείξωμεν καὶ θὰ διαλέξωμεν διὰ τοῦ παρόντος βιβλιαρίου.

Σ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΑΣΣΩΝΙΑΣ

«Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς Δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἐαυτοῖς ταχυνὴν ἀπώλειαν καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὓς ἡ ὁδὸς τῆς Ἀληθείας βλασφημηθήσεται» καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται» (Πέτρος Β', Κ. 6. 1—5)

Πολλοὶ κατὰ διαφόρους ἐποχάς, Ἕλληνας καὶ ἕνοι συγγραφεῖς, θεολόγοι καὶ μὴ, ἀπεκάλυψαν διὰ θαρραλέων τινος συγγραμμάτων, ἀλλὰ καὶ δημοσιογραφικῶς τοὺς σκοπίους τῆς Μασσωνίας σκοπούς, ἀποδείξαντες, ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφρονίᾳ, δι' ἐπιχειρημάτων ἀκταμαχῆτων, ἐξ αὐτῆς τῆς Μασσωνικῆς δράσεως καὶ τῶν περιοδικῶν τῆς ἐξηγγμένων, ὅτι ἡ Μασσωνία εἶνε ὀργάνωσις Φυσιολάτρις τοῦτέστιν Ὑλῶφρον, ἐπιδιώκουσα ὑπόβλητος, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς φιλανθρωπίας, ἐλευθερίας, ἀδελφωσίνης καὶ ἰσότητος τῶν καταδυναστευομένων λαθῶν—ὕπερ τῶν ὁποίων διατείνεται ὅτι ἐργάζεται—τὴν διαφθορὰν αὐτῶν, διὰ τῆς ἀναβιώσεως τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρίας καὶ τῶν παρ' αὐτῆς διενεργουμένων εἰδωλολατρικῶν μυστηρίων, τοῦ Ὑπνωτισμοῦ καὶ Πνευματισμοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιζητεῖ τὴν ἐμνηθένοιον τοῦ ἐκντωσιμένου κατὰ τῆς Ὑλολατρίας ἢ Εἰδωλολατρίας Ὑπερκόσμιου Χριστιανισμοῦ τοῦ διδόνοντος τὴν λατρείαν

τοῦ Ἀνάρχου καὶ Ἀϊθίου Πνεύματος ἢ Θεοῦ καὶ τὴν ἀπόλυτον ἠθικὴν».

Ἐξέχουσιν θεῖον μεταξὺ τῶν κατὰ τῆς Μασσωνίας συγγραφῶν κατέχει ὁ πρὸ ὀλίγων ἔτων ἀποδείξας δεινὸς λαϊκὸς Θεολόγος Ἀπόστολος Μακράκης. Οὗτος διήλθεν, ὡς δεῖται ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐρχόμενος, καὶ ἐπατέθη λάθρως κατὰ τῆς Μασσωνίας, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἠπαίτησεν, ὅτι θὰ τὸν δολοφονήσῃ, εἰ μὴ θὲν παύσῃ τὸν κατ' αὐτῆς θρηματικὸν ἐλαγχον. Ἄλλ' ὁ Μακράκης, περιφρονήσας τὰς Μασσωνικὰς ἀπειλὰς, ἐξηκολούθησεν ἀπίστητος τὸν κατὰ τῆς Μασσωνίας ἐλεγκτικὸν ἀγῶνα, καὶ διὰ δύο σπουδαίων συγγραμμάτων, καὶ διὰ δημοσίων διαλέξεων ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς Ὀμονοίας τῶν Ἀθηνῶν, ἀπεκάλυψε τοὺς καταχθονίους κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ σκοποὺς τῆς Μασσωνίας, καθὼς καὶ τοὺς συμβολικοὺς χαιρετισμούς, δι' ὧν οἱ Μασσωνοὶ χαιρετῶνται καὶ γνωρίζονται πρὸς ἀλλήλους, μετὰ τοῦ Μασσωνικοῦ διπλώματος, τὸ ὅποιον καὶ παραθέτομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος βιβλίου, ἀνατοπέσαντες τοῦτο ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ ἀειμνήστου Μακράκη. Πλὴν τούτων καὶ κατὰ τῆς λωμπισμένης τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπαράτου Σερωνίας ὕψους θαρραλέως καὶ ἀκάμπτως τὸ ἀνάστημά του ὁ Μακράκης, γενόμενος αἰτία νὰ καθαιρεθῶσι τρεῖς Σερωνιακοὶ Ἀρχιερεῖς, Ὁ Πατρὸν Ἀβέρκιος Λαμπέρης, ὁ Εὐβοίας Βίμπος καὶ ὁ Κεφαλληνίας Κομποθέλας, οἵτινες ἀπαδείχθη διὰ τὰ χρημάτων ἀνήλθον εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα. Δυστυχῶς ἡμεῖς καὶ ὁ Μακράκης θὲν ἦτο ἀπηλλαγμένος πλανῶν, καὶ θὲν σοδάρων τὰ μάλα.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι κατόπιν ἐγράψαν πολλά ἀποκαλυπτικὰ κατὰ τῆς Μασσωνίας, συμφωνοῦντες ἅπαντες, ὅτι ἡ Μασσωνία εἶνε εἰδωλολάτρις, συμφωνοῦντες δὲ ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν αὐτῆς. Ἄλλων μὲν ἐξ αὐτῶν λεγόντων ὅτι ἡ Μασσωνία ἔχει Ἀγγλικὴν τὴν καταγωγὴν, ἄλλων δὲ ὑποστηρίζοντων ὅτι τέκτονας, κτίσται δηλαδὴ, Ἰβρῶν τὴν Μασσωνίαν, καὶ ἄλλων ὑποστηρίζοντων ὅτι Γάλλοι καὶ θὲν οἱ Ἑγκυκλοπαιδικοὶ εἶνε οἱ Ἰβρυταὶ τῆς Μασσωνίας,

καὶ ἄλλων διατεινομένων, ὅτι ἡ Μασσωνία ἔχει τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὴν Μέμφιδα τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου καὶ τὰ ἀρχαῖα εἰδωλολατρικὰ τῶν διαφόρων ἐθνῶν μυστήρια. Καὶ τέλος ἄλλων διαβεβαιούντων ὅτι ἡ Μασσωνία εἶνε ὀργάνωσις καθαρῶς Ἑβραϊκῆ.

Ἡμεῖς συμφωνοῦμεν μὲ τοὺς τελευταίους, ἀποδειγμένοι ὅτι ἡ Μασσωνία ἔχει, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν, Ἑβραϊκὴν τὴν καταγωγὴν. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἀμέσως καὶ ἀναμπαρῆτως, ἐξ αὐτῆς τῆς βασικῆς ἰδέας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ Μασσωνία ἐδράζεται. Αὕτη δὲ ἡ βασικὴ δηλονότι ἰδέα, τὴν ὁποίαν προσθεθεὶ καὶ διακηρύσσει ἡ Μασσωνία εἶνε, ὅτι ἀποσκοπεῖ εἰς οὐδὲν ἄλλο, «εἰμὴ νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸν καταστραφέντα Ναὸν τοῦ Σολομῶντος διὰ νὰ ἀφιερῶσθαι τοῦτον εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος.

Ὅλοι αἱ ἀνὰ τὸν κόσμον Μασσωνικαὶ Στοαὶ ἐπὶ τῆς ἰδέας ταύτης εἶνε τεθεραλιωμένοι, πιστεύουσαι καὶ διακηρύττουσαι, ὅτι οἱ πρότεροι καὶ μαγαλιότεροι τῆς Μασσωνίας διδάσκαλοι ὑπῆρξαν, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Σολομῶν καὶ ὁ Χειράμ, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ οἰκοδομησας τὸν περιεκλέστατον καὶ μαγαλιώτερον τοῦ Σολομῶντος Ναὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ, οἵτινες ἦσαν Ἑβραῖοι. Ἐκ τούτου καὶ μόνον προκύπτει ὅτι ἡ Μασσωνία ἔχει Ἑβραϊκὴν τὴν καταγωγὴν. Διότι, τίνα ἄλλον λόγον καὶ ποῖαν ἄλλην σχέσιν ἔχουσιν ἐν τῇ Μασσωνίᾳ τὰ ὀνόματα «*Μωϋσῆς, Σολομῶν, Ναὸς τοῦ Σολομῶντος καὶ Χειράμ*», μὲ τὰς ἄλλας ἐθνότητας καὶ θὲν τὰς Χριστιανικὰς, αἵτινες μισοθῶν, ὡς γνωστόν, καὶ ἐδεδόσανται τοὺς Ἑβραίους ὡς Χριστοκτόνους;

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω, ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, καὶ ἐν καρ. Ζ', τῶν Βασιλειῶν Γ', ἀναγράφεται, ὅτι ὁ Σολομῶν εἶχε στήσαι εἰς τὸν ναὸν τοῦ περιεκλεστότου τῆς Σιών Ναοῦ δύο στύλους χαλκίους ὕψους δέκα καὶ ἑκτὸ πῆχυν ἑκατόν, ἐξ ὧν τὸν μὲν ἕνα εἶχεν ἐπωνομάσει Ἰαχεὶν τὸν δὲ ἄλλον Βοάξ. Παρομοίους δύο στύλους μικροτέρου ὕψους, ἔχει στήσαι ἑκάστη Μασσωνικὴ Στοά, εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς καὶ τοὺς ἐπωνομάζει τὸν μὲν ἕνα Ἰαχεὶν τὸν δ' ἕτερον

Βοδζ, ὡς ὁ Σολομών. Προκρίπτει ὅθεν καὶ ἐκ τούτου, ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ Μασσαωνία Ἑβραϊκῶν ἔχει τὴν καταγωγὴν.

Τὸς ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς ὀνοματολογίας ἐκπηγάζοντας παναληθεῖς ἤμῶν συλλογισμοὺς ἐπικυροῖ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Μασσαωνία. δι' ἑνὸς ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων περιοδικῶν τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐσών», ἐν ἧ τὴν 15 Ἰουνίου καὶ 1 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1921 γράφεται ὅτι πηγὴ τῆς Μασσαωνίας, εἶνε ἡ Μάμφις τῆς Αἰγύπτου, ἐξ ἧς ἐκιδάχθη ταύτην καὶ ἐμυήθη κατὰ πρῶτον ὁ Ἀκράν καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Μωϊσῆς, ὁ ἐλευθερωτὴς καὶ δημοουργὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, τὸ ὅποιον ἀνεκατίετο εἰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, ὅπου ἱδρυσεν τὴν πρῶτην Μασσαωνικὴν Σχολήν, εἰς τὴν κατατίετο ἕως μέγαν διδάσκαλον καὶ τὸν βασιλέα Σολομῶντα, ὅστις ἀνέθηκε τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ μεγαλοπρεπέστατου Ναοῦ τῆς Σιών εἰς τὸν Ἑβραϊὸν ἀρχιτέκτονα Χαιράμ». (*)

Διακηρύσσει δὲ ἡ Μασσαωνία ὅτι ὁ Χαιράμ αὗτος ἦτο κάτοχος ἀποκρύφων γνώσεων, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ διαθέτῃ δυνάμεις καὶ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Δυστυχῶς ἡμεῖς, λέγει, ὅτι ἐδολοφονήθη. Ἐάν δὲν ἐδολοφονήτε, ἄλλοις θὰ ἦτο ἡ

(*) Περὶ τοῦ Χαιράμ τούτου, τὸν ὅποιον ἡ Μασσαωνία πιστεύει ὅς τὸν πρῶτον αὐτῆς καὶ μεγαλειώτατον ἄγιον, ἀναγινώσκονται ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, καὶ ἐν κεφαλαίῳ Β' τῶν Βασιλειῶν τοῦ Ἰούδα, τὰ ἐξῆς: Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, Σολομῶν ὁ σοφός, παρεκάλεσε τὸν βασιλεῖα τῆς Τύρου Χαιράμ, ὅπως τοῦ ἀποστείλῃ σοφὸν ἀρχιτέκτονα διὰ νὰ ἐποικίσῃ εἰς τὴν διὰφορα ἔργα τῆς οἰκοδομῆς τοῦ περιεπαλήτου Ναοῦ τῆς Σιών. Καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Τύρου τοῦ ἀπέστειλέν τοιοῦτον ἀρχιτέκτονα, ὀνόματι καὶ αὐτὸν Χαιράμ, υἱὸν γυναικὸς χήρας, Ἑβραίας, ἐκ τῆς φυλῆς Λών. Ὁ ὅτιος ὁ Χαιράμ ἐγνώριζεν, ὅς ἡ Γραφὴ λέγει, πολλὰς τέχνας. Ἐγνώριζε νὰ καταργᾷται τὸν χρυσόν, τὸν ἀργυρόν, τὸν χαλκόν, τὸν σίδηρον, τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα καὶ νὰ κατασκευᾷ ἐξ αὐτῶν διάφορα καλλιτεχνήματα. Καὶ ἐπὶ κλίον ἐγνώριζε ἐν Ἑβραίων, ἐν φοινίκων καὶ ἐν τῇ βίβωσιν καὶ ἐν τῷ κοκκίνῳ καὶ νὰ γλύφῃ γλυφὰς ἐν αὐτοῖς καὶ διαμορφῶσαι αἰσῶν διανοήσῃν».

τόχη καὶ ἡ κατάστασις τοῦ κόσμου διατείνεται ἡ Μασσαωνία ἦτις ἀκόμη, λέγει, ὅτι εἰς τὸν τάφον τοῦ δολοφονηθέντος Χαιράμ ἐφύη μόνον τοῦ τὸ δένδρον Ἀκακία. Ὡς δὲ ἐξισμότης Μασσαῶνος μᾶς ἔχει ἀποκαλύψει, ἐκάστη Μασσαωνικὴ Στοά, ἔχει καὶ ἓνα ἀνθρώπινον σκαλετὸν ἐντὸς φερέτρου, συμβολίζοντα τὸν Χαιράμ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀρκίζονται οἱ Μασσαῶνοι, νὰ τηρήσουσι ἀπόλυτον ἔχεμύθειαν ἐπὶ τῶν τῆς Μασσαωνίας Σατανικῶν σκοπῶν καὶ μυστηρίων.

Ἄλλὰ θὰ ἠθέλωμεν νὰ μᾶς ἐξηγήσουσι οἱ τῆς Μασσαωνίας μύσται. Πῶς ἄνθρωπος ὡς ὁ Χαιράμ, διαθέτων δυνάμεις καὶ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἄνθρωπος τόσο προνομιούχος ἐδολοφονήθη; Διότι τοῦτο, διὰ πάντα ἐχάφρονα εἶνε τερατολόγημα ἀκατανόητον. Μία τόσο ἀπέρροχος δύναμις δολοφονουμένη, εἶνε τι, τὸ ὅποιον ἡ ἀνθρωπίνη ὑγιῆς λογικὴ ἀπορρίπτει εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐνδέχεται νὰ μᾶς ἀπαντήσουσι πονήρως, ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς ἐξεπόρευε καὶ διαθέτε δυνάμεις ἀλλ' ἐστακρόθη, τοὺς ἀπαντήσωμεν, ὅτι. Ὁ Χριστὸς ἐβάδισεν ἐκουσίως πρὸς τὸν θάνατον, τὸν ὅποιον κατενίκησεν Ἀναστάς ἀπὸ τοῦ τάφου ἐνδόξως καὶ ἀποδείξας διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ, ὅτι ἦτο Κύριος τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καθὼς ἔλεγεν: Ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχὴν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν· οὐδεὶς αἶρει αὐτήν ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγὼ τίθημι αὐτήν ἀπ' ἐμαυτοῦ. Ἐξουσίαν ἔχω θεία αὐτήν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν». (Ἰωάν. Κ. ι'). Ὁ Χριστὸς, λέγομεν, Ἀνάστη θραύσας τὰς χαλκὰς τοῦ Ἄδου πόλεως, ἐνθ' ὁ Χαιράμ ἔμεινε φυλακισμένος ἐν τῷ τοῦ Πλούτωνος βασιλείῳ, ἀπήσας εἰς τοὺς Μασσαῶνους τὸν σητόθρονον αὐτοῦ σκαλετὸν, ἵνα τὸν προσκυνῶσιν εἰδωλολατρεθόντες.

Ἀκούσατε καὶ τί, κατὰ τὸ περιοδικὸν τῆς Μασσαωνίας «Ἐσών» ἐκιδάσκοντο εἰς τὴν Ἀρχαιότητα καὶ ἐπι διδάσκονται οἱ Μασσαῶνοι εἰς τὰς Στοὰς τῶν

«Τὰ σχολεῖα ταῦτα, Στοά, λέγει ὁ «Ἐσών», κατεῖχον διάφορα μυστήρια. Καὶ πᾶς, ὑποψήφιός, μᾶλλον νὰ λάβῃ μέρος, οἶφαιτο νὰ ἠποστή σκληροτάτας δοκιμασίας, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι κατεῖχε τὰς φυσικὰς ψυχικὰς καὶ

πνευματικῆς ἰδιότητος, τὰς ἀναγκαιούσας διὰ τοὺς ἐπι-
βιωκομένους σκοπούς».

Εἰς τὰς δοκιμασίας ταύτας, αἰτινες προσπαθῶσιν τοῦ
γαλοῖου, ἕως ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μασσωνίας,
ὀποδᾶλλονται καὶ σήμερον οἱ νεοσιτὶ προσηλυτιζόμενοι εἰς
τὴν Μασσωνίαν. Καὶ δταν ἀνθίσωσιν εἰς αὐτὰς καὶ δείξωσι
πίστιν, ὀπακοῦν καὶ ἐγερμόθειαν, προειβάζονται ἀπὸ βαθμοῦ
εἰς βαθμὸν, μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, ὅστις εἶνε ὁ τοῦ Σεβασμοῦ
καὶ μεγάλου Διδασκαλοῦ, καὶ λέγεται τριακοστὸς τρίτος.
Εἰδ' ἄλλως, μένουσιν εἰς τὸν κατώτερον βαθμὸν, ἐπιχρῖό-
μενοι μόνον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Μασσωνοῦ, δηλαδὴ τοῦ ἀπλοῦ
μαθητοῦ καὶ οὐδὲν πλέον. Εἰς τὸν βαθμὸν δὲ τοῦτον μέ-
νουσιν οἱ νεοφῆτιστοι πλουτοκράται μασσωνοὶ· οἵτινες ἐξ
ἐγνώσμοῦ προσηλυτιζονται καὶ κατατάσσονται εἰς τὴν
Μασσωνίαν, ἀπιποθοῦντες νὰ συγκαταλέγωνται εἰς τὰς
Μασσωνικὰς τάξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουσιν οἱ αὐτοδια-
φητιζόμενοι, ἕως μεγάλοι τοῦ κόσμου ἄνδρες, καὶ ἐπὶ ἀξιώ-
μασι, πλούτῳ καὶ εὐφῳιᾳ διακρινόμενοι. Εἰς τοῦτους
τοὺς πλουτοκράτας δηλονότι, οἱ μεγάλοι Διδασκαλοὶ ἀπο-
κρίπτωσι τοὺς σκοτίους τῆς Μασσωνίας σκοπούς, λέγοντας
αὐτοῖς, ὅτι ἀποσκοποῦσιν εἰς οὐδὲν ἄλλο, παρὰ εἰς τὴν ἐ-
ξάσκωσιν τῆς φιλανθρωπίας ἐν εὐφῳιᾷ κλίμακι. Οὕτω δὲ
εἰσπράττουσιν παρ' αὐτῶν, ἀφαλῶν ὄντων, σεβαστὰ χρημα-
τικὰ ποσά, διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς! Τοῦτο δὲ μᾶς ἀ-
ποκαλύπτει αὐτὸ τὸ Μασσωνικὸν Τυπικόν, ἐνῶ ἀναγινώ-
σκομεν, ὅτι: "Ὁ προσερχόμενος νὰ μνηθῆ εἰς τὰ Μασσω-
νικὰ μυστήρια, ἄμα τελειώσῃ ἢ πρώτη ἀπὸ τοῦ μῆτις καὶ
ἀνακηρυχθῆ πρωτοβάθμιος Δόκιμος, ὁ Σεβασμῶς τῆς
Στοιᾶς, τὸν προτρέπει νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ πρῶτον τῶν Μασσω-
νικῶν καθηκόντων λέγων αὐτῷ, ὅτι χῆρα μῆτηρ πολυμε-
λοῦς οἰκογενείας ἔχει ἀνάγκην βοήθειας». Μεθ' οὗ προσέρ-
χεται πρὸς αὐτὸν ὁ ἄλεινός τῆς Στοιᾶς, καὶ εἰσπράττει
παρ' αὐτοῦ σεβαστὸν χρηματικὸν ποσόν.

Καὶ διὰ νὰ ἐπιχρῖσθωμεν πλήρες φῳς ἐπὶ τοῦ σκοτίους
διὰ τοῦ ὁποῖου περικαλύπτεται ἡ Μασσωνία, ἀνταγράψωμεν

ἐκ τῆς ἡμερησίως τῶν Ἀθηνῶν «Σικρίτα» τῆς 13 καὶ 14
Ἀπριλίου τοῦ 1930 τὰ κάτωθι:

«Οἱ Ἑβραῖοὶ διοργάνωσαν τὴν Μασσωνίαν κατὰ τὸ
σύστημα τοῦ Ἑβραϊκοῦ Καχάλ, καὶ πρὸς καλλωπισμὸν
τῆς προσέδωσαν καὶ τὴν ἐνέδωσαν μὲ ἕνα μῦθον ἐκ τοῦ
Ταλμούδ, διὰ τοῦ ὁποῖου συμβολίζεται αὕτη μὲ τὴν οἰκο-
δομικὴν τέχνην, οἱ δὲ Μασσωνοὶ μὲ τοὺς κτίστας, δῆθεν
πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Καὶ πραγματι-
κῶς διὰ μέσου τῶν Μασσωνῶν ὁ Ἑβραϊσμός ἐπιδίδωκει τὴν
ἐξαφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν κυριαρχίαν τοῦ
Ἰσραὴλ ἐφ' ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς.

Ἐκ τῶν Στοῶν—ἡ Ναῶν—τῆς μυστικῆς τάτης Ἑ-
ταιρείας τῶν Μασσωνῶν οὐδέποτε ἀπολείπεται ἡ Ἐπιτά-
φῆτος Λυχνία τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, ἕως σύμβολον εἰρικομένην,
ἡ Κισσῳτὸς τῆς Διαθήκης, ἢ ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ δένδρου
«Ἀκακίας» τράπεζα, τὸ ἄνθος αὐτῆς, κλπ. διὰ τῶν ὁποῖων
ἐκταλοῦν τὰς μαγείας τῶν. Ἐκ δὲ τῆς ἰδιαίτερας ἱστορίας
τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ μαθηάνομεν, ὅτι οἱ Μασσωνοὶ με-
ταχειρίζονται φανερά μὲν, πρὸς ἀποφυγὴν πίσης ὀποφίας,
παρὶ χρησιμοποίησεως καθαρῶς μαγικῶν μεθόδων, μίαν κι-
νητὴν τράπεζον, ἐν ἄγνωστον μίσον—τὸν ὀπνεωσμὸν—ἐν
πνεῦμα φθορισμοῦ κτλ. μυστικῶς ὁμοῦ ἔχουσιν σχέσιν μὲ τὴν
ἰδίαν γοητείαν, μαγείαν, φαρμακείαν, ἔξορκισμούς, τὴν
κλήσιν τῶν δαιμόνων, τὸν μαθηματισμὸν, τὴν ἀστρολο-
γίαν, φυσιογνωμίαν, μαγείας εἰς παλάμας, μαγείας διὰ
κογχύλης, δι' ὀσπρίων, δι' ἱεροσκοπίας δι' ἀναποδογυροῦ-
σματος φλυτζανίων καὶ τράπεζῶν δι' ὀδονομοῦ, διὰ κλή-
ρου συμβουλῶν καὶ διορισμῶν, διὰ παιγνισχάρτων, δι' ἀ-
νοήγματος φαλητρίου μὲ κλειδίον, διὰ τῆς Καβάλας καὶ
θεομαντείας, καὶ ἀναριθμητῶν ἄλλων δαιμονικῶν ἐπικλη-
σεων.

Ἡ Μασσωνία προσφέρει τίτλους καὶ βαθμοὺς τιμητι-
κοὺς—καίτοι μερικοὶ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς δὲν διῆλθον ἱε-
ραρχικῶς τοὺς βαθμοὺς αὐτῆς—εἰς Ἀνωτάτους κληρικοὺς
καὶ λαϊκοὺς κατέχοντας ἐξουσίαν θέσεως εἰς τὴν Κοινω-
νίαν, τιλοφοροῦσα αὐτοὺς ἐπιτίμους προέδρους κλπ. κκ-

θός τὸ παρίγνωστον Μασσωνικὸν Σωματεῖον τῆς Χ. Α. Ν. Χριστιανικῆς ἀδελφότητος τῶν νέων—ὅπερ προσφέρει τοιούτους Σατανικούς τίτλους εἰς τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, Γεννάδιον Θεσσαλονίκης, Μαλίτιον Μεταξάκην καὶ Σαντροφία, ἐπὶ τῇ σκοπῇ νὰ συνδράμωσι τὸ καταχθόνιον αὐτῆς ἔργον.

Ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τούτων τινὲς εἶναι καὶ Μασσῶνοι τοῦ ὑπάρχον βαθμοῦ

Ἡρὸς γινώσκιν τῶν ἀναγνωστῶν παραθέτομεν ἕλους τῶς τίτλους τῶν βαθμῶν τῆς Μασσωνίας ἔχοντις ὡς ἑξῆς. 1) Δάκιμος. 2) Ἐταῖρος. 3) Διδάσκαλος. 4) Μυστικὸς Διδάσκαλος. 5) Τέλειος Διδάσκαλος. 6) Ἰδιαίτερος Γραμματεὺς. 7) Πρωθῶτος ἢ Δεκαπότης. 8) Ἐπιμελητὴς τῶν Οἰκοδομῶν. 9) Ἐκλεκτὸς τῶν ἑννέα Διδάσκαλος. 10) Ἐνδοξος ἑκλεκτὸς τῶν δεκαπέντε. 11) Ὑπέρτατος ἑκλεκτὸς Ἰππότης. 12) Μέγας Διδάσκαλος Ἀρχιτέκτων. 13) Βασιλικὴ ἀφίς. 14) Μέγα σκότος τοῦ Ἱεροῦ θόλου. 15) Ἰππότης τῆς Ἀνατολῆς ἢ τοῦ Ἐξίτου. 16) Πρίγκηψ τῆς Ἱερουσαλήμ. 17) Ἰππότης τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. 18) Ροδοσταυρῆτης. 19) Πόπτης τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. 20) Ὁ μέγας Πατριάρχης. 21) Ὁ Πρῶτος Ἰππότης. 22) Ὁ πρίγκηψ τοῦ Λιβάνου. 23) Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀδύτου. 24) Ὁ Πρίγκηψ τοῦ Ἀδύτου. 25) Ὁ Ἰππότης τοῦ Ὀρειχαλκίτου Ὀφειος—τοῦ Μωσαίου—. 26) Ὁ Πρίγκηψ τῆς Χάρτιος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. 27) Ὁ ὑπέρτατος Ταξιάρχης τοῦ Ναοῦ. 28) Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἡλίου. 29) Ὁ Μέγας Σκότος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. 30) Ὁ Καδὸς. 31) Ὁ Μέγας ἐξεταστὴς Ἐπόπτης Ταξιάρχης. 32) Ὁ Πρίγκηψ τοῦ Βασιλικῶ Μυστικῶ. 33) Κυριάρχης Μέγας Γενικὸς Ἐπόπτης, ἢ Σαδάρμιος*.

(*) Ταῦτα ἔγραψεν τὸ «Συρίαι», ὅταν τὸ 1931 ἦλθον εἰς Ἀμερικῆς φρονοῦντες οἱ Ἕλληνας οἱ ἀποσταθόντες τὸν Σύλλογον ἐπὶ τὸ ὄνομα Χ.Α.Ν.Σ. ὡςτις, ὡς ἀπέδειξε διὰ σειρᾶς ἀρθρῶν τὸ «Συρίαι» ἀποταλεῖ Μασσωνικὴν ὀργάνωσιν, χωρὶς νὰ διαφνευθῆ παρ' οὐδενός, καὶ ἄρα εἶναι ἀληθέστατα. Ἐκ τῶν ἀνοιχτῶν προκύπτει ἡ ἀναντιλεκτος ἀλήθεια, ὅτι οἱ

Μετὰ ταῦτα ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν «Ἔθνος» ὁ ὁποῖος λέγει. «Οἱ σοφοί, οἱ ἐξαρχόμενοι ἐκ τῶν Σχολῶν ἢ Στοῶν τούτων, ἠθύναντο νὰ ἀναγινώσκωσιν εἰς τὰ ἄστρα τὰ πα-

μεταβαίνοντες εἰς τὴν Ἀμερικῆν, χάριν πλουτισμοῦ Ἕλληνας, ἀγνοοῦντες τὴν βαθύτητα τῆς Ὀρθόδοξου Χριστιανικῆς Ἰδεολογίας, καὶ τὴν τυπικὴν τοιαύτην τῆς θρησκείας μόνον γνωρίζοντες, πλουτοῦντες δὲ πολὺ ἢ ὀλίγον, τὴνκόλως προσελπιζόνται οἱ πλείστοι, ἀπὸ τὰς διαφόρους αἰρετικὰς προπαγάνδας τὰς κατακλυζούσας τὴν Ἀμερικῆν καὶ δὴ ἀπὸ τὴν ψυχοφθόρον Μασσωνίαν καὶ ἀπὸ τὸν ἐνδεδυμένον ἐνδυμα προβίτου Χιλιεσμῶν, ὅστις τῆς Μασσωνίας εἶναι γέννημα, θεωροῦντες τοῦτο μεγάλην τῶν τιμῶν, ὡς ἠμοῦσαμεν Ἕλληνα ἔγκαιχόμενον, διότι εἶνε Μασσῶνος, καθόσον νομίζον ὅτι οὗτοι θὰ θεωροῦνται σπουδαῖοι καὶ θὰ ἔχουν ὡς φίλους καὶ ἀδελφοὺς τοὺς μεγαλειτέρους ἀνδρας τῆς Οἰκουμένης, τοὺς εἰς τὴν Μασσωνίαν, ὡς γνωστὸν, ἀνήκοντας.

Ἐν τῷ Μασσωνικῷ περιοδικῷ «Πυθαγόρας» τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1930 καὶ εἰς σελ. 122, ἀναγινώσκωμεν, ὅτι. «Δύο Στοῶι Ἕλληνοὶ λειτουργοῦσιν εὐδοκίμως ἐν Σικάγῳ καὶ ἐν Νέγ Ὑόρκῳ. Καὶ εἰς πλείστος Ἀμερικανικὰς Στοῶς εἰσῆχθησαν Ἕλληνας προσχθέντες μάλιστα μέχρι τῶν ἀναστάτων φιλοσοφικῶν ἐργαστηρίων. Τοῦτο τιμῆ—δυστυχῆς τιμῆ—τοὺς ἀπὸ τὴν Ἀμερικῆν Ἕλληνας».

Καὶ ταῦτα συμβαίνουσι, διότι οἱ εἰς Ἀμερικῆν ἀποσταλλόμενοι Ἱεράρχαι διὰ νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μας τὴν πρὸς τὰ Πάτρια ἀγάπην καὶ πίστιν, δὲν ἀγωνίζονται, ὡς ἔχουν καθήκον νὰ προσταθῶσιν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς Μασσωνικὰς ἀλώπειας καὶ τὸν προβατόσχημον Χιλιεσμῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας αἰρετικὰς προπαγάνδας, οὗτε προσπαθοῦν νὰ τοὺς κρατοῦν ἠνωμένους διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, διδάσκοντες αὐτοὺς τὸν ἀληθῆς Ὀρθόδοξον Χριστιανισμόν, ἀλλὰ τοὺς διαφροῦν εἰς κόμματα. Ἐξυπαχθεύοντες τὰ κομματικὰ συμφέροντα τῶν καταβαρβαρῶσαντων τὸ Ἔθνος πολιταρχῶν, ὡς ἔπραττεν ὁ ἀποθανὼν πατριάρχης Μεταξάκης, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς Ἀμερικῆν καὶ ἐκέρυεν οὐχὶ τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ τὸν κινηματίαν κ. Βενιζέλον, ὡς πατέρα τῆς Φυλῆς, θησαυρίσας χρυσόν, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ ἐκεῖσε ἀποσταλλόμενοι Ἱεράρχαι καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἐνταῦθα διαμετῶντων ὑπεραγαπῶσι, ὡς γνωστὸν, καὶ τὸν λατρεύου, ἀποταμιεύοντες αὐτὸν εἰς ἑκατομμύρια. Ἐναντιοῦνται οὕτω κατὰ τοῦ Χριστοῦ—ὄν διατείνονται ὅτι ἐκπροσωποῦσιν—εἰπόντες, εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Μυθητάς καὶ δι' αὐτῶν εἰς τοῦδ

προϊμένα των ανθρώπων. Ἡδύναντο νὰ μάθωσι τὰς σκέψεις των ανθρώπων, νὰ μάθωσιν ὅτι κροφὸν ἐνοπήρχαν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν. Ὁ σοφὸς ὁ γενόμενος Διδάσκαλος —δυστυχῆς σοφία— ἠδύνατο νὰ διαθέτῃ δυνάμεις καὶ στοιχεῖα τῆς Φύσεως. Ἰσχυρίζονται μάλιστα, ὅτι τινὲς ἐκ τῶν μεγάλων Διδασκάλων ἠδύναντο νὰ κατευνάξωσι τὰς τρικυμίας». Ἐκ τούτων ἡ Μασσαωνία ἀποκαλύπτεται ἱεροφάντις τῆς Ἀστρομαντείας, τοῦ Ὑπνωτισμοῦ καὶ τοῦ Πνευματισμοῦ. Προφιλαστία δὲ φίλη των νευροθετικῶν Μάντιουμ καὶ των γνωστῶν Ἀθηγγανίδων καὶ Καρφεμαντιδων, αἱ ὁποῖαι προλέγουσι τὸ μέλλον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διαφέρουσ ἐξερκτισμοὺς καὶ μαγείας ποιοῦσιν, ἐκματαλευόμεναι τὴν ἐπίστασιν των ἀφελῶν!!!

Ἐξ ὧν γράφει τὸ μασσαωνικὸν περιοδικὸν «Ἐὼν» ἀποκαλύπτει τὴν Ἡλίου φαινότατον ἢ Ἰουδαϊκὴ τῆς Μασσαωνίας καταγωγὴ. Διότι μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι πηγὴ τῆς Μασσαωνίας εἶνε ἡ Μέμφις τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου. Ἐκείθεν δὲ λέγει, ὅτι ἐμνήθη ὁ Μωϋσῆς καὶ ἴβρουσ Μασσαωνικὴν Σχολὴν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἧτις Σχολή, κατόπι ἔσχεν ὡς μέγαν Διδάσκαλον τὸν σοφὸν βασιλεῦ τῆς Ἰουδαίας Σολομῶντα, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Χαιράμ, ἐκοδόμησεν, ὡς εἶπομεν, τὸ ἐν ἐκ των ἑπτὰ τοῦ κόσμου θαυμάτων, τὴν περικαλλεστάτην καὶ μεγαλειώδη «Σιών». Ὅσα δὲ γράφει περὶ των σοφῶν των ἐξαρχομένων ἐκ των Μασσαωνικῶν Σχολῶν, ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀναγνώσκωσιν εἰς τὰ ἄστρα τὰ πεπερασμένα των ἀνθρώπων, τὰς σκέψεις αὐτῶν, νὰ διαθέτουν δυνάμεις καὶ στοιχεῖα τῆς φύ-

διαδόχους των. «Μήνησησθε χουσὸν μηδὲ ἀργυρον, μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν. Ἄξιός γάρ ὁ ἐργάτης τῆς προφῆσας τοῦ ἐσίν». (Ματθ. Κ. ε.) Ἐν στίχοι δὲ μετὰ τὴν δράσιν τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου Μεταίχου, ὁ πρῶτος εἰσηγγελεὺς των ἐν Ἀθήναις Ἑσπετῶν, κ. Γεραλάκη, ὁ πρῶτος εἰσηγγελεὺς εἰς τὴν ἑφημ. «Ἐλεύθερος Ἀνθρώπος» τῆς 25 Ἰουνίου 1935 τὰ ἑξῆς. «Ὁ πρῶτος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος Μεταίχης, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν Βενεζέλου δι' ἑλθοσιν θρησκευτικῶν διηγημάτων μὴ ἐκδοθέντων μετὰ σήμερον δραχ. 750,000».

σεως, καὶ νὰ κατευνάξωσι τὰ τρικυμίας, ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους μετὰ τὴν ἐξῆς ἀξιοσημειώτοτον παρατήρησιν, τὴν λέγουσαν, ὅτι:

Ὁ Μωϋσῆς καταλογίζει τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς τοὺς μάντις, εἰς τοὺς τὰ ἄστρα μαλετώντας, χάριν προφήσεως των μελλόντων, εἰς τοὺς ἐγγαστριμύθους καὶ λοιποὺς τερατολόγους, ἐξ ὧν ὑπῆρχε πληθὺς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, λέγων ἐν κεφαλαιῷ δεκάτῃ ἐγγύθῃ τοῦ Δευτερονομίου. «Ἐάν εἰσελθῆς εἰς τὴν γῆν. ἣν Κύριος ὁ Θεὸς δίδωσί σοι, σὺ μαθήσῃ ποιεῖν κατὰ βδέλυγμα των ἔθνων. Οὐχ' ἐρεθῆσεται ἐν σοὶ περιπαθεῖσιν τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ πυρὶ, μαντευόμενος μαντεῖαν, κλυδονιζόμενος, καὶ οἰονιζόμενος φαρμακός, ἐπαιδῶν ἐπαιοιδῆν, ἐγγαστριμύθος καὶ τερατοσκοπός καὶ ἐπερωτῶν τοὺς νεκροὺς —διὰ τοῦ Πνευματισμοῦ.— Ἔστι γὰρ βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου πᾶς ποιεῖν ταῦτα. Καὶ ὅς ἐάν λολήσῃ ἐπ' ὀνόματι Θεῶν ἑτέρων, ἀποθανείται ὁ προφήτης ἐμείνος». Ὅσα δὲ θαύματα ἐποίησαν, ὁ Μωϋσῆς, οἱ προφῆται, καθὼς καὶ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς «Σιών», καθ' ὅ, ὡς ὁ ἴδιος Σολομῶν λέγει, «πῦρ κατέβη ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατέφαγε τὰ ὀλοναυτώματα καὶ τὰς θυσίας», πάντες οὗτοι τὰ ἀποκρίθου, οὐχὶ εἰς ἀποκρόφους γνώσεις καὶ δυνάμεις, ὧν ἦσαν κάτοχοι, ἀλλὰ εἰς τὸν Ἄβλον καὶ Ἀνειδῶλον Ἰεχωβά, δηλ. τὸν Ἀναρχον καὶ Ἀθέτηκτον Θεόν.

Καὶ ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἐξετάζοντες τὴν Μασσαωνίαν, πειθόμεθα ἀδυστάκτως, ὅτι Ἰουδαϊκὴν ἔχει τὴν καταγωγὴν. Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μανθάνομεν ὅτι τὸ ἄκριτος φιλελεύθερον πολίτευμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Θεός, διὰ τοῦ Μωϋσῆος, ὅπως δι' αὐτοῦ διοικηθῆ ἡ Ἰουδαία καὶ εὐδαιμονήσῃ, ἐνοικήθη θρησκευτικῶς καὶ ἐστραβλώθη πολιτικῶς παρὰ των ἀρχόντων τῆν Ἰουδαίαν, ἅμα οὗτοι ἐνεκατεστάθησαν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας καὶ διεφθάνθησαν εἰς ἔθνος. Ἡ νοθεία δὲ καὶ ἡ στραβλώσις αὐτῆ προήλθεν ἐκ τοῦ συγχρωτισμοῦ αὐτῶν μετὰ των ξένων ἔθνων, των ὁποῖων ἐμμήθησαν τὰ διαφθαρέμενα καὶ αἰσχρὰ

ήθη και θυμα, παρά την αόστηράν απαγόρευσιν τοῦ Θεοῦ Νόμου.

Μάλιστα δέ, δὲν ἀπέμαθον οὐκ ἐν Αἴγυπτῳ ἐδιδάχθησαν κατὰ τὸ τετρακοσιετὲς διάστημα τῆς ἐκαίσε βουλαίας των. Ἐκ τῆς στρεβλώσεως, δὲ τοῦ Θεοῦ Νόμου, προέκυψαν διαφοροὶ θρησκευτικαὶ καὶ πολιτειακαὶ αἵρεσις, ὡς ἐν ἡμῖν σήμερον, ἐν ἣ χειρίστη ἦτο ἡ αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπίστευον εἰς Θεὸν Δημιουργὸν τοῦ Παντός, ὡς τὸν ἐκήρυξεν ὁ Μωϋσῆς, ἀλλ' ἐπίστευον οὐκ ἐκ τῆς Ὑλης τὰ πάντα ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως ἐξεπήγασαν. Ἐδίδασκον δὲ οἱ Σαδδουκαῖοι τὸ δόγμα τῶν Ἐπικουρείων Ἑλλήνων, τῶν δογματικῶν, οὐκ ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἀντάξιον ἐπιδιώξεως παρά τοῦ ἀνθρώπου, εἶνα ὁ αἰσθητικὸς ἡδονισμὸς, ὅστις *εἰδωλολατρεία ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ ἐστίν*. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐδίδασκον οὐκ ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ ἀγωνίζηται ὅπως πλουτήσῃ, διὰ νὰ ἔχη ἀφθονὰ τὰ μέσα πρὸς κορεσμὸν τῶν ἐπιθυμιῶν του. Ἄ' ὅ καὶ ἐφρόντιζον οἱ Σαδδουκαῖοι νὰ πλουτήσῃ τὸ δὲ ἔργον τοῦ πλουτεῖν ἀνήγαγον οἱ Ἑβραῖοι, ὡς γνωστὸν, εἰς ἐπιστήμην.

Τὴν ἐξάρθρωσιν ταύτην καὶ κινδύλωσιν τοῦ Θεοῦ Νόμου, διήλεγγον καυστικώτατα οἱ Θεοσεύκατοι προφῆται, ἐξ ὧν ὁ μεγαλοφρονότατος Ἡσαΐας, εἶπα, *«Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως, ἐν ἣ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη ἐν αὐτῇ, νῦν δὲ φονευταί; Οὐαὶ ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαὸς πλήρης ἀμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἀνομοὶ ἐγκαταλίπετε τὸν Κύριον, καὶ παρωργίσατε τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ»*.

Οἱ Σαδδουκαῖοι λοιπὸν οὕτοι πλουτοκράται, πιστεύοντες, οὐκ ἐκ μόνης τῆς ὕλης τὰ πάντα ἐγένοντο, ὑπεστήριζον οὐκ ἐκ τῶν οὐρανόθεν καὶ τὰ τέρατα, τὰ ὅποια ὁ Μωϋσῆς ἐποίησεν ἐν Αἴγυπτῳ, ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ καὶ ἐν γῆ Χάμ, ἐξεπήγασαν ἐκ τοῦ οὐκ ὁ Μωϋσῆς ἦτο κάτοχος ἀποκρίψαν ἐπιστημῶν, τὰς ὁποίας ἐδιδάχθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐν ἣ ἐσπούδασε πάσας τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας τῶν Αἴγυπτίων, ὡς θετὸς υἱὸς τῆς θυγατρὸς Φαραὸ. Τυφλώτοντες πρὸ τῶν κατηγορηματικῶν δηλώσεων τοῦ Μωϋσέως, διακηρύξαντες οὐκ ἐκ τῶν ὑπερφυσικῶν, τὸ ὅποιο

διέπραξεν ἐπιτεύχθη οὐκ ἐκ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἢ ἐκ τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ τῇ διαταγῇ τοῦ Κρατικοῦ Ἄδυνατ καὶ τῇ Παντοδυναμίᾳ καὶ βοήθειᾳ Αὐτοῦ. Ἐξ οὗ ἀποδεικνύονται, οὐκ ἐπιπροσπαθεῖντες νὰ διεψεύσωσι τὸν Θεόπτην Μωϋσῆν οἱ Σαδδουκαῖοι καὶ οἱ τούτων Διάδοχοι Μασσαῖοι, καταφρονῶνται φειστοὶ καὶ ἄστοχοι τερατολόγοι!

Καὶ ταῦτα ἀποδεικνύονται ἀληθέστατα ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν Σαδδουκαίων, οἵτινες παρουσιασθέντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἠθέλησαν νὰ τοῦ ἀποδείξωσιν οὐκ «Ἀνάστασις νεκρῶν, ὡς ὑπεστήριζε καὶ διακήρυσσεν ὁ Χριστός, δὲν θὰ γίνη» καὶ οὐκ, ὡς ἐκ τούτου, τὰ πάντα ἐκ τῆς ὕλης ἐγένοντο, διὰ τῆς ὕλης συντηροῦνται καὶ εἰς τὴν ὕλην καταλήγουσιν. Καὶ πρὸς τοῦτο, ἐπερώτησαν τὸν Χριστόν, λέγοντες: Διδάσκαλε, Μωϋσῆς εἶπεν. Ἐάν ἀποθάνῃ τις, μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγυμνῶσαι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἀναστήσῃ σπέρμα τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ. Ἦσαν δὲ παρ' ἡμῖν ἐπτὰ ἀδελφοὶ καὶ ὁ πρῶτος, γαμήσας ἀτελεύτησε καὶ μὴ ἔχων σπέρμα, ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἐπτὰ. Ὑστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή. Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, τίνος τῶν ἐπτὰ ἐστὶν γυνή; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀπεστόμωσεν αὐτούς, εἰπὼν; Πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐν γὰρ τῇ Ἀναστάσει, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐγκαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν Οὐρανῷ εἰσιν».

Ἐκ τοῦ διαλόγου τούτου, τὸν ὅποιον συνέψαν οἱ Σαδδουκαῖοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεικνύεται πασιφανέστατα, οὐκ οὕτοι ἐπίστευον εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς ὕλης, ἣτις ἔλεγον, καὶ οὐκ ἐπίστευον οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτήν, οὐκ ἐπισημαίνοντες αὐτήν διὰ τῆς Μεταμφύσεως, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ μασσαῖοι πιστεύουσιν. Τὴν δὲ μεταμφύσεσιν εἶχον διδαχθῆ ἀπὸ τῶν ἐκείνων προγόνων, οἱ ὅποιοι διαμείναντες ἐπὶ τετρακόσια ἔτη δοῦλοι εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐπιστεύοντο ἢ Μεταμφύσεσιν, ὡς θρησκεία, εἶχον οἱ πλείστοι ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐγκολπωθῆ καὶ πιστεύουσι ὡς ἀλήθειαν θρησκευτικὴν τὴν Μεταμφύσεσιν.

Ἐκ τούτου συνάγεται, ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως, ὅτι ἡ Μασσαωνία πιστεύουσα εἰς τὴν Μεταμύθωσιν, ἔχει τὴν πηγὴν τῆς, ὡς πρὸς τὴν Μεταμύθωσιν μόνον ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πολιτεία ἐν Αἰγύπτῳ ἐξαπέχασεν ἐκ τῆς θρησκείας μετὰ τῆς ὁποίας ἦτο ἀναποσπάστως συνυφασμένη, διέφει δὲ τὸν λαὸν εἰς τάξεις, ὧν αἱ ἀνώτεραι εἶχον ὑπεβάλλει εἰς σκληρὰν δουλείαν τὰς κατωτέραις καὶ τὰς ἐξεμεταλαβόντο ζῆσαι εἰς ἕδος αὐτῶν, οἱ Ἰουδαῖοι ἐλευθερωθέντες ἐξ Αἰγύπτου θαυμαστῶς παρὰ τοῦ Μωσέως, δὲν ἀπέμαθον ὅσα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν ἣ ἀπολασσιάζθησαν ἐδιδάχθησαν ἀλλὰ συναπεκόμισαν, ταῦτα μεθ' ἑαυτῶν. Καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ τὰ ἐφαρμύζουσι πιστότατα καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου κατασκευάσαν « τὸν χρυσοῦν Μόσχον » καὶ τὸν προσεκύνησαν, καὶ διὰ τὸ εἶδος ἐναίον ἀπετέλεσαν, πολλὰς ὑποπεσόντες εἰς εἰδωλολατρείαν. Ἐκ τούτων δὲ προέκυψαν οἱ ὀλισθαί πλουτοκράται Σαδδουκαῖοι. Οἱ ὅποιοι ἔβρουν ἐν τῷ ἔθνει τῶν διαφθειρόντων αὐτὸ θρησκευτικῶς τε καὶ πολιτικῶς, κῶς διὰ τῶν ψευδῶν αὐτῶν θεωριῶν καὶ δογμάτων, καὶ τὸ διήρουν εἰς αἵρέσεις καὶ κόμματα, ἐνδιαφερομένοι πρὸ πάντων εἰς τὸ νὰ πλουτήσιν εἰς ἕδος τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἀπολαμβάνωσι κατὰ τὸ ὀλισθητικὸν αὐτῶν δόγμα τῶν πάντων ἐν πληρομονῇ καὶ χλιδῇ, ὡς καὶ οἱ σημερινοὶ πλουτοκράται Μασσαῶνοι. Τὰ παρανομίας ὁμοῦς ταύτας ἐτιμώρησεν ὁ Ἰαχὼβ, ὡς προανήγγειλε διὰ τῶν προφητῶν του, σκληρότατα κατὰ τὸν ἐξῆς τρομερὸν τρόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ Αἰχμαλωσία τῆς Βαβυλώνης καὶ ἡ ἐν αὐτῇ συμθυμία τῆς Μασσαωνίας ὑπὸ τῶν Σαδδουκαίων

Ἐκ τῶν ποταμῶν Βαβυλώνης, ἔκει ἐκαθίστανται καὶ ἐκλείδονται ἐν τῷ μνησθένει τῶν Σαδδουκαίων (ΔΑΒΙΑ)

Ναβουχοδονόσορ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, ἐξαπόρθησε τὴν πρωτεύουσαν αὐτῆς Ἱερουσαλήμ, κατέκαυσε αὐτὴν μετὰ τοῦ περιλαλήτου αὐτῆς καὶ τῆς « Σιών » κατέσφαξε πλείστους

ἐκ τῶν κατοίκων τῆς καὶ ἤγαγεν εἰς αἰχμαλωσίαν δλοὺς τοὺς ἀριστοκράτας Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς Σαδδουκαίους καὶ Φαρισαίους. Οὗτοι, ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ὄντες, ἦς τὴν πενίαν θαυμάσια συνησθάνοντο, διότι δαυλοὶ γενόμενοι τῶν ἐκβάλλον Ἀσσυρίων, δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα οὕτω νὰ ἐνταφιάζωνται, ἀλλὰ τῇ διαταγῇ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων τὰ κατώματα αὐτῶν διὰν ἀπέθνησκον, ἐρρίπτοντο εἰς τοὺς ἀγροὺς πρὸς τροφήν τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὀρνέων, ἤρξαντο φασικῶς τῷ λόγῳ νὰ σκέπτονται πῶς νὰ ἀνακτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀναμνησκόμενοι τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς, τῶν ὁποίων ἐν τῷ ἔθνει τῶν συμφάνων τῷ Θεῷ νόμῳ ἀπαλάμβανον πλοουσίως. Καὶ πρὸς τοῦτο συναπέθνησκον εἰς ἐταιρείας μυστικῆς, ἐν αἷς συναρχόμενοι ἐν κρυπτῷ καὶ παραδόστῳ συνεσκέποντο, καὶ ἢ τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ ἢ ἀφάρητος τυραννία τοῦ ἐπέβαλλον. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ γίνεταί τακτικῶς καὶ ἐλευθέρως, διότι, ἐν ἀνεκαλύπτοντο, θὰ ἐθνεύοντο τὸ παρὰ τῶν Ἀσσυρίων βασιλέως φρικτοῖς, ἀπαύρων τὴν διὰ συμβόλων συνεννόησιν καὶ γνωριμίαν, τὰ ὅποια καὶ σήμερον οἱ μασσαῶνοι μεταχειρίζονται διὰ νὰ γνωρίζωνται πρὸς ἀλλήλους. Τὰ συμβόλα δὲ ταῦτα εἰσὶν, ὡς ὁ Μακρίτης διὰ συγγράμματός του ἔχει ἀποκαλύψει καὶ διατεπέσει, ἰδιότροποι χειρισμοὶ καὶ χειραφέται. Ἀστέρικοι δύο ἢ τρεῖς, τοὺς ὁποίους φέρουσιν ὡς ἔμβλημα οἱ μασσαῶνοι καὶ πολλοὶ ἐμπορικοὶ καὶ πλουτοκρατικοὶ οἴκοι εἰς τὴν Μασσαωνίαν ἀνήκοντες. Καθὼς καὶ τρίγωνα, σφύρα, διαδῆται, πρίονες, μιστρία, δὲ ἐν περικουρῶνται τὰ μασσαωνικὰ διπλώματα, ἅτινα συμβολίζουσι τὰ ἀργαλεῖα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Μασσαωνία, λέγει, ὅτι ἐργάζεται διὰ νὰ ἀνεγείρῃ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σολομῶντος, ὃν συμβολίζει διὰ τῶν γραμμάτων, Μ·Α·Τ·Σ·.

Αἱ πρῶται λοιπὸν μασσαωνικαὶ στοιαὶ ἰδρύθησαν εἰς τὴν Βαβυλώνα. Καὶ εἶθ' ἔχει τὴν πηγὴν τῆς ἡ Μασσαωνία καὶ ὁ μασσηκισμὸς αὐτῆς, ἀπὸ ἔθνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀπόψεως ἐξισταζομένη, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Μέρφι-

δα τῆς Αἰγύπτου, ὡς ἰσχυρίζεται τὸ Μασ. περιοδικὸν «Ἔων».

Ἐπειδὴ ἡμῶς δόναται ἡ Μασωνία νὰ μᾶς ἀντιτάξῃ ὅτι προηγήθη τῆς Βαβυλωνος ἢ δουλεία τῆς Αἰγύπτου, ἀπαντῶμεν, ὅτι, ὡς ἐνδείκνυται ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς Ἱστορίας εἰς τὴν Αἰγύπτου οἱ Ἑβραῖοι ἐγκατασταθέντες διὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, καὶ πληθυνθέντες ἐν Αἰγύπτῳ, δὲν εἶχον οὔτε θρησκευτικόν, οὔτε ἔθνικόν συναίσθημα, οὔτε πατρῶα ἄλλην ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου ἐγνώριζον, ὥπως ἀναγκασθῶσι νὰ διοργανωθοῦν εἰς μυστικὰς ἑταιρείας πρὸς συνεννόησιν καὶ ἔθνικὴν ἀποκατάστασιν. Δι' ὃ καὶ ἀποκλείεται νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ἔχει τὴν πηγὴν τῆς ἡ Μασωνία. Διαφεύδει δὲ τὴν ἀκδοχὴν ταύτην αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς, ὅστις δὲν ὁμιλεῖ περὶ μυστικῶν ἑταιρειῶν, ἢ διοργανώσεων, ἢ παρ' αὐτῶν ἐμνήθη πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ λαλεῖ, σαφέστατα, λέγων, ὅτι πᾶν ὅτι ἐπραξε, τὸ ἐπραξε τῇ ἐντολῇ καὶ Παντοδυναμίᾳ τοῦ Ἄβραμ καὶ ἰσχυροῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Βαβυλῶνα λοιπὸν οἱ Ἑβραῖοι ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὁποίαν προΐδαν ὁ προφητᾶναξ Δαβὶδ τοὺς Ἑβραίους ἀγχαλώτους, ἐμαλῆε τὴν μεγαλειώδη φθῶν «Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλωνος, ἐκεῖ ἐναθῆσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τὴν Σιών», ἤρξαντο νὰ διοργανῶνται, εἰς μυστικὰς ἔθνικὰς ἑταιρείας, ὡς τὸ συμφέρον τῶν ἀπέηται. Ἐμπορούμενοι δὲ ὑπὸ δικτατορικῆ καὶ πλουτοκρατικῆ πνεύματος, τὸ ὅποιον ἀπορρέει ἀπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν Πολιτεύματος, τοῦ ὁποίου, πνεύματος, ἐστεροθῆντο οἱ Βαβυλώνιοι, διότι ἐν αὐτοῖς ἐξουλεύσεν ἡ ἀποκτηνωτικὴ ἀπολυταρχία, ἀνῆλθον πολλοὶ ἐκ τῶν Ἑβραίων εἰς τὰ ὄψιστα ἐν Βαβυλῶνι ἀξιώματα καὶ ἐγένον ὀνομαστοὶ καὶ σπουδαῖοι ἐπὶ μεγαλοφυῶν καὶ ἀρετῇ. Ὡς ὁ προφήτης Δαβὶδ μετὰ τῶν τριῶν ἀγίων παιδῶν τῶν ριφθάντων ὑπὸ τοῦ Ναβοχοδονόσορος εἰς τὴν κἀμινον τοῦ πυρός, Ἀνανία, Ἀζαρία καὶ Μισαήλ, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως, ὁ Μαρδοχαῖος καὶ ἄλλοι. Καὶ μέχρι τοιοῦτου περιόπτου σημείου ἐφθασαν, ὥστε Ἑβραῖα, ἢ Ἑσθῆρ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρό-

νου τῆς Βαβυλωνος, συζευχθεῖσα τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλωνίων, Μήδων καὶ Περσῶν Ἀρταξέρξην, τὸν μακρόχειρα, ὅστις ὅταν τὴν ἐνομευθῆ ἤγγυαι τὴν καταγωγὴν τῆς. Διότι, κατὰ συμβουλήν τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Μαρδοχαίου, εἶχαν ἀποκρύψει ἀπὸ τοῦ βασιλέως ὅτι, ἦτο Ἑβραῖα. Καὶ ἐκ τῆς μυστικότητος ταύτης ἐμφαίνεται ὅτι αἱ φιλοσοφικαὶ ἡμῶν περὶ Μασωνίας σκέψεις εἶνε ἀληθεῖς. Αὐτὴ δὲ ἡ Ἑσθῆρ ἔσωσε τοὺς ὁμοφύλους τῆς Ἑβραίων ἀπὸ τελείου ἐξαφανισμοῦ, τὸν ὅποιον εἶχε διατάξει ὁ Ἀρταξέρξης τῇ διαβολῇ καὶ ἐπιβουλῇ τοῦ πρώτου αὐτοῦ συμβούλου, ὀνόματι Ἀμάν.

Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν μίᾳ τῶν Ἑθνῶν τῆς γῆς, ἔχουσι ἰσχυρὰν ἔθνικὴν συνείδησιν καὶ ἀβεβότον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν πάθον, ἐκπηγάζοντα ἐκ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν πολιτεύματος. Καὶ μόνον αὐτοὶ ὑπέστησαν τρομαρὸν δικτατορικὸν ἀνὰ τὰ ἔθνη, καὶ ἔθνικὴν καταστροφὴν καὶ θάλασιν ἐξ ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Καὶ ὡς ἐκ τοῦτου αὐτοὶ καὶ μόνον εἶχον συμφέρον νὰ διοργανωθοῦν εἰς μυστικὰς ἑταιρείας, καὶ νὰ ἐργάζωνται ἐν κρυπτῇ καὶ παραδόστῃ, πρὸς αὐτοσυντήρησιν καὶ ἔθνικὴν ἀποκατάστασιν. Ἐπιβάλλεται δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐργάζωνται ἐν μυστικότητι διότι ἔζων διεσπαρμένοι εἰς τὰ ἔθνη, παρὰ τῶν ὁποίων ἠμυσοῦντο, περιθριζόντο, ἐξουθενούντο καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν πταίσμα ἐθανατοῦντο. Ἐβδελύσσοντο δὲ αὐτοὺς τὰ ἔθνη, διότι τὰ ἔθνη αὐτῶν καὶ ἔθνη τὰ ὑπὸ τοῦ Μωϋσῆος δεκτεταγμένα, καὶ τὰ ὅποια οἱ Ἑβραῖοι ἐτήρουν καὶ ἐν τῇ διασπορᾷ τῶν, ἦσαν ὅλος διάφορα τῶν ἔθνων τοιοῦτων. Ἰδοὺ τί εἶπεν ὁ Ἀμάν, πρῶτος τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου σύμβουλος πρὸς αὐτόν, περὶ τῶν Ἑβραίων. «*Υπάρχει εἶπε, βασιλεῦ ἔθνος διεσπαρμένον ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ σου, οἱ δὲ νόμοι αὐτῶν ἐξαλλοὶ παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, τῶν δὲ νόμων τοῦ βασιλέως παρακούουσι, καὶ τῷ βασιλεῖ οὐ συμφέρει εἶσαι αὐτούς. Εἰ δοκεῖ οὖν τῷ βασιλεῖ, δογματισάτω ἀπολέσαι αὐτούς*». (Ἑσθῆρ. Κ. γ'. 8—10).

Μετὰ τὴν Σταύρωσιν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χρι-

στοῦ, ἐπηκολούθησαν, ὡς γνωστόν, ἡ δευτέρα τῆς Ἱερουσαλήμ καταστροφή, ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων Τίτου, ὅς εἶχε προεῖπει ὁ Χριστός, ὅστις, Τίτος, κατέλασε τὴν Ἰουδαϊκὴν πολιτείαν δισκορπίσας τοὺς Ἰουδαίους ἀνὰ τὰ ἔθνη. Ὁ τέλειος δὲ αὐτῶν ἐκπατρισμός καὶ διασκορπισμός ἀνὰ σὺμπαντα τὸν κόσμον ἐγένετο ἐπὶ Ἀδριανοῦ, 150 μ. Χ. διότι ἐπαναστάτησαν οὗτοι κατ' αὐτοῦ, θελήσαντες νὰ ἀνεγείρῃ ἐπὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Σαλομῶντος ναὸν τοῦ Ἰουδαίου Διός, καὶ νὰ ὀνομάσῃ τὴν Ἱερουσαλήμ «**Αἰλίαν Καπιτωλίαν**», ὅπερ κατεκλήθησε, κατασυντρίψας τοὺς Ἰουδαίους εἰς πόλεμον αἵματηρότατον διαρκίσαντα ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη.

Οἱ Ἰουδαῖοι διασκορπισθέντες, τότε ἀνὰ τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὅποια ὁ Χριστιανισμός ἤρξατο γιγαντούμενος, ἤρξαντο νὰ καθίστανται ὀδύνητοι καὶ μισητοὶ ὡς Θεοκτόνοι. Τοῦτου ἕνεκα, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐνταίνωσι τὰς προσπάθειάς των, πρὸν τελειωτέραν ὀργάνωσιν μυστικῶν ἐταιρειῶν ἀνωτέρων τῶν τῆς Βαβυλώνας, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ σπείρῃσι ἐκ τῶν φανατικῶν χριστιανῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ ἀνακτήσωσι τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν καὶ πάλιν. Ἐπιδοθέντες δὲ εἰς τὸ ἔμποριον, τοῦ ὁποίου ἐγίνωσκον ὅλας τὰς βολιχοδρομίας—διότι αὐτοὶ τὸ διοργάνωσαν ἐπὶ τὸ τελειότερον—ἐξεμύζων τὰ διάφορα ἔθνη, εἰς τὰ ὅποια εἶχον ἐγκατασταθῆ, πλουτοῦντες. Καὶ ἐπλούτουσιν πολὺ, διότι δὲν ἐστρατεύοντο, ὡς μὴ ἔχοντας οὐδὲν συμφέρον νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς φυλετικὰς διαμάχας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἔθνων. Καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐμίσησαν ἀσπόνδως καὶ μισοῦν ἀκόμη τὰ ἔθνη ἐρμηνεύοντες τὸν Θεῖον Νόμον, τὸν ἀπαγορευόντα αὐτοῖς τὸν συγχροτισμὸν μετὰ τῶν ἔθνων, κατὰ τὸ ἐκυτῶν συμφεροντολογικῶν ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶν πάθος καὶ μίσος. Καὶ ἐν τῇ μίσει τούτῃ καὶ τῇ φθόνῳ, γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως «**βέβηλος**» τὴν ὁποίαν οἱ μαρσῶνοι ἐκτοξεύουν κατὰ πάντων τῶν μὴ Μαρσῶνων, καὶ τῆς ὁποίας, ὡς γνωστόν, τὸ πάλαι ἐποιοῦντο χρῆσιν ἐν τοῖς Ἑλευσινίοις εἰδωλολατρικοῖς μυστηρίοις κατὰ τῶν μὴ μαμημένων εἰς ταῦτα!

Τὸ μίσος δὲ τῶν Ἰουδαίων ἐκοροφώθη καὶ ἐστράφη

ἐλόκληρον κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅμα οὗτος ἀνεκηρύχθη, ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ὡς ἐπίσημος τοῦ Παγκοσμίου Ῥωμαϊκοῦ κράτους. Ἐρησκέα, καὶ ἤρξατο νὰ διοργανοῦται καὶ νὰ ἔρξῃ ἐλευθέρως.

Διότι ἔβλεπον πλέον καθαρῶς διὰ τὸ θρίαμβος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπέκλειε τελείως τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν. Κορολακτικῶς δὲ ἐπρόεβλεψεν ἐνδομύχως εἶταν ἡ μήτηρ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, Ἁγία Ἑλένη, μεταβάσασ εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ποιήσασ ἀνσκοπὰς ἀνεῦρα τὸν Τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοί των ἐκάρφισαν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν Τάφον ἐν ᾧ ἐθάψαν Αὐτόν. Καὶ ἀνῆγγεραν ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης μεγαλοπρεπῆ Ναόν, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσαν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Αὐτῶτος τῆς Ἀνθρωπότητος. Καὶ ὁ ὁποῖος καθὼς καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ ἅπαντα τῆς Παλαιστίνης τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια περιπάτησε καὶ ἔδρασαν ὁ Χριστός, ἐγένοντο προσκύνημα σὺμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Ὁ θρίαμβος οὗτος, ὁ πανένδοξος, ἠνῆψεν εἰς τὰς πεπρωμένους τῶν Ἰουδαίων φυχὰς καὶ διανοίας μίσος ἀσβεστον κατὰ τοῦ Θεϊκοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἤρξαντο νὰ βουλοδομοῦν τὴν καταστροφὴν Αὐτοῦ, καὶ εἰτι ἐργάζοντο ὀπὸς διὰ τῆς ἀντιχριστοῦ Μαρσῶνας νὰ τὸν ἐξαφανίσουν. Ἰδιαιτέρως δὲ μισοῦσιν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Μ. Κωνσταντίνον, διότι οὗτος ἐγένετο παραίτιος τοῦ θριαμβοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ τοῦτο γινώσκωμεν ἀκούσαντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦ στόματός Ἰουδαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέζητήσαμεν καὶ ὅστις μᾶς εἶπεν:

Ἄς μὴν ἤρξατο ὁ Μέγας Κωνσταντίνος καὶ τότε οὐκ εἶλαγα ἐγώ, ἂν ἐπῆρχε Χριστιανισμός. Οὕτως ἔξωσιν περίτρομοι μετὰ τὸ μίσος εἰς τὴν ψυχὴν οἱ Ἰουδαῖοι, ἕως ὅτου ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, ὁ δρόμιμος αὐτοῖς ψευδοπροφήτης τῆς Ἀραβίας καὶ ἀληθὺς Ἀντιχριστός Μωάμεθ, καὶ ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἤρξατο νὰ καταδιώκῃ τοὺς αἱρετικούς Παυλιανούς.

Μετὰ τῶν δύο τούτων ἀσπόνδων τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ ἐχθρῶν, οἱ Ἰουδαῖοι συνέβησαν ἐμίσους

συμμαχικὰς σχέσεις. Διότι συνηγίνοντο καὶ συνεργάζοντο μετ' αὐτῶν εἰς τὸ μῖσος, τὸ ὅποιον ἔτραφον κατὰ τῶν εἰκότων, τοὺς ὁποίους οἱ Ἑβραῖοι, ὁ Μωάμεθ, καὶ οἱ αἰρετικοὶ Παυλιανῖται θεώρουν ὡς εἰδωλα.

Καὶ ὁ μὲν Μωάμεθ ἐκήρυξε κατὰ πάντων ἀμειλικτον πόλεμον, διακηρύσσων ὅτι ἀπεστάλη παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν τῆς ἀληθείας ὁδόν, ἐξ ἧς ἐξετράπησαν, τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Χριστιανούς.

Κατὰ συνέπειαν, μετὰ τοῦ Μωάμεθ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συνεργηθοῦσιν ἐκ τοῦ ἔμφαντος οἱ Ἑβραῖοι. Ἀλλὰ περιορίζοντο νὰ ἐκμεταλλεῖσθαι τὸν Μωαμιθισμόν καὶ νὰ ἐξέπιπτοι καὶ ὀποδαυλιζῶσι τὸ μῖσος αὐτοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν. Μὲ τοὺς Παυλιανῖτας ὅμως, οἵτινες ἦσαν ἀνεπτυγμένοι καὶ κίτσοι πολλῶν ἐπιστημονικῶν καὶ βιομηχανικῶν γνώσεων, καὶ οἱ ὅποιοι καταδεδώκοντο ὡς αἰρετικοί, οἱ Ἑβραῖοι ὡς ὁμοιοπαθεῖς εὐκόλως ἤλθον εἰς συνανήγειν καὶ πολλοὺς ἐκ τούτων ἐμύησαν εἰς τὴν Μασωνίαν, ὡς κάλλιστα τοῦτο κατανοεῖται, ἐκ τῶν ἐξῆς, τὰ ὅποια ἀντιγράφωμεν ἀπὸ τῶν «Ἑσων».

«Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ Σχολὴ τῆς Μασωνίας, ἠλλάξα, λέγει, ὁ «Ἑσων» κέντρον. Τὸ κέντρον τότε μετατέθη, πρὸς Βορρᾶν, πρὸς τὴν Αὐστρουγγαρίαν. — Εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστὸν, ἡ Βοζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἐξώρισε τοὺς Παυλιανῖτας. — Ἀνερχόμενον πρὸς τὰ Βορειοδυτικὰ, ἐφθασεν εἰς Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Μασωνίας, δηλαδὴ — Ἑβραίων ὄλοι οἱ ἰσχυροί, οἵτινες διασκόρπισαν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ὁμοίους των». — Τοῦ ὁποίου καλοῦ τὴν ἡδύτητα γαύεται σήμερον, ὡς εἰς τὸ παρελθόν, ἡ Ἀνθρωπότης ἀλληλοκτονουμένη παρὰ τῶν κυβερνούντων αὐτὴν Μασώνων.

Ἐκ τῆς πτώσεως ὅμως τοῦ Βοζαντίου, ἦν ἐπιηκολούθησεν ἡ ὑπὸ τῶν λογίων Ἑλλήνων, τῶν καταφυγόντων εἰς τὴν Ἰταλίαν, διενεργηθεῖσα Ἀναγέννησις τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῇ Δύσει, ἡ Μασωνία ἤρξατο νὰ ἀνδρωθῆται. Διότι ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν προέκυψεν ἡ νεωτέρα φιλοσοφία, ἣτις ἐπέπρασεν ὅτι ὁ Πάπας ἀποχρησθεὶς ἱερόχριστος τέλειος, ἔλαν-

θαστος καὶ ἀναμάρτητος, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι Θεοὶ παρὰ τοῦ Πάπα χρισίωμενοι βασιλεῖς καὶ εὐγενεῖς, καταδρακόνοντες τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, στραγγαλίζοντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς συνειδήσεως, ἐσκέφθη ἡ νεωτέρα φιλοσοφία, παραλόγως, διὰ τὴν δύναμιν τοῦ Πάπα, τῶν βασιλέων καὶ τῶν εὐγενῶν ψευδοπαρχῶν τυράννων ἔχει τὴν ρίζαν τῆς εἰς τὸν Χριστόν, δι' ἧς καὶ ἐκήρυξαν ἀμειλικτον κατὰ τοῦ Χριστοῦ πόλεμον, προβαλοῦσα καὶ ἀπαρνηθεῖσα τὴν Θεότητα Αὐτοῦ.

Εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, τὸν παράλογον τῶν νεωτέρων φιλοσόφων, ἡ Μασωνία εὗρηκε μέγα ἔρεισμα· πολλῶν, ἐκ τῶν νεωτέρων φιλοσόφων, προσηλυτισθέντων καὶ καταγέντων εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Μασωνίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἤρχισεν νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐπιδοῦν οσοῦταῖτα ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς τοῦ κόσμου καταστάσεως, ὡς προσηλυτιστοὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς καὶ εἰς τοὺς σκοπούς τῆς ἀπαντᾶ τὰ φιλελεύθερα καὶ φιλόσοφα τῆς Εὐρώπης πνεύματα, ἅτινα ἀμειλίκτης καταδίδωκεν ἐν ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ ὁ ψευδοχριστος Πάπας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν φόβῳ τοῦ Πάπα, δοῦς ἀπέσταλλεν εἰς τὴν πυρὰν καὶ εἰς τὰ βασανιστήρια πάντα ὃν ἀνεκάλυπτε ὡς ἐλευθερόφρονος, ἡ Μασωνία εἶρε ἐν ἀλογοτητάτη μυστικότητι, τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὴν συννενοούμενων καὶ ἀναγνωριζομένων πρὸς ἀλλήλους διὰ συμβολικῶν χειρισμῶν καὶ χειραφίων. Ἄμα ὅμως ὁ Λούθηρος καὶ ὁ Καλδίνος, ὁ Μεγάγγθων καὶ ὁ Ἰωάννης Οὐτός, ὕψωσαν κατὰ τοῦ Πάπα τὴν σημαίαν τῆς Διαμαρτυρήσεως, τὴν ὁποίαν γηθουόνως ἀπεδέχθησαν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἀγγλία καὶ ἐχειρίσθησαν τὰ δύο ταῦτα ἰσχυρὰ ἔθνη ἀπὸ τοῦ Πάπα, τότε ἡ Μασωνία ἔσφηξε τὸν ἐπιθέθη αὐτῆς θρόνον εἰς τὰ δύο ταῦτα ἔθνη καὶ δι' εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἤρξατο γιγαντούμενη νὰ πολεμῇ ἀσπόνδως, ἀλλ' ὑποῦλας, τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἐπιπαληθεῖσα τοῦ νόμου τῆς ἀνεξιθρησκείας, ἐν ἐθέσειαν τὰ δύο ταῦτα ἔθνη.

Ἡ Ἑβραϊκὴ Μασωνία, πλὴν τῶν ἀνωτέρων, συνηγήθη μὲ τὴν Διαμαρτυρήσιν εἰς τὸ δόγμα τῶν εἰκότων, τὰς ὁ-

ποιας οι διαμαρτυρόμενοι, αίρετικίζοντας, απορρίπτουσιν ως εβραϊκά, καθώς ο Μεάμιθ και οι Παυλιανίται, και εις την προσβολήν της Παρθενίας της Θεοτόκου, την οποίαν οι διαμαρτυρόμενοι ελασφημοῦσι διαταινόμενοι, διὰ μετὰ τὸν Χριστὸν ἢ Θεομήτωρ ἐγέννησε και ἄλλα τέκνα.

Τὰ αίρετικά ταῦτα και εὐλασφημα διδάγματα, τὰ ἐξυπηρατοῦντα σπουδαίως τοὺς σκοτίους τῆς Μασσοινίας σκοπούς, αὐτῇ ἀπαδέχαστο και ἐπέβαλε. Πλὴν τούτου τὸ μίσος τῆς διαμαρτυρήσεως ἐπιζετήθη και κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, διότι αὐτῇ ἀποδέχεται και σέβεται τῆς εἰκόνας και ἔχει ἀνακηρύξει τὴν Θεοτόκον ὡς εἶνα **Ἀειπάρθενον**.

Διαδέθη λοιπὸν και ἔστησε τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς θρόνον ἢ Ἑβραϊκὴ Μασσοινία εἰς τὴν Ἀγγλίαν και ὁ πρῶτος Ἀγγλός, ὅστις περιεπλάκη εἰς τὰ ψυχοφθόρα αὐτῆς δίκτυα, ἐπῆρξεν ὁ φιλόσοφος Βαρουλάμιος Βάικον, ὅστις μετὰ τοῦ Γάλλου μαθηματικοῦ Καρταίου, εἶνε οἱ πρῶτοι ἀρχηγοὶ τῆς φιλοσοφικῆς ἐν τῇ Δύσει κινήσεως. Εἰς δὲ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων φιλοσόφων, θεωρούμενος, ὁ ὅποιος και Πατριάρχης τῆς φιλοσοφίας ἐπωνομάσθη, ἐπῆρξεν ὁ Ἰουδαῖος Σπινόζας, τὸν ὅποιον οἱ Μασσοῖνοι τιμῶσι μεγάλως ὡς ἅγιον. Ἐπίστευε δὲ και ἐδίδασκεν ὁ Σπινόζας τὸν Πανθεισμόν, ὅστις κατὰ εἶθος ὕλισμός ἀκρατος ἐστίν, και ὁ ὅποιος ἀποτελεῖ τὴν θρησκείαν τῆς Μασσοινίας. Και εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατέφυγον και ἐσπούδασαν, οἱ ὑπὸ τοῦ Πάπα καταδικασόμενοι Ἑγκυκλοπαιδικὸι Βολταίρος Διδακτορος και λοιποὶ, οἵτινες ἐγένοντο πρωτεργάται τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, εἰς τὴν ὅποιαν κατέληξεν τῶν φιλοσόφων ἡ ἔρευνα, και ἤτις Γ. Ἐπαναστάσις ἐπῆρξεν, ὡς εἶνε πασίγνωστον, ἔργον τῆς Μασσοινίας.

Ἡ Γαλλικὴ, Ἐπαναστάσις ὑπὸ τῆς Μασσοινίας διενεργηθεῖσα, ἀπακάλεψεν εἰς τὸν κόσμον τοὺς σκοτίους αὐτῆς, τῆς Μασσοινίας σκοπούς, συνισταμένους εἰς τὴν ἰδρῶσιν κράτους παγκοσμίου, ἀνευ θεοῦ και βασιλείας. Και τοῦτο ἐπέτυχον κατ' ἀρχὴν ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου, ὡς γνωστόν, τὴν μὲν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ κατήγγισαν, ἀνακηρύξαντας ὡς θεὸν τὸν ὀρθὸν λόγον, τὸν δὲ βασιλέα μετὰ τῆς βασιλείας, τοῦ κλήρου και τῶν εὐγενῶν κατέσφαξαν. Οὐ μὴν

ἀλλὰ και μετὰ τὸ τῶν ἀλληλοσφάγησαν οἱ Μασσοῖνοι πρωτοεργοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ Μασσοινία, ἐπιτυχθεῖσα κατ' ἀρχὴν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐν Γαλλίᾳ, διοργανώθη ἐπὶ τὸ τελειότερον. Και ἤρξατο πλέον κρούσει, ἀλλὰ; και ἀσφαλῶς, μετὰ μεγαλειτέρας ἐντάσεως, νὰ ὑπονομεσθῇ τὰς θρησκείας και τοὺς θρόνους. Ἡ ὀργάνωσις δὲ τῆς Μασσοινίας ἐπὶ τὸ τελειότερον και ἀσχαλέατορον, ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν ἐκ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἀνακηδύσαντα Μάγιν Ναπολέοντα, ὅστις ἔδωκε πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὡν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄστεροῦντο. Διότι ὅτις τοῦ ἐπιγεμένου τοῦ θρόνου Πάπα ἐκπηγάσας θρησκευτικὸς φανατισμός, ὑπὸ τῶν Ἰησοῦϊτῶν ἀναρριπιδόμενος, εἶχαν ἀπαγορευθῆσαι εἰς τοὺς Ἑβραίους νὰ γυναικίζωνται ἢ νὰ προσφωνῶνται μὲ τὸ ὄνομά τους, ἐπιτρέψας μόνον εἰς αὐτοὺς νὰ ἤθελον νὰ ζήσωσι, νὰ γυναικίζωνται και νὰ ὀνομάζωνται δι' ἀριθμὸν. Νὰ ὀνομάζωνται δηλαδὴ 5, 7, 10, 13 κλπ.

Και τοῦτο ἐγένετο ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅπου ἡ Ἰσραὴ ἐξέτασις εἶχε στήσαι τὸν Σατανικὸν αὐτῆς θρόνον. Ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸν πλοῦτον, τὸν ὅποιον ἡ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις ἀνεπιγνώστας ἀνεβέβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, και ἀπέβη οὗτος ἀπόλυτος ἐν τῇ κόσμῳ Δύναμις, τῶν πλουτοκρατῶν ἀντικαταστησάντων τοὺς κατασφαιγέοντας ὑπὸ τῆς Γ. Ἐπαναστάσεως εὐγενεῖς.

Τοῦ πλοῦτου λοιπὸν ἀνακηρυχθέντος και ἀναγνωρισθέντος, ὡς ἀπολύτου Δυνάμεως διοικήσεως τὸν κόσμον, οἱ Ἑβραῖοι μασσοῖνοι, βασιλεῖς ὄντες τοῦ πλοῦτου, ἤρξαντο νὰ ἀνέρχωνται πολὺ ὕψηλά ἐν τῇ κοινωνίᾳ και νὰ προσηλυτιζῶσι εἰς τὴν Μασσοινίαν τοὺς πλείστους ἐκ τῶν πλουσίων ἔλου τοῦ κόσμου, οἵτινες εὐκολώτατα προσηλυτιζοντο. Διότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν συνεδέοντο συμφεροντολογικῶς διὰ τοῦ ἐμπορίου μὲ τοὺς πλουτοκράτας Ἑβραίους μασσοῖνους, ἐτέρωθεν δὲ συνηγνῶντο θρησκευτικῶς μετ' αὐτῶν εἰς τὸ μίσος, τὸ ὅποιον οἱ πλουτοκράται τρέφουσι κατὰ τοῦ Χριστοῦ διότι οὗτος καθαρῶς και ἀπεριστρόφως ἐκαυτηρίσει τοὺς πλουτοκράτας, εἰπὼν. *«Εὐκολώτερον διελεθεῖν κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος ἢ πλοῦσιον εἰς τὴν Βασιλείαν*

τῶν Οὐρανῶν εἰσελθεῖν». (Ματθ. Κ. ε'). Ὁ γὰρ πλοῦτος οὐδεμίαν ἔρησκαιν καὶ Πατριδὰ ἔχει εἰμὴ τὸ χρῆμα.

Ὁμοίως οἱ Ἑβραῖοι ἀνέβησαν ἐν Εὐρώπῃ, ὡς εἰς τὴν Παρθενία, εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα καὶ μεγάλας κατέλαβον θέσεις, ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν ἣ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀγίνοντο λόρδοι, δύο δ' ἐξ αὐτῶν ὁ Βήσκονφιλδ καὶ ὁ Ντιοδραῖλι ἀγίνοντο πρωτοπουργοί. Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν Ἰνδιῶν εἶναι Ἑβραῖος. Κίς τὴν Γερμανίαν ἐκ τῶν Ἑβραίων προέκυψεν ὁ Σοκκλιουδ καὶ Ἑβραῖος ἦτο ὁ Μάρξ καθὼς καὶ ὁ ἀφανέρητος τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος Ἀϊνστάϊν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λανίν, ὁ τὸ Τσαρικόν τῆς Ρωσίας καθεστὼς ἀνατρέφας, Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς ἦτο. Ἑβραῖοι δὲ καὶ τῆς Μασσωνίας ἱεροφάνται εἶναι οἱ μεγαλειότεροι τοῦ κόσμου τραπεζίται χρηματισταί, μεγαλέμποροι καὶ ἰδρυταὶ μεγάλων βιομηχανιῶν, οἵτινες τὸ πλουτεῖν καὶ χρηματίζεσθαι ἀνήγαγον ὡς εἰπομεν εἰς ἀπιστήμην.

Καὶ δεδομένου ὅτι οἱ πόλεμοι, σήμερον, ἔλαβον συμφεροντολογικὸν χαρακτήρα καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν παρασκηνίων διενεργεθοὶ τοῖτους οἱ πλουτοκράται, πρὸς κατανώσει τῶν κατασκευαζομένων ἐν τοῖς μασσωνικοῖς ἐργαστασίαις τῶν πολεμοφοδίων καὶ πολεμικῶν μηχανημάτων, ἀγόμεθα εἰς τὸ πανσφαλὲς συμπέρασμα, ὅτι ὀλόκληρον τὴν εὐθύνην διὰ τὸ ἀδέκως χυθὲν αἷμα καὶ χυνόμενον ἐν τοῖς πόλεμοις ὑπέχουσιν οἱ Ἑβραῖοι χρηματισταί.

Καὶ ἐκ τοῦ δόγματος τῆς Μασσωνίας, ὅτι ἀγωνίζεται αὕτη ὑπὲρ τῆς ἰβρώσεως πγκοσμίου κράτους ἀναυ θεοῦ καὶ βασιλείας, ἀποδεικνύεται πασιδήλως ἡ Ἰουδαϊκὴ αὐτῆς καταγωγῆ, ἐν ἣ διακλάμπουσιν ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ πονηρία. Διότι οἱ Ἑβραῖοι ἐπιγινώσκουσιν, ὅτι δι' ἐπαναστάσεως ἢ πολέμου εἶνε λογικῶς ἀδύνατον νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν, καὶ νὰ ἄρῃ τὴν κατ' αὐτῶν ὀδολογμίαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ ἀράν. Κατὰ φυσικὸν λόγον θὰ προσπαθήσῃ, νὰ τὴν ἀνακτήσῃ χρησιμοποιοῦντες τὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἐξασκοῦσιν οἱ πλουτοκράται ἀδελφοὶ τῶν Μασσωνοῦ ἐπὶ τῶν κυβερνούντων τοῦ λαοῦ, οἵτινες καὶ αὐτοί, οἱ κυβερνούντες δηλονότι, εἰς τὴν Μασσωνίαν ἀνήκουσιν. Σκέπτεται γὰρ ἡ Ἑβραϊκὴ

Μασσωνία, ὅτι ὅταν οἱ βασιλεῖς πάσῃ καὶ αἱ ἔρησκαιν καταργηθῶσι, τότε καὶ αὐτοὶ θὰ θωγηθῶν νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν. Πρὸ πάντων δὲ νὰ ἀποσέσωσι τὴν κατ' αὐτῶν κατηγορίαν τῆς Θεοκτονίας, ἐξ ἧς καθίστανται ὀδολογοί, καὶ περὶ τῆς ὁποίας περισσότερο τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποκαταστάσεως ἐνδιαφέρονται.

Καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τούτο, ἀγωνίζονται ὑπόσπῃ νὰ καταρρίψῃ τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ὑποθέτοντες ὅτι, ἐάν ἀποδειχθῇ καὶ γίνῃ πιστευτὸν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Θεός, θὰ ἀρῇ τὸ κατ' αὐτῶν μίσος καὶ ἡ ἀπέχθεια τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Καὶ πρὸς τούτο ἀγωνίζονται διὰ νὰ συγκληθῇ συνέδριον ἐκ μεγάλων νομομαθῶν, τὸ ὅποιον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐξετασθῇ αὕτη ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως, ἐν σχέσει καὶ παραβολῇ μὲ τὴν δίκην τοῦ ἡματέρου φιλοσόφου Σωκράτους. Διαιτή, ἐρωτήσῃ, οἱ Ἕλληνας, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι καταδίκασαν ἀδέκως τὸν Σωκράτην εἰς τὸν διὰ τοῦ κενεῖου θάνατον, νὰ πρῶνται καὶ οὐδαὶς νὰ καταφέρηται κατ' αὐτῶν ὡς κκυουργησίντων, καθ' ἑνὸς ἀθέου καὶ ἀγνοῦ μεγαλοφυεῶς ἀνδρός, αὐτοὶ δὲ τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι οὐδὲν περισσότερο ἐπραξῖν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, στενορέαντες τὸν Χριστὸν — ὅστις, λέγουσιν, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ μεγαλοφυέστερος τοῦ Σωκράτους, νὰ καταδικῶνται καὶ νὰ περιυβρίζωνται ὡς Θεοκτόνοι ; (*)

Καὶ ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆ πονηροτάτῃ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι Θεός, ἀλλ' ἄνθρωπος μεγαλοφυέστερος τοῦ Σωκράτους, εὐρηγται ὁ αἰτιώδης λόγος τῶν διανοουμένων ἐκατέρων, οἱ ὅποιοι ἀπορρίπτουν καὶ πολεμοῦν τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, βαδαίου ὄντος ὅτι πάντας οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μασσωνίαν. Ἡτις διαθέτοσα ἀφθονα τὰ δημοσιογραφικὰ μέσα, ὡς κατέ-

* Ὁ κ. Πλάτων Δρακουλῆς διήσημος ὢν Μασσωνοῦ καὶ Θεοσοφιστῆς, πιστεύων δὲ εἰς τὴν περὶ ἑτελείσεως, οὐτοπιστικὴν θεωρίαν τοῦ Ἀγγλοῦ φασιστοῦ Διόβην, διατείνεται εἰς ἐν σύγγραμμά του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Φῶς ἐκ τῶν Ἰνδιῶν», μωρολογῶν, ὅτι «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶνε ἄλλος, παρὰ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἑτελιχθεὶς, διὰ τῆς Μεταμορφώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Μασσωνία πιστεύει, ἀπὸ τῶν βαθμῶν τοῦ προφήτου εἰς τὸν βαθμὸν τῆς Θεότητος».

χουσα τὰ μεγαλειότερα τοῦ κόσμου δημοσιογραφικὰ ὄργανα, τοὺς διαφημίζει καὶ τοὺς συγκρίνει ὡς τοὺς μεγαλοφρονετέ- ρους νίας τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀναθεωρῶσα αὐτοὺς εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν διαφόρων Πολιτειῶν ἀξιώματα. Οὗτοι δέ, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των πιστῶς καὶ σπουδαίως ἐξυπηρετοῦσι τὴν προστατεύουσαν αὐτοὺς Μασωνίαν, διαφθερίζοντες τὰς κοι- νωνίας, ἐν αἷς ζῶσι καὶ θρῆνοι, διὰ τῆς μεταδόσεως πρὸς αὐτὰς τῆς ἀπιστίας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τῆς Φυσιολατρίας ἤτοι τῆς πρὸς τὸν κτηνώδη ὕλιον πῖστεως καὶ ἀγάπης. Πράγμα, τὸ ὅποιον ἐλέπομεν καὶ ἐηλαφάρμεν γενόμενον καὶ ἐν ἡμῖν, οὗς κατέκλυσαν ἡ ἀθεΐα, καὶ ἡ ἐκ ταύτης διαφθο- ρὰ καὶ ὁ ἐξοστρακισμὸς ἐκ τοῦ ἔθνους, τῶν ἀγνωστάτων καὶ ἱερατάτων προγονικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ ἡ ἀντικατά- στασις αὐτῶν διὰ τῆς ἀπομιμήσεως πηθηκοειδῶς τῶν ζῴων ὀλισθητικῶν τοιούτων. Διότι τὰς ὑψηλὰς τῆς Πολιτείας θέσεις καὶ τὰ ἀξιώματα κατέχουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Μασω- νοί, οἵτινες δὲν τὸ κρύπτουσι πλῆρον, διότι εἶνε κοινὸν μυστι- κόν, ἀλλὰ τὸ θεωροῦν τιμὴν των, οὐκ ἀνήκουσι εἰς τὴν Μασ- σωνίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκουσι καὶ αἱ μεγαλειότεραι τοῦ κόσμου κορυφαὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμασι, τοῖς γράμμασι, ταῖς κυβερνήσεσι, καὶ τοῖς θρόνοις.

Συμφωνεῖ δὲ μὲ τὰ ἀνωτέρω καὶ ὁ θεολόγος κ. Μιχ. Γαλανός, διὰ βιβλίου του κατὰ τῆς Μασωνίας, τὸ ὅποιον ἐξέδωκε κατὰ τὸ 1909 ἔτος, καὶ ἐνθ' ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Μασ- σωνία ἔχει Ἀγγλικὴν τὴν καταγωγὴν, καὶ εἰς τὴν Μασσο- νίαν ἀποδίδει τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπιπολάζουσαν διαφθοράν, λέ- γων μεταξὺ ἄλλων, ἐπὶ λέξει, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπὶ τῶν ὅποιων θέων νὰ προσέξῃ πολὺ ὁ ἀναγνώστης καὶ ἡ νοήμων ἀνα- γνώστρια.

«Ἡ διδασκαλία, λέγει, τῆς Μασωνίας, θὰ διευθύνηται ὑπὸ τοῦ «Νασὺ τοῦ Σολομῶντος» ἤτοι τῆς κεντρικῆς μυστικῆς ἐταιρείας. Καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα νέων ἰδεῶν, ἀλη- θεῶς ἐπιστήμη, χειραφετημένης ἀπὸ θαιοιδαιμονικῶν καὶ προλήψεων, θὰ πολεμηθῇ ἡ ἰδέα τῆς θρησκείας, ὡς θαιοι- δαιμονία, ἡ οἰκογενειακὴ ἀλληλεγγύη, ὡς στενὴ ἀντίλη- φος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἡ ἐθνικὴ συνοχὴ καὶ ὁ πατριωτισμὸς ὡς ἀντιοικειωμένα πρὸς τὸν κοσμοπολιτισμὸν, αἱ ἐθνικαὶ

παραδόσεις ὡς ἀντιτιθέμεναι πρὸς τὴν καθόλου ἀνθρωπίνην ὁμογένειαν, ἡ παραδεδομένη θρησκευτικὴ ἠθικὴ, ὡς ὑπό- χρεως νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν φυσικὴν ἠθικὴν τὴν ὁ- ποίαν ἐφαρμόζουν τὰ λοιπὰ ζῶα».

Τὴν ἀνωτέρω περὶ τῆς Μασωνικῆς ἠθικῆς ἀποκά- λυψιν, ὑπὸ τοῦ κ. Γαλανοῦ, ὁμολογεῖ καθαρῶτατα ἡ Μασωνία διὰ τοῦ περιοδικοῦ οὗτός «Πυθαγόρας» καὶ ἐν τῇ τεύχει τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1930, ἐνθ', εἰς σελ. 128 λέγει, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἠθικὴν τὰ ἑξῆς. «Ἡ ὁσον τὸ δυνατὸν μεγαλειότερα προσαρμογὴ ἡμῶν, καὶ ὡς ἀτό- μων καὶ ὡς κοινωνικοῦ συνόλου, πρὸς τὰς ὑπαγο- ρεύσεις τῆς Φύσεως, μᾶς ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν μεγαλειότεραν εὐδαιμονίαν, τὴν ὅποιαν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ τεκτονικὴ ἠθικὴ δὲν εἶνε ἠθικὴ στέρησεων καὶ ἀπαρνήσεως τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Ἀντιθέτως χαλυβδώνουσα τὸν ἄνθρωπον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, διανοίγει τὴν θύραν πρὸς ὅλας τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς ἡδονὰς πρὸς πᾶσαν γυρὰν τῆς ζωῆς, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀπολέσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῶν ἀπολαύσεων του τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας του, καθιστάμενος δοῦ- λος τῶν παθῶν του».

Ἄλλ' ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὡν, ὁ δι' οὗτα πάντα γέγονε, Θεός, ὁ καὶ ἐμφυτεύσας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τὸ θεῖον τῆς ἐλευθερίας δῶρον, διακήρυ- ξεν, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία ἐκπηγάζει ἐκ τῆς γνώσεως τῆς Ἀληθείας. «Γνώσεσθε, εἶπε, τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς». Ἀλήθεια δὲ ἐβροντοφῶ- νησεν ὅτι εἶνε Αὐτός, ὁ Ἰδιος.

Ἡ Μασωνία ὅμως δὲν παραδέχεται τὸν Χριστὸν ὡς ἀπόλυτον ὄντα Ἀλήθειαν, δεκτικὸν ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶνε κεκρυμμένη εἰς τὰ Σατανικὰ καὶ γαλοῖα μυστήρια τῆς ἀρ- χαίας εἰδωλολατρίας καὶ ἐκείθεν ἀγωνίζεται νὰ τὴν ἀνα- καλύψῃ. Ἐπομένως ἀγνωστοῦσα, ἡ Μασωνία τὴν ἀλήθειαν καὶ ὁμιλοῦσα περὶ ἐλευθερίας, διακηρύττουσα δὲ ὅτι ἡ Μασ- σωνικὴ ἠθικὴ χαλυβδώνει τὸν ἄνθρωπον διὰ τῶν ἀπολαύ-

σεων και των ηδονων προς χαράν της ζωής, ήθει τον άνθρωπον προς τον κτηνώδη υλισμόν.

Διότι είναι πλέον ή βέβαιον ότι οι απολαύσεις και οι ηδοναί συσκοτίζουν τον νουν καθιστώντας τοσπον δοθλον κτηνώδη αυτόν, μέχρι του σημείου, ώστε διά να υπερκορευθή ηδονικών απολαύσεων, ο άνθρωπος, έφαυρα και χρησιμοποιεί διάφορα διεγερτικά και ναρκωτικά, όπιον, μορφίνη, κοκαΐνην, ηρωΐνην, χασις κλπ. δι' όν ηδονοζόμενος, φθείρεται ψυχή τε και σώματι, μεταβαλλόμενος ότε μιν εις έκφρονα Σαδδιστήν, άλλο τε δέ εις άπαισιον κάκοδργον, διαπράττοντα φρικιαστικά κικουρήματα, χάριν των ηδονικών απολαύσεων, έξ όν προσπορίζεται, ως αντιμισθωμα των ηδονών, την καταμαστιζουσαν την Ανθρωπότητα Σοφίλιδα και τάς άλλας άκατανομάστους νόσους!

Αναντελέκτων των άνωτέρων όντων και της Μασσωνίας διακηρυττούσας, ότι ή ήθική αυτής διανοίγει προς τον άνθρωπον την θύραν εις την διά των ηδονικών απολαύσεων μεγαλειότεραν εύδαιμονίαν και χαράν, της οποίας δυνατότητα άπιτύχωμεν εις την ζωήν, ούδέν άλλο διακηρύσσει και πράττει, είμή διανοίγει διάπλατα, προς την άνωπίνην φυγήν, εις τον όντα δηλονότι άνθρωπον, την θύραν προς την δουλείαν των αισθήσεων, δι' ής ο άνθρωπος μεταβάλλεται εις ζέπουν κτηνος, δουλεύων προς κορεσμόν των ηδονικών αυτού απολαύσεων και διά τίποτε άλλο.

Έκ της δουλείας δέ της φυγής εις τάς αισθήσεις, προέκυψαν ή δουλεία των πολλών εις τοδς άλλγους, πονήρεις εύφωεις και ισχυρούς, οι όποιοι έχρησιμοποιούν, και έτι χρησιμοποιούν, τοδς πολλοδς ως δούλους των εκυτών αισθητικών όρέξεων και σάλικών συμφερόντων, δοθλοι αλότρωτοι και αυτοί όντες του αισθητικού ηδονισμού, εις τον όμωμόν του όποιου θέουσα απλήστοκ ή Μασσωνία, περιφρονεί την θρησκευτικήν του Χριστου ήθικήν, μοιχεύουσα, των εκουλήων και εύγενών Μασσώνων διατηρούντων, έκτός των νομίμων συζόγων των και άρωμένων, χάριν των όποιων έξοδούσαι μεγάλα χρηματικά ποσά, εκ του ίδρωτος και του αίματος των λαών, εις τοδς όποιους γίνονται κάκιστον παρά-

δειγμα, προς δόξαν και τιμήν της Μασσωνικής ήθικής και έλευθερίας!!!

Είδεχθεσάτην εικόνα, παρεμφερή προς την διανοίγουσαν την θύραν προς όλας τάς απολαύσεις και τάς ηδονάς, Μασσωνικήν ήθικήν, μάς παρέχουσιν οι λαοί της Ασίας και Αφρικής και δη οι των Ινδών, παρι των όποιων άνεγνωμεν εις το «Ελληνικόν Μέλλον» των Αθηνών, της 20ής Μαΐου 1936 τα εξής: «Εξς τοδς Ινδοδς πολδ είναι διαδεδομένη ή έμοφυλοφιλία. Στοδς Ευρωπαιόυς αυτό φαίνεται άπίστευτο, άφάνιστο. Κι' όμοις δοι έχρουν πδει στις Ινδίας κι' έχρουν έλθη σ' έπικουανίαν με τοδςκατοόκους της ξυόρουν ότι ή έμοφυλοφιλία όχι μόνο δέν είναι ντροπή και δέν άπαγορεύεται, αλλά τούναντίον έπιτρέπεται άπ' αυτή την θρησκεία. Όπως είναι γνωστό, ένα από τά δοικονάταρα δόγματα του Βουδδισμού είναι ή καλλιέργεια του Σεξουαλισμοδ του άπαιροότου Σεξουαλισμοδ, όχι μόνο μεταξύ άνδρών και γυναικών, αλλά και μεταξύ έμοφύλων, άνδρών δηλαδή με άνδρες, και γυναικών με γυναίκες. Επιτρέπεται δέ από τη Βουδδική θρησκεία και τά «ζευγαρώματα» ανθρώπων, με ζφα! Όλοι σχεδόν οι Βουδδικοί ναοί στις Ινδίας, είναι στολισμένοι με αγάλματα και ανάγλωφα, ποδ παριστάνουν σεξουαλιστικές σκηνές, μπρος στις όποιες θα κοκκίνιζε και ο πιο ξστοίπατος ευρωπαίος. Και όχι μόνον αυτό, αλλά υπάρχουν και ναοί άφιερόμενοι αποκλειστικώς οδ σεξουαλιστικές θεότητες, στον Θεδ Λίβα και στη Θεά Παρμπάτι, όπως ο ναοδ του Θεοδ Γικγκανάθ, και ή περίφημη Μαύρη Παγόδα στο Ποθρι των όχθών του Γάγγη στην Βαγγάλη».

Και του υπερκτηνώδους Σεξουαλισμοδ ή Σοδομισμού, ως και των ηδονιστικών της Μασσωνίας απολαύσεων, θιασώτης έχει γίνει, και πολδς παπολιτισμένος, λεγόμενος, της Ευρώπης κόσμος, και δη ο άριστοκρατικός τοιοότος, του όποιου τά ηδονιστικά όργια άνακαλυπτόμενα έκάστοτε παρδ της Αστυνομίας των ήθών, εν Ευρώπη, και διατυμπανίζόμενα όποδ της Δημοσιογραφίας, έξεγαίρουσ την έδαλυγμίαν και την φρίκην των εύφρονόντων.

Τοδς εις τάς ηδονιστικές απολαύσεις δουλεύοντες και

της έκκρισέως και διακρίσεως της θρησκείας, διὰ της καταφρονήσεως τῶν Πατρῶν ἔθνων και παραδόσεων, διὰ της χαλαρώσεως τοῦ ἔθνικοῦ αἰσθήματος και της λαϊκῆς συνοχής*.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῆ, ὅτι ὁ Μασωνικὸς πόνθος εὗρεν πραγματοποιήσασιν ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις εἶνε ἰδρυμένοι Στοαί, Μασωνικαί, μετέχουσι δὲ τῶν τάξεων τῶν και πολλοὶ και σημαίνοντες. Καθηγηταί, ἑμποροὶ, διαμνηχανοὶ, ἐγκυκλοπαιδοὶ, λόγιοι, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, και παντοῖοι πολιτευόμενοι. Καὶ δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ ἀριθμοῦ· πρόκειται περὶ δυνάμεως, ἐπιρροῆς και κυβερνήσεως Μασωνικῆς. Ὅλοι γνωρίζομεν δημοτικὸς συμβούλους μασωνοὺς, ἐπιτρόπους νεῶν μασωνοῦς, ἀλλὰ και ὑπουργοὺς μασωνοῦς*.

«Συνέβη μάλιστα, ὅπως εἰς τὰ τελευταῖα πρὸ πάντων ἐτη, νὰ ἦνε ὅλοι σχεδὸν οἱ ὑπουργοὶ μασωνοὶ. Καὶ οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι εἰς ἐκ τούτων, κατέχον σημαίνων ἀξίωμα ἐν τῇ Στοᾷ, (ὡς οἱ τεθνήκοντες Στεφάνου ἢ ὁ Γ. Θεοτόκης) προεδρεύοντος δὲ φανερὰ και εἰς τὰς λευκὰς λεγομένης μασωνικῆς συναθροίσεως— ἄλλην μέθοδον παραπλανήσεως τοῦ κοινῶ— κατ' ἐπανάληψιν πρῆτην ὑπουργοὶ ἀφῆκε τὰ ὑπουργικὰ ἐδάλια, μόνον διὰ νὰ καταλάβῃ πρῆτικωτάτην συμβούλου θέσιν παρὰ τῆ αὐτοῦ μεγαλειότητι τῆ βασιλεῖ ἡμῶν Γεωργίῳ— ὅστις ἦτε μέγας τῆς Μασωνίας διδάσκαλος— ὅς μασωνοὺς ἐγένετο πρὸ τινος και ὁ ἐγγονος αὐτοῦ, τέως ἐξορισθεὶς βασιλεὺς Γεωργίος. Ἐὰν δὲ ὁ καθημερινὸς τόπος— ὅστις σήμερον ἐγένετο διδάσκαλος, διὰ τῶν μυστικοτημάτων και τῆς δημοσιεύσεως γυναικῶν γυναικείων εἰκότων, τοῦ αἰσθησιακοῦ ἠδονισμοῦ— εἶνε μεγίστη δύναμις, αὕτη δευτεῖα ἐν τῇ πρωταρχίᾳ, δὲν εἶνε εἰς διάστασιν μὲ τὴν μασωνικὴν δύναμιν. Ὅτι, τῷ 1898, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν και Ἡλείας προέβη εἰς τὴν περὶ μασωνισμοῦ ἐγκύκλιόν του, μία ἢ δύο ἐφημερίδες ἐτήρησαν οὐδασερότητα, πάσαι αἱ λοιπαὶ συνηγόρησαν και ἐκραύγασαν ὑπὲρ τῆς Μασωνίας. Συνήγοροι δὲ ἐφάρθησαν ὅσοι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι· ἀπομολύσασαι ἑμῶς και αὐταὶ τὴν ἐπαύριον πρὸς τὸ μασωνικὸν στραταρχεῖον. Ἢ μ' αἰ μάλιστα και

καθόδριον τὸν αἰμῶνηστον ἀξίως τοῦ χαρακτήρος τοῦ τότε συντάκτου τῆς*.

«Ἡ μεγάλη αὕτη μασωνικὴ ἐπίδρασις ἐν τῷ τύπῳ, τῇ κοινωνίᾳ, τοῖς λόγοις, τῇ κυβερνήσει, ἐν ποίῳ πνεύματι και κατὰ τίνα τρόπον ἐξηκολύθη ;»

«Καθηγηταὶ Μασωνοὶ, διδάσκουσιν ἐλευθέρως εἰς τὰ Πανεπιστήμιον και τὸ Ἀρσάκειον τῆς ὀλιστικῆς τοῦ Χέικαλ και Δαρβίνου θεωρίας, διακηρύσσοντες ὅτι πρόγονος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ οὐραγκοτάγκος*.

«Αἱ θεολογικαὶ σπουδαὶ ὑφίστανται κατ' ὄνομα. Ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν δὲ, οὐδὲν ἐγένετο, διότι ἡ Μασωνία ἀντιδρᾷ σατανικώτατα*.

«Ἐπὶ τὴν τοιαύτην τῆς Μασωνίας ἐπιρροὴν και τὸ ἐν Ἑλλάδι θέατρον ὑπέστη ἀνάλογον ἐπίδρασιν. Ἡ ἀμύλλα καταβάλλεται διὰ τὴν μετάφρασιν και παράστασιν τῶν ἀνηθικωτέρων και ἐκφυλοτέρων ἔργων. Οἰκογένεια οὕτω, νεολαία, λαὸς, κοινωνία μολύνονται ἐλευθέρως. Ἀλλ' ἡ ἐξουσία ἂν και πολλάκις προκληθεῖσα, ἐξακολουθεῖ νὰ τὰ προστατεύῃ διὰ τῆς ἀνοχῆς τῆς*.

«Καὶ ὁσάκις ἐκινήθη ἐξαναγκασθεῖσα ὑπὸ κρυσθῶν, ἐπὶ νέπερα πάλιν εἰς τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς θεατρικῆς διαφθορῆς τοῦ μεγαλειώτερου τούτου ὄχου τοῦ τῆς κοινωνικῆς μολύψεως και ἀποσυνθέσεως*.

«Διάφορα ἠθοεθῆρα και πολλαχῶς ὀλέθρια καταγένητα ἐργάζονται φανερὰ ἐν Ἑλλάδι, ἰδίᾳ δὲ ἐν Ἀθήναις και Πειραιεὶ εἰς κεντρικώτατα μέρη. Νεολαία ἀπειρος, λαὸς ἀδίδακτος, ἡμεδαπὸς και κινητὸς πληθυσμὸς, χάνει ἐκεῖ τὸ βαλάντιον και τὴν ἠθικὴν του, εἶτα δὲ και τὴν ζωὴν. Ἡ δύνατο τοῦλάχιστον νὰ τὰ ἐμποδίσῃ, ἡ ἀρχὴ, μετὰ τὴν 11 νυκτερινὴν ὄραν ἢ και ἅμα τῷ μεσονύκτιῳ. Ὅχι. Τὰ μεγαλύτερα ἔργα, ἢ περισσοτέρα διασθορὰ ἔρχεται μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Καὶ τὰ κέντρα ταῦτα ἐξαποκοῦν κατ' ἄλγιν τὴν νόκτα τὸ ἠθοεθῆρον και ὀλέθριον ἔργον των*. Ταῦτα ἐν περιλήψει, λέγει, ὁ κ. Γαλανὸς περὶ τῆς Μασωνίας, εἰς τὰ ὅποια προσθέτομεν και ἡμεῖς τὰ ἐξῆς :

Μία μέθοδος, ἐκ τῶν πολλῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Μασ-

σωνία παραπλανᾷ τὸν λαόν, εἶνε καὶ ἡ διοργάνωσις παρ' αὐτῆς λαχειοφόρων ἀγορῶν, δι' ἣν φορολογεῖ ἐπιτηδεύει τὸν λαόν, διαπεινομένη ὅτι τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν λαχειῶν εἰσπραττόμενα, διαθέτει πρὸς σκοποὺς φιλανθρωπικούς. Οὕτως ἐμπορευομένη ἡ Μασσηνία τὴν φιλανθρωπίαν καὶ διακωμωδεύσα ταύτην, ὡς εἰς δημοκρασίαν, νομίζει ὅτι δύναται, ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς φιλανθρωπίας, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς ἐπιτηδεύου φορολογίας τοῦ λαοῦ ἐπιτελεῖ, νὰ κρήνη τὴν κατὰ τοῦ Ἰσραηλίου Διδοκάλου καὶ Ἰργάτου, τῆς ἀληθοῦς φιλανθρωπίας, Ἰησοῦ Χριστοῦ, σατανικὴν αὐτῆς καὶ ὑπουλον ἐμπάθειαν!

Ἡ διὰ λαχειοφόρων ἀγορῶν Μασσηνικὴ φιλανθρωπία, μᾶς ὑπενθυμίζει μαρκεῖους ἐκ τῶν ληστῶν, οἱ ὅποιοι ἐκ τῶν ληστειῶν τῶν εὐεργετοῦν τινὰς δυστωχεῖς καὶ δὴ ληστειοτρόφους κουμπάρους τῶν, διὰ νὰ διαφημίζονται παρ' αὐτῶν ὡς εὐεργεταί καὶ οὕτως διασημαζοῦνται ὡς νομίζουν τῆ-κατ' αὐτῶν κακὴν φήμην. Ὡς ἐπραττεν ὁ περιβόητος λησταρχὸς Λύγκος!

Καὶ ἤδη ἀπανερχόμεθα εἰς τὴν σύγκρισιν τῆς καταδίκης τοῦ Σωκράτους μὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκουν οἱ Ἑβραῖοι Σωνοιστὰι Μασσηνοὶ, παρατηροῦντες ὅτι αὕτη ἐνέχει δόκιν μαγάλῃς ἑβραϊκῆς πονηρίας, τῆς συγκρίσεως οὕσης ἀδυνάτου τελείως. Διότι μεταξὺ Σωκράτους, καταλήξαντος εἰς τὸ «*Ἐν οἶδα ὅτι οὐ δὲν οἶδα*» καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, βροντοφωνήσαντος σαφῶς ἀνευ περιστροφῶν, ὅτι εἶνε Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζώντος καὶ ἀποδείξαντος ἔργοις παντοδυναμίας καὶ λόγοις πανόφους ὅτι ἀληθῶς **ΘΕΟῦ ΥἱΟΣ ΕἶΝΑΙ**, καθὼς καὶ μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἔχει διανοιγεῖ ἀβουραλέον χάσμα.

Διότι οἱ μὲν Ἕλληνες, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους, μετενόησαν καὶ ἀπεδοκίμασαν τοὺς καταδικασαντας ἀδίκως τὸν Σωκράτην. «*Καὶ ὅτι, μετὰ 25 ἔτη ἐδιδάσκετο ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηναίων, ὁ Παλαμήδης τοῦ Εὐρεπίδου καὶ ὁ χορὸς ἔφαλλε τοὺς εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος Παλαμήδους, τοῦ ἀδίκως καταδικασθέντος καὶ καὶ θανατωθέντος εἰς τὴν Τροίαν, ἀναφερομένους στίχους* «*Ἐκάνατε, ἐκάνατε τὸν Πάνσοφον ὦ Δαναοί, τὸν*

οὐδὲν ἀλγήνουσαν ἀηδόνα μουσαῖν, τῶν Ἑλλήνων τὸν ἀριστον», ὅλον τὸ θέατρον ἐμνήσθη τοῦ Σωκράτους καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Οἱ δὲ κατηγορήσαντες αὐτοῦ μισοῦμενοι καὶ καταρώμενοι ὑπὸ πάντων, λέγεται, ὅτι ἀπηγγόνισαν ἑαυτοῦς».

Οἱ δὲ Ἑβραῖοι καὶ μετὰ τὰ τρομερὰ καὶ ὑπερφυσικὰ γεγονότα, τὰ ὅποια ἐπηκολούθησαν κατὰ τὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Σταύρωσιν, καθ' ἣν ὁ Ἥλιος ἐπὶ τρίωρον ἐσκοτίσθη καὶ ἡ γῆ πῶρρηξα ἐσεισθη, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ἣν ἐπεχείρησαν νὰ διαφεύξουν «*δώσαντες ἀργύρια εἰς τοὺς φυλάσσοντας τὸν τάφον στρατιώτας, ἵνα εἰπωσιν ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐλθόντες νύκτωρ ἔκλεψαν τὸ σῶμα του*» καὶ μετὰ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, ποιούντων σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ ὄνοματι τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, μεθ' ὧν λέγομεν, τὰ ἐξαιρία ταῦτα καὶ ὑπερφυσικὰ γεγονότα, τὰ ὅποια προφανέστατα τὴν **ΘΕΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΘΩΟΤΗΤΑ** τοῦ Ἰησοῦ βροντοφωνοῦσιν, οἱ Ἑβραῖοι δὲν μετενόησαν, πλὴν ὀλίγων, οἵτινες ἐκ τῶν κατὰ τὴν Σταύρωσιν τρομερῶν γεγονότων τρομάξαντες, «*τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον*» ὡς λέγει ὁ ἱερεὺς Εὐαγγελιστῆς Λουκάς. Οὐδὲ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἀπεδοκίμασαν μέχρι σήμερον, ὡς ὀφείλον, τὸ ἀνοσιούργημα τῶν προγόνων τῶν, ὡς ἐπραξεν οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ τοῦ Σωκράτους. Ἄλλ' ἀπεδοκίμασαν τὴν κατὰ τὸν Σωκράτην καὶ κακούργον πρᾶξιν τῶν προγόνων τῶν, ἀναλαβόντες καὶ ὅλην τὴν ἐκ τῆς κακούργου ἐκείνων πρᾶξεως εὐθύνην, ἣν ζηλοτύπως φέρουσιν ὡς ἔθνηκὸν ἐπαπαθλον! μᾶλλον δὲ στίγμα, περιπλανώμενοι ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἀγωνιζόμενοι διὰ τῆς Μασσηνίας νὰ ἐξαφανίσωσι τὸν Χριστιανισμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προσκρούοντες θὰ κατασυντριβῶσιν. Καὶ τότε θὰ ἀνακτιθῶσι τὴν ἔθνηκὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν, δταν μετανόησῶσιν ἀπὸ καρδίας καὶ ἀποδοκίμασῶσιν τοὺς σταυρώσαντας τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἀναβοῶντες: «*Εὐλόγημένος ὁ ἐλθὼν ἐν ὀνόματι Κυρίου Υἱὸς τοῦ Κραταίου Ἰεχωβά*».

Μετὰ τὴν παρέκβασιν ταύτην ἐπανερχόμεθα ἵνα ἀκούσῃμεν τί ἀκόμη φησέγγεται ὁ Μαρσοωνικός διὰ τοῦ περιόδικου τοῦ «Ἔων».

ΚΕΦ. ΛΑΙΟΝ Γ.

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΤΗΣ ΜΑΙΣΩΝΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἔδωκαν εἰς τὸ βροῦμα μου χολὴν καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἰσπίσσας με ἕως». (Λαβίθ)

Ὁ «Ἔων» μᾶς ἀποκαλύπτει καθαρῶτα τὸ κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἄσπονδον καὶ σατανικὸν τῆς Μαρσοωνίας μίσος, ἐπικυρῶν τὰς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ φιλοσοφικὰς ἡμῶν ἀκρίβεις, διὰ τῶν ἐξῆς τὰ ὅποια γράφει, εἰς τὰ φυλλάδια τῆς 15 Ἰουνίου καὶ 1 Ἰουλίου τοῦ 1922.

«Ὁ Μωϋσῆς, λέγει, ἐδήγησε τὸν λαόν του εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τεσσαράκοντα ἐπιτά εἰτη μετὰ τὴν ἔξοδον τῆς Αἰγύπτου, ἔβρυσαν εἰς τὴν Ἰουδαίαν τὸ πρῶτον βασίλειον. Ἐκεῖ βλέπομεν ν' ἀναφαίνεται μία Σχολή, περὶ τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀπόδειξιν. Ἐκατὸν ἐπιτά εἰτη βραδύταρον ὁ ἀρχηγὸς καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Σολομών, ἐκδίδει ἀρχὰς τινὰς, αἵτινες φανεροῦν τὰς ρίζας τῆς σχολῆς ταύτης. Μετέρχεται—ὁ Σολομών, τὴν ὑψηλὴν Μαγείαν, ἣτις ἐπιτρέπει τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν στοιχειωδῶν δυνάμεων, καὶ ἥτις ἦτο γνωστὴ περὶ τοῦ Μωϋσοῦς» (*).

(*) Ὁ σοφὸς Σολομών, ὡς ἡ Γραφή λέγει, ἠγάπησε πολλὰς ἑνάς γυναῖκας, ἐκ τῶν εἰδωλολατρῶντων Ἰθνηῶν, Μωβιθίδας, Ἀμμωνιίδας, Ἰδομαίδας, Σιδωνίας καὶ Χεταίας, περὶ τὰς χιλιάς. Ἀπο τῶν γενναίων τούτων παρακληθηθεὶς, ἠσπίσθη τὴν εἰδωλολατρείαν. Ἐποδόμησε ναοὺς καὶ βωμοὺς εἰς τοὺς ψευδοθεοὺς τῶν Σιδωνίων καὶ τῶν Ἀμμωνιτῶν, τὴν Ἀσπιότην καὶ τὸν Μελχόν, τὸν Χεμὸς καὶ τὸν Μολὶχ καὶ προσέφερε θυσίας καὶ θυσιάματα εἰς αὐτοὺς. Μνηθεὶς δὲ τίς τὸ

διὰ τῶν ἀνωτέρων, ὁ «Ἔων» φευδόμενος λέγει, ὅτι ὁ θεόπαις Μωϋσῆς ἦτο μάγος καὶ διὰ τῆς μαγείας ἔβρυσεν παντοδυναμίαις ὑπὲρ τῆς ἀπαλευθέρωσας τῶν Ἑβραίων. Ἄλλ' ὁ Μωϋσῆς τὸν διαφεύδα διὰ τοῦ δευτέρου ποιοῦ διδίου τῆς Πεντατεύχου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐξόδος», τὴν ὁποίαν ὁ Μωϋσῆς διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν συνέγραψε, καὶ ἣτις Πεντάτευχος ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης».

Ἐν τῇ βιβλίῳ τῆς «Ἐξόδου» ὁ Μωϋσῆς σαφέστατα ἐμολογεῖ, ὅτι ἀπακαλύφθη εἰς αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁ Θεός, διὰ τῆς καιρομένης καὶ μὴ καταφλεγόμενης εἴδου, καὶ τὸν ἀπέστειλε εἰς Αἴγυπτον, ἵνα ἀλευθέρωσῃ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ὁποίους καὶ ἠλευθέρωσε διὰ σφαιρῶν καὶ ταρατῶν, τὰ ὅποια, διακηρύσσει, ὅτι ἐποίησε τῇ Παντοδυναμίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ ὡς λέγει ὁ μαρσοωνικός «Ἔων» διὰ τῆς μαγείας. Ὅτι συνεμίγησε μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά, καὶ ἔλαθε παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, εἰς δύο πλάκας λιθίνας τὸν θεῖον τῶν Δέκα Ἐντολῶν Νόμον. Ἐπομένως ἀποκαλύπτει ὁ παναληθὴς Μωϋσῆς τὴν Μαρσοωνίαν ὡς σατανικὸν τοῦ ψεύδους δοχεῖον καὶ διάβολον.

Καὶ λέγει ἀκόμη ὁ συνήγορος καὶ ἱεροφάντης τῆς Μαρσοωνίας «Ἔων» πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρων ψευδολογιῶν του. «Ἐπανευρίσκομεν, συνεπῶς, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σολομῶντος τὸν δάκτυλον τοῦ Μωϋσοῦς. Δίδονται καὶ εἰδῶ αἱ ἴδιαι ὑποσχέσεις τοῦ εἰδόμενου εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Μέμφιδος, ὅπου ὁ Μωϋσῆς ἐμνήθη. Ἡ συγγένεια αὕτη καθίσταται καὶ βῆσις τῆς Ἑβραϊκῆς μετρώσεως. Ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται, καὶ ἐκτὸς τῆς βεβήλων διδασκαλίας τὴν ὁποίαν κτάνει, πρὸς διάφορα πρόσωπα, πρὸς ἑκάστους αἵτινες τὸν ἀκολουθοῦσιν

μυστήριον τῆς εἰδωλολατρείας ἐπὶ τῶν ἱεροφαναῶν αὐτῆς. τὰ συνισταμένα ἐπὶ τῶν Ὑνωτισμῶν, Πνευματισμῶν, αἰσθητικῆς καὶ διαφόρων ἄλλας μαντιῶν, συνέγραψε βιβλίον ἀποκρυφον, τὴν κοινὰς λεγομένην Σολομωνικήν ἢ Καβαλλὰν δι' αὐτὸν διδασκαλεῖται, ὡς λέγουσιν οἱ Μωσοῦνοι, ἡ ὑψηλὴ μαγεία καὶ λοιπὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ καὶ Πνευματισμοῦ κωμικοπομπικῆ τοῦ Σατανῆ παιχνίδια.

εις τὰς παιδείας καὶ τὰ ὄρη. Ὁ Χριστὸς ἔχει περίεχ αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς του, τοὺς εὐκαθεῖς τούτους ἀνθρώπους, οἵτινες τὸν ἤκουον μετὰ σεβασμοῦ καὶ τοὺς ὁποίους ἐδίδασκεν εἰς μέρη κατὰκλειστα — ψευδὸς μαρσωνικὸν ἀκούστολον — λέγων Ἐγὼ δὲν ἦλθον νὰ θέσω τὴν χαρὰν καὶ τὴν βασιλείαν τῆς γῆς, ἀλλὰ τὸ βασίλειον τῶν Οὐρανῶν. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, — ἡ μαρσωνικὴ — μάηοις ἤτις ἐπαδίκωκα τὴν κοίραρχίαν τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἤλλαξαν ὄφιν, δεῖτι ἡ ἀμοιβὴ δὲν εἶνε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀνωτέρας ἐκτάσεις, εἰς τὴν ἀνωτέραν συναϊθῆοιν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ παρήλθεν ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις του».

Διὰ τῶν ἀνω πάλιν ἡ Μαρσωνία μὰς ἀπακαλόπτει τὴν φρενίτιδα καὶ τὸ μίτος, εἶτινα κατὰ τοῦ Χριστοῦ τρέφει. Κατηγορεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ ὡς βέθηλον. Διαιτί; Διότι ὁ Χριστὸς ἐδίδασκε δημοσίῳ τοὺς ἀνθρώπους νὰ στρέφωσι τὴν προσοχὴν των ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἀπὸ τῆς Ἰλῆς, τῆς παμφιλτάτης τῶν Μαρσωνίων θεᾶς, πρὸς τὸ Ἄϊθιον καὶ Ἄναρχον Πνεῦμα. Ἀνακύπτει ὄθεν ἐκ τῆς ἀπιστίας ταύτης καὶ ψευδοσιτίας κατηγορίας τὸ ἔξης ἐρώτημα, εἰς τὸ ὁποῖον καλεῖται καὶ ὀποχρεσθαι νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Ἐβραϊκὴ τῆς Μαρσωνίας Χάδρα, δεῖ νι ἦνε ἐν τάξει μὲ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν διατείνεται δι προοθεῖαι καὶ ἐπιζῆται νὰ τὴν ἀνακαλόψῃ.

Ἐρωτῶμεν λοιπόν; Δεδομένου δι οἱ Μαρσωνοὶ ἐργάζονται, ὡς λέγουσιν, ὕπερ τῆς ἀδελφοποιήσεως τοῦ κόσμου, διαιτί ὁ πραγματοποιήσας καὶ διδάξας τὴν ἀδελφοποιήσιν ταύτην Χριστὸς, ὅστις καὶ ἐποίησεν ὡς Ἰδὸς τοῦ Θεοῦ δημοσίῳ, σημεῖα καὶ τέρατα, δι' ὃν εὐηργέτησε καὶ εὐεργετῆ πολυκεθῶς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀληθῶς πιστεύοντας αὐτόν, οὐχὶ διὰ κενῶν μαρσωνικῶν λόγων, ἀλλὰ διὰ παντοδυνάμων ἐργων, δι' ὧν νεκροὺς ἀνέστησε, δαιμονιζομένους ἐθεράπευσε, καὶ εἶτι θεραπεύσει, καὶ διαφόρους ἄλλας ἀνιάτους ἀσθενείας θεραπεύσας, διαιτί λέγω ὁ Χριστὸς εἶνε βέθηλος; Μήπως διότι βροντοφωναί. «Πᾶς ὁ φαῦλα πράσσωσιν μισεῖ τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλέγχθῇ τὰ ἔργα

αὐτοῦ. Ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ εἰσιν ἐργασμένοι» (Ἰωάν. Κγ'). Καὶ διὰ τῶν λόγων τούτων πλήττει, ὡς διὰ πεπορακτωμένου αἰθῆρου τὰς στρεβλὰς καὶ πεποιρωμένας συναϊθῆοις τῶν Μαρσωνίων, οἵτινες ἐργάζονται ὕπὸ τὸν γνόφον, τρέφονται μὲ τὸ σκότος καὶ κωλύονται εἰς τὸ ἀισθητικῶς τὴν ἀσφάλην προσκυνῶντας δὲ τὸν χρυσοῦν μόσχον, ὃ ὄνομα Μαρσωνίας; Ἡ μήπως διότι διήλεγξε τοὺς προγόνους τῆς Ἐβραϊκῆς Μαρσωνίας ἐπὶ ἀπιστίῳ, διότι ἔβλῶν «ἡμεῖς τοῦ Μωσῆος εἰσμεν μαθηταί, ἡμεῖς οἶδαμεν δι Μωσῆ λελάληκεν ὁ Θεός. Τοῦτον δηλ τὸν Χριστὸν οὐκ οἶδαμεν». Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐβροντοφῶνει αὐτοῖς. «Ἐγὼ γὰρ ἐπιτεῖτατε Μωσῆ ἐπιστεῖτατε ἂν ἐμοί; περὶ γὰρ Ἐμοῦ ἐκεῖνος ἐγγραφῶν εἰ δὲ τοῖς ἐκεῖνου γράμμασιν οὐ πιστεῖτατε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι πιστεῖτατε»;

Καὶ δεδομένου πάλιν, δι ὁ Μωσῆς καθαρῶς προεῖπε καὶ ἱδίας ἐγραψε χεροῖν εἰς τὸ Δευτερονόμιον καὶ ἐν καρφαλίῳ δεκάτῳ ὀγδόῳ τὴν πρόρρησιν του περὶ τῆς ἐλευθῆσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰπὼν σαφῶς καὶ ἀπεριοτόφως «**Προφήτην ὩΣ ΕΜΕ ἀναστήσει Κύριος ἐκ μέσου σου**». Τοῦ θαυμασοῦ ἐκεῖνοῦ ὩΣ ΕΜΕ μὴ δυναμένου προδήλως ν' ἀναφέρηται εἰς οὐδένα ἄλλον πλὴν τοῦ Χριστοῦ, δεδομένου ὄντος δι ὁ Μωσῆς ὀπῆρξε ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ, τοιοῦτος δὲ μετὰ τὸν Μωσῆν, ὡς ἱστορικῶς βεβαιῶνται οὐδεὶς ἄλλος ΠΑΗΝ ΤΟῦ ΧΡΙΣΤΟῦ ἀνεφάνη, διαιτί τὸν μὲν Μωσῆν παραδέχονται καὶ ἀναγνωρίζουσιν ὡς ἱδρωτὴν τῆς Μαρσωνίας καὶ ὡς διάσημον μάγον καὶ τὸν τιμὸν ὡς ἄγιον, τὸν δὲ Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ὁ Μωσῆς προκηρῖσσε καὶ ἀναγνωρίζει ὡς ἀνωτέρον του, μισοῦσι καὶ ὀβρίζουσιν ὡς βέθηλον; Μήπως, δεῖτι ὁ Ἰησοῦς ἔδογματίσεν δι πάντας οἱ ἀνθρώποι ἀναῶ διακρίσεως εἰμεθα ἀδελφοί, ἕνα κοινὸν Πατέρα ἔχοντες τὸν Θεόν, διασακλίσεως πρὸς αὐτόν, τὸ Οὐράνιον ῥῆμα «**ἄνθρωποι ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καὶ συγχωρεῖτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν**» οἱ δὲ Μαρσωνοὶ ποιεῖσι τὸ ἀντίθετον «ἀγαπῶντας μόνον, τοὺς μαρσωνοὺς», τοὺς δὲ ἄλλους ἀν-

θρόνους μισθοί και θή τοῦς χριστιανούς, ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς δεσφύλους ;

Ἐκτὸς τούτων ἡ Μασωνία ἀγωνίζεται μετὰ σπτανικῆς πονηρίας νὰ στραβλώσῃ και διαφθείρῃ τὴν ελληρικὴν γλῶσσαν, ἐν ἣ εἶνε γαγραμμένα τὰ Ἐθαγγέλια, τὰ διαλαλοῦντα τὸ στυγρότατον κακούργημα, ὅπερ διαπράξαντο οἱ πρόγονοι τῶν Ἑβραίων, τὸ ὅποιον και οἱ Μασωνοὶ ἀπέγονοι τῶν υἱοθέτησιν και ζηλοτύπως φέρουσι ἐς ἐπαθλον. Ἐπιδιώκει δὲ τὴν διαφθορὰν τῆς ελληρικῆς γλώσσης ἡ Μασωνία, φρονέουσα, ὅτι, ἐάν ἡ γλῶσσα στραβλωθῇ και διαφθαρή, οὐδεὶς μετ' ὀλίγα ἐτη θὰ θυνήθῃ νὰ κατανοῇ τὰ Ἐθαγγέλια, ἀπὸν οὕτω θὰ ρεφθῶσιν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. (*)

Και εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὸν κατὰ τῆς γλώσσης ἀγῶνα, ἡ Μασωνία ἤρξατο πρὸ ὀλίγων ἐτῶν διὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος μεγάλου τῆς Μασωνίας διδασκάλου, τοῦ περιδοῦτου Ψυχάρη, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητὴς τῆς Μαλλιαρισμῶν εἰς τὸ ἔθνος, δι' ἧς ἤχημαλώτισα και πολλοὺς ἐκ τοῦ διδασκαλικοῦ κλάδου, οἵτινες και τοῦ ἀθέου Ἑβραϊκοῦ Μασωνισμοῦ, ἠσπῶνται ἐνθέρμοι ἐγένοντο. Πλὴν τούτου και νέαν παγκόσμιον γλῶσσαν, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ καταχθονίου σκοποῦ τῆς ἡ Μασωνία ἀγωνίζεται νὰ δημιουργήσῃ, ὀνομάσασα αὐτήν, ὡς γνωστὸν, Ἑσπερίαν και Βολαπίκην !

Θὰ ἠθέλωμεν μετὰ ταῦτα νὰ εἰπῶσιν οἱ Μασωνοὶ και νὰ μᾶς διαφωτίσωσι, δεατὶ ἡμεῖς εἴμεθα βέβηλοι, αὐτοὶ δὲ εἶνε ἀγνοὶ και ἄβγαυοί ; Και δεατὶ, ἀφροῦ ἀγωνίζονται, ὡς πονήρως λέγουσι, διὰ νὰ ἐξαπατῶσι τὸν κόσμον, νὰ ἀδελφοποιήσωσι τοὺς ἀνθρώπους, κρύπτονται εἰς τὸ σκότος ; Διατὶ δὲν ἐξέρχονται εἰς τὸ φῶς νὰ λαλήσωσι καθαρὰ και σαφῶς, ὡς ἐλάλησαν εἰς τὸ φῶς ὁ Θεὸς μᾶς Ἰησοῦς Χριστός, νὰ διατυπώσωσι τὰς ἀρχὰς τῶν, τὰς ιδέας τῶν, τὰς μεθόδους τῶν, διὰ νὰ ἴδωμεν και νὰ κρίνωμεν κατὰ πόσον

(*) Ἡ βασίλισσα Ὀλίγα, πρὸ ἐπιῶν ἐπαχίρησε διὰ τοῦ κ. Πάλλη νὰ διαφθείρῃ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἐθαγγέλιων. Και ἐκ τούτου ἐγένετο ἐξέγερσις τῶν φοιτητῶν, και φονικαὶ σκηναὶ ἔβουλήθησαν μεταξύ αὐτῶν και τοῦ στρατοῦ, *

αὐται συμβιβάζονται μετὰ τὴν Ἄλήθειαν ; Και ἐν μὲν ἦνε κοσμοσωτήραιο, νὰ προσέλθωμεν και ἡμεῖς εἰς τὴν θρησκασίαν τῶν, εἰδ' ἄλλως νὰ προσέλθωσιν αὐτοί, ἐάν ἦνε εὐλακρινεῖς εἰς τὸν ζσητότερον Χριστιανισμόν, και ὁμοῦ πάντες συνεχίζοντες τὸ ἔργον τῶν θεῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐργασθῶμεν ἀκνωῶς και ἀνευδότως ὑπὲρ τῆς εἰρήνης και ἀδελφοποιήσεως τοῦ κόσμου ;

Ἴδοῦ ἡμεῖς, οἱ παρὰ τῶν μασωνῶν ὀβριζόμενοι ἐς βέβηλοι, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν καθ' ἡμῶν ἀδικον και χυδαίαν ὄβριν τῶν μασωνῶν, ἀποσπῶμεν αὐτῶν τὸ προσωπεῖον και τοὺς προκαλοῦμεν νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὸ φῶς και νὰ διατυπώσωσι δημοσίᾳ τὰς ἀρχὰς τῶν, ὅπως συζητήσωμεν ἐν τῷ φρεσὶ ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἡμεῖς ἐν τῷ φρεσὶ καταθέτομεν τὰς ἐκ τοῦ Χριστοῦ τοιαύτας, προκαλοῦντες τὸν δυνάμενον νὰ τὰς ἀναίρει. Εἰδ' ἄλλως ἡ λέξις «βέβηλος» τὴν ὅποιαν ἀπαυθύνουον πρὸς τὸν Ἀρχηγόν μᾶς και Θεόν μᾶς Ἰησοῦν, ἐπιστρέφεται αὐτοῖς, ὡς οὐρα ἀναφαίρετον αὐτῶν κτήμα!!

Μετὰ ταῦτα, δεατὶ ἀκούσωμεν και ἄλλας ψευδολογίας, μᾶλλον δὲ τερπτολογίας, τὰς ὅποιαις ὁ «Ἔων» ἐκτοξεύει τεχνηέντως κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀκούσατε. «Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, λέγει, τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἀνθρωπότης ἤκολούθησε διαφορετικὸν ὄρμον πρὸς τὴν πρόοδον. Ἐθεάθη οὐκ ἄλλοι ἀρνούμενοι νὰ ἀναγνωρίσωσι ἐκαστοὶς ὡς μεγάλους. — Ἐνταῦθα ἀποκαλύπτεται ἀφ' ἐαυτῆς ἡ Μασωνία, ὅτι θέλει κράτος ἀνευ βασιλείας. — Ἴδεαι φιλοσοφικαὶ ἤλθον εἰς τὸ φῶς και τούτο ὑπῆρξε σπουδαία ὄθησις πρὸς τὴν δικαιοσύνην και τὸν περιορισμόν τῆς δυνάμεως. Παραλεύσεως τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἡ Ἀνθρωπότης ἐπανεῦρε τὸν ὕπνον τῆς. Ἡ λήθη λοιπὸν ἐπέζησε. Διάφοροι ἐπαίρειαι και μεγάλα σχολαὶ — Στοαὶ — Μασωνικαὶ ἀναφαίνονται, διὰ νὰ ἀνταναργήσωσι κατὰ τῆς νέας ἐποχῆς, ἧτις ὑπῆρξε χριστιανική». Ἐνταῦθα πάλιν βλέπομεν, πόσον ἐντέχνως και σπτανικῶς πονήρως, κατηγορεῖται ὁ Σαλαφόρος Χριστιανισμός, ὡς ἐποχὴ σκότους και λήθης. Και κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ αἰτίου, ὡς λέγουσιν, τοῦ σκότους, ἀνεφάνησαν διάφοροι Μασωνικαὶ Σχολαὶ νὰ ἀνταναργήσωσι αἱ ἐξῆς. «Ἡ Σχολὴ τῶν Ἑσπερίων — οἵτινες

ήσαν Ἰουδαϊκῆ αἵρεσις. — Ἡ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν Ροδοσταυρικῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἀκούσατε τί γράφει ὁ «Ἔων».

«Οἱ Ροδοσταυρῖται, λέγει, καταίχον εἰς τὰς κρυφίας αὐτῶν διδασκαλίας — διατί νὰ ἦνε κρύφιοι; μήπως δεῖται αὐταὶ εἶνε ὡς λέγει ὁ Χριστὸς φαῦλος; — τὰς γνώσεις τῆς ἀρχαίας σοφίας — τῆς εἰδωλολατρικῆς — συμβολιζομένης διὰ τοῦ ρόδου καὶ τῆς χριστιανικῆς σοφίας, συμβολιζομένης διὰ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τὸ ρόδον, λέγουσιν, δὲν πρέπει νὰ ἐλέγχῃ τις τὸ ἄνθος, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἐξαγράμμου». — Τὸ ὁποῖον ἔχουν εἰς σύμβολον ἐπὶ τῆς ἐποπτείας προματωπίδος ἄπαραι αἱ Ἰουδαϊκαὶ Συναγωγαί. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τοῦτο — τὸ ἐξαγράμμου δηλαδὴ — τὴν Ἰουδαϊκὴν τῆς Μασσοनीας καταγωγὴν.

«Οἱ Ροδοσταυρῖται, ἐξαικολοθεῖ λέγων ὁ «Ἔων» ἐδιδάσκον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐρῆσεν εἰς ἑρωμένον στρώμα τῆς μυήσεώς του, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ὤφειλε νὰ προσπαθῆσιν νὰ ἐξαγάγῃ καὶ ἐλευθερώσῃ ἐκ τοῦ ληθάργου, ἀτομικῆς τιμῆς ἰδιότητος καὶ θανάτου ἢ δραστηριότητος αὐτοῦ θὰ ἐξεδηλοῦτο, ἢ ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίᾳ θὰ ἠδύνατο δι' ἐνεργητικὸν τρόπον, νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς ἐλότητος, νὰ παραγάγῃ τὴν γαλήνην, νὰ θαμάσῃ τὴν τρικυμίαν καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην περὶ αὐτῆς. Καθίστατο οὕτω προστάτης καὶ οὐχὶ κυρίαρχος». Ρῶσαι τὴν ἀνθρωπότητα, Κύριε, ἀπὸ τοιούτους ἀνθρωποφάγους προστάτας!!

«Βλέπομεν, λέγει ὁ «Ἔων», ὅτι τὴν λέξιν «Ἀγάπη» τὴν ἀπρόφερτον εἰς τὸ βαθὺ τῶν ὁπογείων τῶν Πυραμίδων. Εἰς τὰς παιδείας τῆς Ἰουδαίας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τῆς Σαβασμίας ἡμῶν μητρὸς Δώρας, Θεᾶς τῆς εἰδωλολατρίας, ἔχει διάφορον χαρακτῆρα ἔχει ἰνταλθῆς ἰσχυτέραν ἀξίαν, διὰ τὸ ἄτομον, διότι ἡ ἀγάπη αὐτῆ δὲν εἶνε ἀλέον ἢ ἀναμενὴ ἀμοιβῆς τινος, ἀλλὰ ἡ ἀπόλυτος ἀρνησις, ἡ θεοσία ἀνευ τῆς προσδοκίας οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς. Ἡ Δώρα διδάσκει τοὺς Ἰππότας τῆς νὰ εὐεργετῶσι τοὺς ὁμοίους των ὅχι μόνον διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσωσι τὴν προσωπικότητά των, ἀλλὰ διὰ νὰ κέρσωσι τὸ καλόν, χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταποδόσεως». Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ διὰ τοῦ πε-

ριοδικῶς τῆς «Πυθαγόρας». Κροτήσωμεν λοιπὸν ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται τὰς χεῖρας!! Ἡ Μασσονία μᾶς ἀπεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς. Διακρίνεται ὅτι διδάσκει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προστασίαν τῶν καταδυναστευομένων. Ἀγάπην κατὰ πολὺ ἀνωτέραν, τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἔργου, καὶ λόγῳ κηρυχθείσης. Ἀγάπην μὴ πράττουσιν τὸ καλὸν διὰ νὰ ἀμοιβῆθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλὰ πράττουσιν τοῦτο «ἀνευ τῆς προσδοκίας οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς, χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταποδόσεως».

Μολὸν ὄρατε! θαυμάσια, κύριοι Μασσονικοί. Συμφωνοῦμεν πληρέστατα εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀγάπης καὶ προστασίας τῶν δασυχῶν καὶ καταδυναστευομένων, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀντιθεσίαν διὰ τοῦ λόγου τῆς Ἀληθείας, μέχρι θανάτου, κατὰ πάντιον τῶν ἄλλων. Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον. Θέσωτε εἰς ἐφαρμογὴν ὅτι διδάσκατε, ὡς ὁ Χρηστικός, τὸ κέρφος τῶν ὀφθαλμῶν σας ἔπραξεν. Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον καὶ τὸ δεκτομπανίζετε ὡς κατάκτησιν καὶ τὸ φέρετε ὡς ἐπιχειρήματα μεγάλῃς ἀξίας καὶ δυνάμεως, ὅτι εἰς τάξεις σας ἀνήκουσι σχεδὸν ὅλοι οἱ κυβερνήοντες τὰ ἔθνη, μετ' ὅλων τῶν πλουτοκρατῶν καὶ τῶν πλείστον διανοουμένων. Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον. Προστατεύσατε τὴν Ἀνθρωπότητα. Θραύσατε τὰς συμφεροντολογικὰς ἀλύσεις, δι' ἃν τὴν ἔχετε χεραῖτε καὶ ποσὶ θεομεύσει. Σχίσατε τὰ με ἀνθρώπινον αἷμα γεγραμμένα χρεώγραφα σας, δι' ἃν ἐκμοζάτε τὸν ἰδρωτὰ καὶ τὸ αἷμα τῶν λαῶν. Θραύσατε τὸ κινεῖον τῆς τυρανίας, δι' ἃν κτυπάτε καὶ καταθλίβετε τὰ ἔθνη. Μεταβάλετε καθ' ἃ ὁ ἀγνὸς καὶ ἀληθὴς πατριώτης Ἑβραῖος Ἡσαίας προείρηκε, τὰ ἔπλα εἰς δρέπανα καὶ ἄροτρα. Κρημνίσατε τὰ ἔθνη τὰ τεῖχη, καὶ κλέσατε τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη τὰς φυλάς καὶ τὰς γλώσσας εἰς ἀληθινὴν εἰρήνην καὶ Ἀδελφοποίησιν. Αποδέσατε, ὡς ἔχοντες τὴν πρὸς τοῦτο δυνάμιν τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην εἰς τὴν στένουσιν Ἀνθρωπότητα καὶ μὴ ἀλληλοκτονεῖτε τὰύτην χάριν τῶν ὕλικῶν ὁμῶν συμφερόντων. Σπεύσατε ἐπὶ τὸ ἔργον, διότι οἱ Μπολαεβίκοι, ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν, διὰ τῆς βίας, τὴν Ἀδελφοποίησιν. Προλάβετε αὐτοὺς πρὶν οὗτοι σὰς προλάβωσι — ὅπερ καὶ ἀφεύκτως γενήσεται μὲ

τὴν τακτικὴν τῆς ὑποκρισίας καὶ τοῦ ψεύδους. ἄτινα μετὰ πίστεως ἀκολουθεῖτε — καὶ οὕτως διδάξωσι διὰ τῆς σφύρας καὶ τοῦ ὑρεπάνου ἔργῳ τὴν Ἀδελφοποίησιν, ὡς ἐδίδαξαν καὶ τοὺς ὁμοτίμους σας ἐν Ρωσσίᾳ.

Μιμήθητε τὸν Μωϋσῆν, τὸν ὅποιον ἀναγνωρίζετε ὡς Ἀρχηγόν σας. Ναὶ τὸν Μέγαν Μωϋσῆν, ὅστις ἐλευθέρωσε τοὺς ὁμοφύλους του ἐκ τῆς σκληρᾶς τῶν Φαραὼ δουλείας, δὲν ἐζήτησε παρ' αὐτῶν νὰ τὸν ἀνακηρύξωσι καὶ προσκυνήσωσιν ὡς βασιλέα. Δὲν ἐπόθησεν, οὔτε ἠθέλησε νὰ ἐπωνομάζηται αὐτοκράτωρ, βασιλεύς, πρίγκιψ, λόρδος, κόμης, δούκων, ὡς ὑμεῖς ἐγνωπαθῶς ὀνομάζεσθε. Ἀλλά, θετὸς ὢν υἱὸς τῆς θεογατρῆς Φαραὼ, ἐξέσχισε τὴν δουλικὴν πορφύραν, δι' ἧς ἐναδέετο καὶ ἐποδοπάτησεν ἄπειραν τὴν βασιλικὴν χλιδὴν, προτιμήσας νὰ σιγκακουχηθῆ μετὰ τῶν τυραννουμένων ὁμοφύλων του, τοὺς ὁποίους ἀπεκατέστησεν ἀπὸ δουλείας εἰς ἔθνος μέγα καὶ ἐνδοξον, τοῦ ὁποίου ἡ δόξα προσήγγισε τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ κατασχὼν ἔκ τῶν ἀνομιῶν του τῶν ἀδύσων τὰ βῆθη.

Αὐτὸ, κύριοι, εἶναι τὸ ἔργον τῆς Ἀγάπης. Τῆς ὁποίας, ἀφοῦ ἔχετε τοιαύτην ὀφηλὴν ἰδέαν, «διηρησαι νὰ πράττῃ τὸ καλόν, χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταποδόσεως» εἰπατέ μας: Διὰ τὴν εἰσθε διηρημένοι εἰς θαύματος καὶ εἰς τάξεις: Διότι ἀγάπη καὶ δικίαιαι εἶνε δύο πράγματα τελείως ἀσυμβίβαστα. Ἡ ἀγάπη εἶνε αὐτὴ, τὴν ὁποίαν διδάσκατε θέλοντες νὰ διακρίνησθε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅπου τῆς εὐδαιμονίας τῶν ὁποίων, ἐνὶ λέγετε ὅτι ἀγωνίζεσθε, ἐν τούτοις ἔργῳ τοὺς ἐκμεταλλεῖσθε, ἐμπαίζετε καὶ τυραννεῖτε, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς θυσιάζετε διὰ τῶν πολέμων εἰς τὸν δαίμον τῆς θεοῦ σας Μαμμωνᾶ. Καί, ἐνὶ τοιαύτην ἀγάπην διδάσκατε, ἧτις ἐφηρμοσμένη ὑποκρισία καὶ μῖσος λέγεται ἔχετε τὴν ἀνασχυντίαν νὰ ὀνομάζηται τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ δέδηλον. Τὸν Ἰησοῦν, λέγω, ὅστις ἐθουσιάσθη ἔργῳ ἐξ Ἀγάπης ἀληθινῆς ὅπου τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸν ὅποιον, ἀκούσατε τοῦτο καλῶς ἅπαντες οἱ Ἑβραῖοι μαρσῶνοι, εἰάν δὲν ἀναγνωρίσητε, διακηρύξητε καὶ προσκυνήσητε ὡς ΓΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ, καὶ ὅλον τὸν κόσμον εἰάν ἐμπαροσινῆσητε, ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀνακτῆ-

σητε τὴν ἔθνηκὴν ὑμῶν ἀποκατάστασιν καὶ ἀνεξαρτησίαν. Εἶπε γὰρ ἐκεῖνος πρὸς τοὺς προγόνους ὑμῶν τοὺς σταυρώσαντας Αὐτόν, Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς, Φαρισαῖους καὶ Σαδδουκαίους, καθ' ὃν χρόνον ἐποίησεν συμβουλίαν ὑμῶν ὅπως τὸν θανατώσωσι, ὅπως καὶ ὑμεῖς, ἀντάξιοι ὄντες ἐκεῖνων ἀπὸγονοι, ποιεῖτε συμβουλίαν εἰς τὰς ἀρεθῶδεις ὑμῶν ἵνα, ὅπως τὴν Θεότητα Αὐτοῦ κατακρίψητε. Εἶπε: Οὐ μὴ μὲ ἴσθητε ἀπ' ἀρι εἰς ἐκ ἐπιητε. «**Ἐύλογημένος ὁ ἔρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου**».

Ναὶ οὕτως, ὡς Ἑβραῖοι μαρσῶνοι, θὰ ἐλευθερωθῆτε καὶ θ' ἀρθῆ ἡ ἀρὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν καὶ τῆς κεφαλῆς σας ἐπέριψαν οἱ πρόγονοί σας, ἀναβοήσαντας κατενώπιον τοῦ Πιλάτου, εἰπόντες «**ἄθῆος εἰμὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου**». «**Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν**».

Τοῦτο δὲ καὶ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν προσημαρτυροῦν δοθῶντα καὶ προκαλοῦντα τοὺς Ἑβραῖους καὶ μὴ μαρσῶνους, νὰ ἀπαντήσωσιν εἰς τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα, ἄτινα ἀνακόπτουσιν ἐκ τῆς πνευματικῆς τοῦ κόσμου καταστάσεως.

Ἀποδεχόμενοι πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο ὡς λέγουσιν οἱ Ἑβραῖοι, υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἀναμένουσι Μαρσίαν, ὡς ἅπαντες οἱ προφῆται τῶν προφητέγγαντο, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ καὶ ἀποκαταστήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν πατρίαν αὐτῶν γῆν, καταστήσῃ δὲ τούτους οὐδαμοῦ εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἀρξῶσιν, ἔπεται ὅτι διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ τοῦτο, ὅσον οἱ Ἑβραῖοι νὰ ἀπαναστήσωσι κατὰ πάντων τῶν ἔθνων, νὰ τὰ κατακινήσωσι καὶ καθυποτάξωσιν ἄπο το κράτος τῆς κακούργου εἰας.

Ἀναντιλέκτου τούτου ὄντος, ἐρωτώμεν εἶνε δυνατόν τοῦτο: Εἶνε δυνατόν σήμερον, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἀφουπνωθὲν ζητεῖ τὴν κατάργησιν τῶν πολέμων, νὰ προκύψῃ νέος τις μέγας Ἀλέξανδρος ἢ Καίσαρ ἐξ οὐρανόποτε ἰσχυροῦ ἔθνους, καὶ τοθεῖς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ νὰ καθυποτάξῃ τὰ ἔθνη καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτὰ δικαίως τὴν θέλησίν του; Ἀπολύτως ἀδύνατον. Καὶ ἐν ἀποκλείεται ἀπὸ ἰσχυροῦ ἔθνους τὸ τοιοῦτον, θὰ θυνηθῆ νὰ προκύψῃ ἐκ τῶν Ἑβραίων, οἵτινες εἶνε διασκορπισμένοι εἰς ἅπαντα

τὸν κόσμον, ἀνὴρ ἐξισούμενος μὲ τὸν μ. Ἀλέξανδρον ἢ τὸν Ῥωμαῖον Καίσαρα; Ἐάν οἱ Ἑβραῖοι πιστώσῃσι τοῦτο, εἶνε ἀξιοὶ οἴκτου.

Ἴσως εἴπωσιν. Ἴβου δὲν βλέπεις νῦν, ὅτι οἱ προπαφη-
τευμένοι χρόνοι ἔλθουν, ἢ Ἀγγλία μᾶς ἀπέθωκε τὴν ἐλευ-
θερίαν μας, ἀποκαταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν Πατρίαν γῆν;
Ἀπαντῶμεν, ὅτι, τὸ βλέπομεν πολὺ καλῶς. Ἀλλὰ καὶ βλέ-
πομεν ὅτι ἢ Ἀγγλία δὲν εἶνε ὁ ἀναμενόμενος παρὰ τῶν
Ἑβραίων Μεσοσίας, ἢ δὲ ἐλευθερία τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδωκεν
ἢ Ἀγγλία, λέγεται κατὰ τὴν ὑγιᾶ λογικὴν, ἀλλαγὴ ἐπι-
κυριαρχίας. Θὰ ἀλλάξωσι θελονόντι ὑπηρεσίᾳ. Ἀπὸ ὑπὲρ
κοινῆς τῆς Τουρκίας, θὰ γίνωσιν τοιοῦτοι τῆς Ἀγγλίας, μὲ
τὴν ἀράν καὶ τὸ στίγμα τῆς Χριστοκτονίας ἐπὶ τοῦ μετώ-
που των, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀπαλλα-
γῶσιν, ἐάν δὲν μετανοήσῃσι, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἂν τοὺς
βοηθήσῃ.

Ἀλλὰ καὶ πραγματικὴν ἐάν δευθῶμεν τὴν ἀποκατά-
στασίν των, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δὲν εἶνε ὁμοῦς—ἐρωτῶμεν,
θὰ ἔχωσιν ἥσυχον τὴν συνείδησίν των καὶ θὰ δύνανται νὰ
ζῶσιν ἐν πνευματικῇ καὶ ψυχικῇ γαλήνῃ, ἀφοῦ θὰ ἔχωσιν
ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των τὸν τάφον ΕΚΕΙΝΟΥ τὸν
ὁποῖον ἀσπόνδως μισοῦν, καὶ εἰς τὸ προσκόνημα τοῦ ὁ-
ποῖου θὰ προσέρχεται ἅπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, ἀπὸ
τῆς ψυχῆς τοῦ ὁποῖου ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐκρίζωσῃσιν
οἱ Ἑβραῖοι μαρτυροῦν τὸν Εὐαγγελίαν του καὶ Θεόν του;

Προκαλεθῆμεν τοὺς Ἑβραίους μεσοάνους καὶ ἅπαντας
τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν ἡμεδαποὺς καὶ ξένους, νὰ ἀπαντή-
σωσιν εἰς τὰ ἀνω ἐρωτήματα καὶ νὰ ἀναπείσωσιν ἑαυτὰ ἂν
ἀπὸ δοκ παρὶ Μεσοανίας ἐγράψαμεν. Μεθ' ὅ, ἀπαυθονόμε-
νοι πρὸς τοὺς φιλοτάτους ἀναγνώστους λέγομεν αὐτοῖς, ὅτι ἢ
Μεσοανία ὡς μόνη τῆς μᾶς πληροφορεῖ διὰ τῶν περιοδι-
κῶν τῆς, εἶνε οὐδὲν ἄλλο παρὰ ἄκρατος Ἰσλαμὸς. Παρα-
δέχεται δὲ καὶ πιστεύει τὴν αἰωνιότητα τῆς ὕλης, ἐξ ἧς
πιστεύει ὅτι ἐκπορεύεται ἢ ζῶν ἀνακυκλουμένη διὰ τῆς
Μεταμφύσεως, ἢν ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὴν
Ἑλλάδα, ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Πυθαγόρας μετέφερεν τὸν
ὁποῖον ἢ Μεσοανία οἴεται καὶ τιμὰ ὡς ἁγίον καὶ ἐπὶ τῷ

ὀνόματί του ἔχει ἱερούσαι καὶ Στοῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς Στοῶς ταύτης, ὑπὸ τὸν τίτλον
«Πυθαγόρας» τοῦ 10 τεύχους τοῦ ἔτους 1928 καὶ ἐν
σελ. 379 ἀναγινώσκωμεν, ὅτι ἀποδέχονται τὸν Χριστὸν
οὐχὶ ὡς Υἱὸν τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀλλ' «ὡς μέγαν τῆς ἀν-
θρωπότητος μύστην ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τοῦ Τεκτονισμοῦ,
ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ διδάσκαλοι, καὶ λαμ-
πρόναια τὸν Τεκτονισμὸν»!!! Ἀλλὰ τότε, διατί τὸν μι-
σοῦν καὶ ἐπιζητοῦν νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν θρησκείαν Του;
Μήπως διὰ νὰ ἀποδείξωσι τὴν Μεσοανικὴν αὐτῶν ἀνιδεο-
ταλαί ἀγάπην;!!!

Εἰρήσθε ὅτι ὁ φιλόσοφος Πυθαγόρας μεθ' ἑλθὼν αὐτοῦ
τὴν μαγαλοφυίαν του, ἐπὶ τοσοῦτον ἐμπαρνήθη ὅσοτε λέγε-
ται παρὶ αὐτοῦ, ὅτι διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἢ Μεταμφύσεως
εἶνε ἀληθῆς «Ἐκρυψεν ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ καὶ εἶπεν εἰς
τὴν μητέρα του νὰ διαδέσῃ ὅτι ἀπέθανε. Μετὰ τινα δὲ
χρόνον ἀναφανείς, διηγεῖτο διάφορα τερατολογήματα παρὶ
Ἄδου καὶ ὅτι πολλάκις εἶχε μεταμφυχῶσθῃ. Καὶ πρὸ μὲν
τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, εἶλεν, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ
καὶ ἐλέγχετο Αἰθαλίθης. Μετὰ τὸν Τρωϊκὸν δὲ πόλεμον,
πάλιν μεταμφυχῶσθῃ καὶ ἐλέγχετο Εὐφορβος. Καὶ πάλιν
Ἑρμώτιμος, καὶ κατόπιν Πόθος ὁ Δῆλιος καὶ τέλος μεταμ-
φυχῶσθῃ εἰς Πυθαγόραν». Τοῦτον δὲ ἐννοεῖ ὁ δραματογράφος
Σοφοκλῆς εἰς τὸν «Οἰδίποδα» ἐνθ' παριστά τὸν Ὀρέστην
λέγοντα. «Ἦδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγων
μάτην θνήσκοντας; εἴθ' ὅταν δόμους ἔλθωσιν, ἐκτετίμηνται
πλέον».

Ἀλλ' ἢ Μεταμφύσεως εἰς τὴν ὁποίαν πιστεύει ὁ Μεσο-
ανισμὸς, εἶνε οὕτωπια οὐτανκιστάτη, ἀποδεικνυομένη ὡς
τοιαύτη ἐκ τοῦ ἐξῆς ἀπλουσιτάτου συλλογισμοῦ. Ὁ ἀνθρω-
πος, ὡς γνωστόν, ἐρχεται εἰς τὸν κόσμον τελείως κενὸς
γνώσεων, ἀποκτᾷ δὲ ταύτας καὶ καταμανθάνει διδασκόμενος
καὶ πολὺ κοπιᾶζων. Ἐπομένως, ἐάν ἢ Μεταμφύσεως εἶνε
ἀληθῆς καὶ δι' αὐτῆς ὁ ἀνθρώπος τελειοποιεῖται μεταμψυ-
χόμενος ἀπὸ σῶματος εἰς σῶμα, ἀκολουθεῖ κατ' ἀναπό-
τρεπτον λόγον, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δέον νὰ ἐρχῆται εἰς τὸν
κόσμον, φέρων, ἂν μὴ τι ἄλλο, τὰς γνώσεις τοῦλάχιστον,

ας προσεκλήσατο κατά τας διαφόρους αὐτοῦ μεταμφυχώσεις, δι' ὧν διήλθε. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἑσπαργανωμένος μὲ τῆς ἀγνοίας τὴν ἐρεβώδη πέπλον, κόποις δὲ καὶ μόχθοις ἀποκτᾷ ὀλίγας γνώσεις. Κατὰ συνέπειαν εὐήθειαι μόνον θύναται νὰ πιστεύωσιν τὴν αὐτοπίαν τῆς Μεταμφυχώσεως καὶ οὐχὶ ἐχέφρονες!

Ἀποδέχονται δὲ οἱ Μασσῶνοι εὐχαρίστως καὶ πιστεύουσι τὴν περὶ Μεταμφυχώσεως οὐτοπιστικὴν θεωρίαν, διότι νομιζουσι, ὅτι οὐδὲν ἄλλο μετὰ θάνατον ἔχουσιν νὰ πάθωσιν, παρὰ ὀλίγας μεταμφυχώσεις, μεθ' ἧς θὰ καταλήξουσιν εἰς τὴν τελειότητα. Δι' ὅ καὶ καταφέρονται κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος καταλογίζεται αἰώνιον κόλασιν εἰς τοὺς κακοεργουμένους καὶ δουλεύοντας εἰς τὸν αἰσθητικὸν ἡδονισμόν.

Πρὶν ἢ κλείσωμεν τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὀφείλομεν νὰ γνωρίσωμεν τοῖς φιλόδοξοις ἀναγνώσταις, ὅτι ἡ Μασσωνία πρὸ πολλοῦ ἔχει δεσπεσθῆ εἰς δύο. Εἰς τὴν Διεθνή Κιουανὴν Μασσωνίαν καὶ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Σοσιαλ-κομμουνιστικὴν τοιαύτην.

Καὶ εἰς μὲν τὴν Διεθνή Κιουανὴν ἀνήκουσιν οἱ βασιλεῖς, οἱ κυβερνήτες τὸν λεγόμενον Χριστιανικὸν κόσμον, πολλοὶ ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τῶν δεκανομένων πάσης ἐπιστήμης μεθ' ἑλάν σχεδὸν τῶν πλουτοκρατῶν. Ἄπαντες δὲ ἀγωνίζονται διὰ διαφόρον μηχανοραφίαν ἵνα κρατῶσι τὸ πλουτοκρατικὸν καθεστὸς ἀσίστον καὶ ζῆ εὐμαρῶς εἰς βάρος τῶν κοπέντων καὶ φοροτιμῶντων.

Εἰς δὲ τὴν Διεθνή Ἐρυθρὰν ἐμφαλεῖται ἅπαν τὸ ἀντίχριστον Ἑβραϊκὸν πνεῦμα τοῦ Κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀγωνίζεται, ὡς γνωστόν, πάση δυνάμει καὶ ἀνευδότως ἵνα τὸ πλουτοκρατικὸν, Χριστιανικὸν λεγόμενον, καθεστὸς ἀνατρέφει ἐκ βάθρων καὶ ἐπὶ τῶν ἐρείπειν τοῦ Ἰδρύου κράτος παγκόσμιον ἀνευ Θεοῦ καὶ βασιλείας, ὡς ἐπράξεν ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ πρότερον.

Ἄλλὰ καὶ αἱ διάφοροι Μασσωνικαὶ Στοιαί, αἱ διατυμπνίζουσαι ὅτι εἰσὶν ἡνωμέναι δι' ἀρρήκτου εὐλικρινεῦς καὶ ἀνιδιοταλεῦς ἀγάπης, ἀπακαλήφθησαν ἐπ' ἐσχάτων, ὅτι ἀντιδιατίθενται κατ' ἀλλήλων καὶ ἀλληλομάχονται μέχρι τοῦ σμῆνους, ὅστε ἐπίσημοι Μασσῶνοι καταδέκσαν εἰς

θάνατον καὶ ἐθανάτωσαν ἐπισήμως ἀδελφούς τῶν Μασσῶνων. Ὡς ἀπακάλυψε, διὰ πολυκρότου βιβλίου, Αὐστριακὸς πρῶτος Μασσῶνος, ὀνόματι Ε. Λανχάφ, λέγων. « Ἀρχαιοτέρα ἴσως ἀπὸ κάθε ἀλλαγῆς ἢ ὀργάνωσις τοῦ Μασσωνισμοῦ ἐξαικολουθεῖ νὰ εἶνε μία ζῶσα πραγματικότης. Συνεπῶς καθήκον ἐνὸς εὐσυνειδήτου ἐρευνητοῦ θὰ ἦτο νὰ διακοδῶσιν ὁ ἴδιος εἰς τὰ ἄδυτα τῆς Ὀργανώσεως αὐτῆς, νὰ ἀντιληφθῆ ἴδιαις ὀμμασι περὶ τίνος πρόκειται καὶ τότε μόνον νὰ ἐμιλήσῃ. Αὐτὸ ἔκαμα. Ἐγὼ Μασσῶνος. Εἶχα καὶ ἔχω φίλους πολιτικούς, ἐπιστήμονας, καλλιτέχνας, ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων κτλ. Οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν καὶ εἶνε μασσῶνοι, διότι νὰ τὸ ἀποκρόπτουν καὶ διότι νὰ τὸ ἀρνεῶνται. Εἰς ἐκ τούτων, ὁ Ἰόκτωρ Μ., μεθ' ἀνέφερα μεταβῆ ἄλλων καὶ τὸ παράδειγμα τῆς στάσεως τῶν Μασσῶνων κατὰ τὴν ἐκρηξίν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὅπου, παρὰ τὰς εὐρυτέρας ἀνθρωπιστικὰς καὶ διεθμιστικὰς του ἀρχάς, ὁ Μασσωνισμὸς ἔλεον τῶν χειρῶν, ὅχι μόνον δὲν ἐξανέστη οὐσεως διὰ νὰ προλάβῃ τὸ ὁμαδικὸν αὐτὸ καὶ ἀποτρέψαιον ἔγκλημα, ἀλλὰ καὶ κατεταμαχίσθη, ἐνεστερνίσθη τὰς πλέον σθεμιστικὰς ἀρχάς, καὶ συνεπῶς συνεμερίσθη τὰς μεγάλας εὐθύνας ἐκεῖνων ποῦ εἴτε προεκάλεσαν, εἴτε δὲν ἀπέτρεψαν τὸ ὄδυνηρὸν ἐκεῖνο σφάγιον. Δὲν παρέλειψε νὰ μεθ' ἐπιτονίσῃ, ὅτι καὶ ἀπὸ γενικωτέρας φιλοσοφικῆς ἀπόψεως, ὁ Μασσωνισμὸς εἶνε πικρὰ κατεταμαχισμένος σήμερον εἰς διάφορα ἀντικρουόμενα δόγματα.

Τέλος ἡ παραλάλητος ἐκείνη Μασσωνικὴ ἀλληλεγγύη ἢ ὁποῖα ἀπαιτήσατο τὴν γρανιτιώδη βᾶσιν τοῦ ἄλλοτε Μασσωνισμοῦ, δὲν εἶνε σήμερον παρὰ μία νεκρὰ ἀνάμνησις. Εἰς ἕλα τὰ ἐπίπεδα τῆς σημερινῆς ζωῆς, ἀπὸ τὰς κοινὰς τραχέους συναλλαγὰς μέχρι τῶν μεγάλων πολιτικῶν διαμαχῶν, Μασσῶνοι στρέφονται κατὰ Μασσῶνους. Τέκτονες ἐξουτώνων Τέκτονες, ἐνῶ τὰ μεγάλα πλῆθη τῶν τεκτόνων μένουσιν ἀπαθῆ καὶ ἀδιάφορα. Μαθητευόμενος Μασσῶνος ἦτο ὁ φοιτητὴς Πρίντσιπ, ὁ ὁποῖος ἐδολοφόνησε εἰς τὸ Σαράγεβο τὸν ἀρχιδούκα Ἰωσήφ 33ου βασιμῶ τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Αὐστρίας. Κατὰ περίεργον μάλιστα σήμπτωσιν καὶ κατὰ τὸ ἔτος ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ὅπου προητοιμαζό-

μην νὰ μνησθῆ, οἱ Μασσῶνοι τῶν Βαλκανίων κατεπαρέσσαντο ἀπὸ ἰσχυρότατα πολιτικὰ πάθη.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ, ὅπου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξ πολιτικοὶ ἄνδρες, κατέχοντας ὑψίστα ἀξιώματα εἰς τὴν Μασσωνίαν, ἐπέστειλλον ἐνώπιον ἐκτάκτου ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, ἀπαρτιζομένου κατὰ πλειοψηφίαν ἀπὸ Μασσῶνους· μετὰ ταῦτα δὲ οἱ ἀντίπαλοί των, ἐπίσης Μασσῶνοι, ἐπέγραφον τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ ἐσταλλόν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τοῦς ἐξ ἀδελφοὺς των. Αὐτὰ μὲθ' ἔλαγα τότε ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Μασσῶνος φίλος μου. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ εἶπω ἐγὼ σήμερον, ὅταν κατὰ τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν διορθῶναι τὰ τελευταῖα αὐτὰ δοκίμια, ἐν ἄλλο συνταρακτικῶν γεγονόσιν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναστατώσῃ τὰς Στοιὰς τῆς Ἀνατολῆς; Καὶ ἰδοὺ συγκεκριμένως ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος περίπτωσης. Μασσῶνος κατέχων ἀνώτατον βαθμὸν εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἀνατολὴν τῆς Τουρκίας (33ος), ὁ Γαζή Μουσταφᾶ Καμάλ, δὲν ἐδέσταισε νὰ σταίλῃ εἰς τὴν ἀγγλὴν τὸν ἀντιπολιτευόμενον ἀδελφὸν καὶ ὁμοιοβάθμῳ του ὑπουργὸν Τζακίτ ἐάνην. Τὴν φορὰν αὐτὴν οὐδὲ κἄν τυπικῶς διαμαρτυρίας δὲν ἐξέφρασαν αἱ Τουρκικαὶ Στοιὰ, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον αἱ Ἕλλαι».

Τὰ ἀνειτέρω ἀντιγράψαμεν ἐκ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφ. «Ἡ Πατρίς» τῆς 15 Μαρτίου 1931.

Μετὰ ταῦτα προβαίνομεν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ Μασσωνία ἔχει συλλάβει διὰ τῆς σατανικωτάτης αὐτῆς οργάνων καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀξιωματούχων τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ἡ ΜΑΣΣΩΝΙΑ ΕΝ Τῃ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πολλάκις εἶχομεν ἀκούσει διαβρυλούμενον, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν ἀνήκουσιν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Μασσωνίαν καὶ δὲν τὸ ἐπιστεύομεν. Δὲν ἠθέλομεν ποτὲ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἦτο δυνατόν Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς, ἀκούοντες τοῦ Χριστοῦ βροντοφωνούντος, ὅτι «Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίως δουλεύειν», νὰ ἐπρόθεσον τὸν Χριστὸν ὡς ὁ Ἰσκαριώτης Ἰούδας καὶ νὰ ἐνακολληθῶντο τὸν Θεὸν τῆς Μασσωνίας «Μπαφομέτ», τὸν ὅποιον ἡ Μασσωνία ἐπωνομάζει Μάγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος.

Τὰς ἀμφιβολίας μας ὁμοῦς ταύτας διέλυσαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ Μητροπολίται, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἀπακλύφθησαν μόνοι των, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μασσωνίαν, κατὰ τὸν ἔξῃς ἐμφανέστατον τρόπον.

Κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1931 ἔτους, ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος Πολύκαρπος Συνοδικός, ὁ ματαυθεῖς, ὡς δικαστικὸς κλητὴρ, εἰς τὴν πλουσίαν τῆς Μασσωνίας Ἐπισκοπήν, συγγραφεὺς βιβλίου κατὰ τῆς Μασσωνίας, ὁμίλησεν ἀποκαλυπτικῶς καὶ διὰ μακρῶν ἐνώπιον τῆς συνεδριαζούσης Ἱεραρχίας. Δι' ἐπιχειρημάτων δὲ ἀδείστων ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ Μασσωνία εἶνε ὀργανισμὸς ἀντιχριστιανικός. Διότι, ἐάν ἦτο ὠφέλιμος, δὲν ὀπῆρχεν, εἶπε, πολὺ ὀρθῶς, ἀνάγκη ἀπολύτου μυστικότητος, ἧτις χαρακτηρίζει τὴν Μασσωνίαν, περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς».

Τὸν Σιδ. Γόρτυνος ἀντέκρουσεν ἀμέσως ὁ περιδότης καὶ θεατρόφιλος μητροπολίτης Κοζάνης Ἰωακείμ, ὅστις ὁμίλησεν καὶ αὐτὸς διὰ μακρῶν, προσεπάθησε νὰ ἀποδείξῃ «ὅτι ἡ Μασσωνία δὲν εἶνε ὀργάνωσις ἀντιχριστιαν-

νική, αλλά θεσμός κοινωνικός, επιδιώκων τὴν ἐξύψωσιν τῆς κοινωνίας»!

Μετὰ τὸν Κοζάνης ὁμιλήσαν ὁ Μητροπολίτης Παραμυθίας, προκαλέσας τὸν Κοζάνης «νὰ δηλώσῃ ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ συνειδήσεως, ἐὰν ἀνήκει εἰς τὸν Μασσονομόν».

Καὶ μετὰ τὸν Σεβ. Παραμυθίας, ὁμιλήσαν ὁ Μητροπολίτης Σύρου, παρακαλέσας τὸν πρόεδρον τῆς Ἱεραρχίας Μητροπολίτην Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, νὰ θέσῃ πρότερον δηλώσεως «τίνες ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἀνήκουσιν εἰς Μασσονομίαν Στόας». Ἀλλὰ τῶσον ἢ πρίκλησις τοῦ Μητρ. Παραμυθίας, ἔσον καὶ ἡ παράκλησις τοῦ Σεβ. Σύρου *ἔμειναν ἀνευ ἀπαντήσεως!*

Ἡ θραυστάτη ἀπάντησις τοῦ Κοζάνης, ὑποστηρίζαντος ἀνώπιον τῆς Ἱεραρχίας, «ὅτι ἡ Μασσονομία δὲν εἶνε ἀντιχριστιανικὴ ὀργάνωσις...», καθὼς καὶ ἡ οἰκότης τοῦ Ἰδίου, εἰς τὴν πρίκλησιν τοῦ Σεβ. Παραμυθίας, ὅπως δηλώσῃ ὁ Κοζάνης «ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ συνειδήσεως ἐὰν ἀνήκει εἰς τὴν Μασσονομίαν» οἰγήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου, ἐπέβαλον ἀναγκάτως νὰ συστηθῇ ἐπιτροπὴ ἐξ Ἀρχιερέων οὐχὶ ὅπως ἀνακαλύψουν τίνες ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μασσονομίαν, ὅπερ καὶ ἐνδιαφέρει τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνοσμέν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀποφανθῇ κατὰ πόσον οἱ κληρικοὶ δύνανται νὰ ᾔνωσιν καὶ μέλη τῆς Μασσονομίας!

Ἡ ἐντολὴ αὕτη, ἡ δοθείσα εἰς τὴν ἐξ ἀρχιερέων συσταθείσαν ἐπιτροπὴν, «ὅπως ἐξετάσῃ, καὶ ἀποφανθῇ κατὰ πόσον οἱ κληρικοὶ δύνανται νὰ ᾔνωσιν μέλη τῆς Μασσονομίας», διαπιστοὶ ἀναντιλέκτως, ὅτι τὴν φοχὴν πολλῶν ἀρχιερέων καὶ ἄλλων κληρικῶν κατατρέχει ἀπιστία πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Ἱεροῦ εἰπόντος «*Οὐδεὶς δύνανται δυοὶ κυρίοις δουλεύειν*». Διότι, ἐὰν ἐπίστευσον εἰς αὐτοὺς, οὐδέποτε θὰ ἤρῃτων ἐὰν πρέπει οἱ κληρικοὶ νὰ εἶνε καὶ μασσονοί. Τὸ εἰρηστικὸν ἔρωτάκι ἀνθρώπου βλακῶς ἢ παρπονίρου θέλοντος νὰ ἐμπορευθῇ τὴν γυναῖκα του καὶ ἐρωτήντος, ἐὰν αὕτη πρέπει νὰ μοιχεύηται:

Ἐν τούτοις ἡ συσταθείσα ἀρχιερατικὴ ἐπιτροπὴ ἐξε-

τάσασα τὸ ζήτημα διαφώνησε διαπιστώσασα μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς διαφορᾶν ἀντιλήψεις, ὡς διὰ τοῦ ὑποβληθέντος κατὰ τὴν 28 Σεπτεμβρίου παρ. ἔτους 1933 ὑπομνήματός τῆς ἀπεφάνθη. Δι' ὃ τὸ ἔλεον ζήτημα παρεπέμφθη εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Ἱεραρχίαν, ὅπως αὕτη ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ διαφορὰ αὕτη τῶν ἀντιλήψεων τῶν μελῶν τῆς ἀρχιερατικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ παραπομπὴ τοῦ ἔλεον ζητήματος εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, ὡς τυρηνικαὶ διασαλπίζουσι σάλλπιγγας, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων ἔχει συλλάβῃ καὶ αἰχμαλωτίσει ἢ σατανικῇ καὶ ψυχολέθριος σαγήνῃ, τῆς Μασσονομίας.

Αὐτὸς ὁ ἀποθανὼν πρῶτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βασίλειος ἦτο Μασσονομός, ὡς μᾶς ἀπεκάλυψεν αὕτη αὕτη ἡ Μασσονομία διὰ τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «*Πυθαγόρας*» τοῦ δωδεκάτου τεύχους τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1929, ἐνῶ ἐγγράφει: «*Ὁ ἐκλιπὼν Πατριάρχης Βασίλειος δὲν ἦτο ἀπλῶς θεωρία. Δὲν ἦτο ῥάσων, μίτρα, πατερίτσα, χρυσοποικίλια ἄμφια. Ἦτο ἐλεύθερος ἀνθρώπος. Δὲν ἦτο τυφλὸς διὰ νὰ πιστεύῃ καὶ νὰ μὴ ἐρευνᾷ... Δι' ὃ καὶ ἐμυήθη εἰς τὰ Τεκτονικὰ μυστήρια. Ἐγινε μασσονομός. Τὸ ὕψιστον δέξιμα τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου τὸν βρῆκε καθ' ὅλα ἔτοιμον. Ὁ Οἴκουμενικὸς Πατριάρχης Βασίλειος εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ ποίμνιον τῶν πιστῶν μασσονομῶν συνεταράχθη καὶ θρηνηεὶ τὴν ἀπώλειαν τοῦ Βασιλείου*».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας, ἐπίτιμος ὢν πρόεδρος τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων, ἦτο Μασσονομὸς ὡς οὐκ ὀργάνωσις, «*Μασσονομός πρέπει νὰ ᾔνωσιν*». Ἀλλ' καὶ ὁ ἀποθανὼν περιβόητος Πατριάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας Μεταξάκης εἰς τὴν Μασσονομίαν ἀνήκειν, ὡς ὑπὸ πολλῶν διατυμπανίζεται καὶ δὴ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κωνσταντινουπόλεως κ. Εἰρηναίου ὡς ἐν τοῖς κατόπιν θὰ ἴδωμεν.

Ἀουσιόλως ἐφέσθη ὁ Κοζάνης ὑποστηρίζας ἐν τῇ

προηγούμενη Ἱεραρχία, «ὅτι ἡ Μασωνία δὲν εἶνε ἀντι-
χριστιανικὴ ὀργάνωσις, ἀλλὰ θεσμός κοινωνικός, ἐπιθεώ-
κων τὴν ἐξόφωσιν τῆς κοινωνίας». Διότι ἡ Μασωνία μᾶς
παρέχει διὰ τῶν περιοδικῶν τῆς ψηλαφητῆς ἀποδείξεις,
διὰ τῶν ὁποίων ἀποκαλεῖται ἀπ' ἐαυτῆς, ὅτι μοσεὶ ἀ-
σπόνδως τὸν Χριστὸν καὶ ὑπονομεῖει σατανικώτατα τὸν
θεῖον Χριστιανισμόν, ἀγωνιζομένη νὰ τὸν ἐκμηδανίσῃ τε-
λείως. Αἱ ἀποδείξεις δ' αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς.

Προσέξατε!

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπιφανεὶς ἐν τῷ κόσμῳ διεκήρυξε
σαφέστατα καὶ ὁλοῦς ἀπεριστρόφως, ὅτι εἶνε Πῶς τοῦ Θεοῦ
τοῦ δημιουργήσαντος ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸν Σύμπαντα Κό-
σμον. «Ἐγὼ, ἐβροντοφάνησεν, ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταδέβη-
κα, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς Μου, τοῦ ἐν Οὐρανοῖς,
ὅστις εἶνε **Τριάς ὁμοουσίῶν ὑποστάσεων**, ἦτος Πατὴρ,
Πῶς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Ἐγὼ εἶμι ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ **Ἀλή-
θεια καὶ ἡ Ζωή**, ἦτις εἶνε **Αἰώνιος**. Τῆς αἰωνιότητος
αὐτῆς ἀποκτωμένης, διὰ τῆς γνώσεως τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ
καὶ τοῦ ἀποσταλέντος παρ' Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πάντας
ἀνεξικρέτως οἱ ἄνθρωποι, διελάλησεν, εἶμεθα ἀδελφοί, ἕνα
κοινὸν ἔχοντες Πατέρα, τὸν ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἀποκα-
λυφθέντα Θεόν». Καὶ ἐπετόνισεν, «Ὁδὸς εἶρχεται πρὸς
τὸν Πατέρα, Θεόν, εἰμὴ δι' Ἐμοῦ, τοῦ Χριστοῦ, ἀνεῶ τοῦ
ἁποῦ οὐδὲς δύναται ποιεῖν οὐδέν». (Ἰωαν. Κ. ια' 5 - 6).

Ταῦτα πάντα ἡ Μασωνία δὲν παραδέχεται ἀλλ' ἀπορ-
ρίπτει, διακηρύττουσα διὰ τῶν περιοδικῶν τῆς, ὅτι ἀγωνί-
ζεται νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κεκρυμμένην ἀλήθειαν, ἐν τοῖς
ἀρχαίοις Ἑλευσίνιοις, Λαλφικοῖς, Αἴγυπτιακοῖς καὶ Βουδι-
κοῖς μυστηρίοις τῶν ἀρχαίων καὶ νῦν εἰδωλολατρῶντων
ἔθνων. Ὅτι ἐργάζεται ἐπιμόνως νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸν κα-
τακτερόμενον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Ναὸν τοῦ Σολομῶντος
διὰ νὰ ἀφιέρωσῃ τούτον εἰς τὸν Μέγαν ἀρχιτέκτονα τοῦ
τοῦ Σύμπαντος, εἰς τὸν Ἑβραϊκὸν δηλαδὴ Μαριανὸν ἐκ
τοῦ ἁποῦ, ὡς ἀπαδείξαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, καταγε-
ται ἡ Μασωνία. Ὅτι ἅπαντας τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους
τοὺς μὴ Μασωνοὺς ἀποκαλεῖ «**βεβήλους**», ὡς οὐσα ἀρχι-
τέκτονα. Ὅτι διακηρύττει, πῶς, ἔχει ὡς σκοπὸν καὶ ἐρ-

γάζεται θῆθεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος καὶ ἀδελ-
φότητος τῶν ἀνθρώπων **ὑπερφανισαίζουσα**.

Διότι, ἐνῶ ἔχει ἄπικον τὴν θύναμιν νὰ πραγματοποι-
ποίησῃ τὴν ἀδελφοποίησιν τοῦ κόσμου, ὡς κυβερνήσα αὐ-
τῶν, διὰ τῶν ὀργάνων τῆς, αἴτινα, ὡς ἐγκυχωμένη διακη-
ρύττει, ἀποτελοῦνται ἀπὸ βασιλεῖς, προέδρους δημοκρα-
τιῶν, προθυπουργοὺς, δικτάτορας, ὑπουργοὺς, ἱεράρχας
καὶ ἀπὸ ἅπαντας ἐν γένει τοὺς κυβερνήσαντας τὰ ἔθνη, ὅχι
μόνον δὲν ἀδελφοποιεῖ τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸναντίον δια-
κρύπτει, ἡ Μασωνία τοὺς λαοὺς διακηρμένους καὶ τοὺς δο-
λοφονεῖ διὰ τῶν πολέμων, ἐσάκις τὸ συμφέρον τῆς Μασ-
ωνικῆς πλοστοκρατίας τὸ ἀπαιτεῖ. Ἐκ τῶν ὁποίων, πο-
λέμων, τὸν παρελθόντα διέφικαν καὶ ἐξετέλεσαν, οἱ εἰς
τὴν Μασωνίαν ἀνήκοντες Βασιλεῖς καὶ λοιπὴ Μασωνικὴ
Ἰουδαϊκὴ σπείρα, εἰς τὴν ἁποῖαν ἀνήκουσι καὶ ἅπαντα
τὰ μέλη τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ θύ-
στηνος Ἀνθρωπότης ἀναμένει εἰρήνην, μὴ ἐλέπουσα ὅτι
νέον διαφαίνουσι οἱ Φαρισαῖοι μασωνοὶ πόλεμον. Δι' αὐ-
τὰ ἐκπληρωθῆ ἡ προφητεία τοῦ θρηνητοῦ τῆς Ἰουδαίας
προφήτου Ἰερεμίας ἡ τελείως ἐξεικονίζουσα τὴν Κοινωνίαν
τῶν Ἑθνῶν, διὰ τῶν ἑξῆς. «Ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν καὶ εἰς
μαγάλου πάντας συνετέλεσαν ἄνομα, ἀπὸ ἱερέως καὶ εἰς
ψευδοπροφήτου πάντας ἐποίησαν ψευδῆ καὶ ἴσαντο τὸ
σύντριμμα τοῦ λαοῦ μου, ἐξουθενόντας καὶ λέγοντες, εἰ-
ρήνη, εἰρήνη καὶ ποῦ ἐστὶν εἰρήνη. (Καθ. στ') Καὶ
τέλος, ἡ Μασωνία διδάσκει, ὅτι ἡ **παραδεδεγμένη θεη-
σκευτικὴ ἠθικὴ εἶνε ὑπόχρεως νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς
τὴν φυσικὴν ἠθικὴν, τὴν ὁποῖαν ἐφαρμόζουσι τὰ
λοιπὰ ζῶα**. Ταῦτα οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσιν, εἰμὴ τὴν
ὑπὸ τῆς Μασωνίας διὰ τῆς ἀνηθικότητος ἀποκτήνωσιν
τῶν λαῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδείκνυται, ὅτι μεταξὺ Χριστια-
νισμοῦ καὶ Μασωνισμοῦ ἀγαφώτερον διανοίγεται χάσμα.
Καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὴν Ἱεραρχίαν νὰ λαλήσῃ κατηγο-
ρηματικώτατα ἀναθεματίζουσα τὴν Μασωνίαν, ὡς ὑπο-
νομεύουσα τὸν Χριστιανισμόν, καθὼς ἐπραξεν οἱ Μεγάλοι
τῆς Ὀρθοδοξίας Πατέρες κατὰ τῶν αἰρετικῶν, τῶν ὁποίων

ἀπειρώς χειρότεροί εἰσιν οἱ Μασσῶνοι. Διότι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σόμπαντος προσπαθεῖσι νὰ ἀναστήσωσι τὴν ἀρχαίαν εἰσευλαστρίαν. Καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἀποκαλύψῃ τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν Μασσωνίαν Ἀρχιερεῖς καὶ νὰ τοὺς καλέσῃ νὰ ἀποπτώσωσι δι' ἐπισήμου κατὰ τῆς Μασσωνίας λιθέλλου τὰ Μασσωνικά σύγγραμμα. Καί, ἐὰν ἐπιμείνωσι νὰ τοὺς καθαιρέσῃ καὶ ἀφορίσῃ ὡς οὐροπόδα τῆς Ἐκκλησίας μέλη, ὡς τὰ θέομα τῆς Ορθοδοξίας καλεῖσθαι.

Ἐντὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου τούτου πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν καθήκοντος, ἀκούσατε τί αὕτη ἐπραξεν. Ἰξέθεικεν ἐπίσημον ἀνακοινωθῆν, ἐνθ' λέγει: «Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ἀφορμῆς δημοσιευμάτων καὶ ἀνευθύνων διαδόσεων ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ ἄλλοι ἀρχιερεῖς τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνήκουσιν εἰς τὸν Μασσωνισμόν, δηλοῖ ὅτι οὐδεὶς Ἀρχιερεὺς ἀνήκει εἰς Μασσωνικὴν Στοάν—καὶ ὁ Κοζάνης καὶ ὁ Μεταξάκης; Πᾶσα ἀντιθετος διάδοσις καὶ πληροφορία εἶνε κακόβουλος καὶ συκοφαντικὴ, προκαλεῖται δὲ πᾶς ὁ γινώσκων ὅτι Ἀρχιερεὺς τις ἢ ἄλλος κληρικὸς ἀνήκει εἰς τὸν Μασσωνισμόν, νὰ υποβάλλῃ τακτικὴν καὶ ὑπαόθουον μήνωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον» (12 Ὀκτωβρίου, 1933).

Ἡ δήλωσις αὕτη καὶ πρόκλησις τῆς Ἱεραρχίας, ὅπως οἱ γνωρίζοντες καταγγελλῶσιν ὑπευθύνως εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον, τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν Μασσωνίαν ἀρχιερεῖς, παρατηροῦμεν ὅτι ἐγένετο ἐσκεμμένως ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Διότι οἱ συντάξαντες τὸ ἀνακοινωθῆν Ἱεράρχαι ἐπιγινώσκουσι κάλλιστα ὅτι οὐδεὶς μὲν ἀνήκειν εἰς τὴν Μασσωνίαν δύναται νὰ γνωρίζῃ καὶ καταγγεῖλῃ τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸν Μασσωνισμόν κληρικούς. Καὶ ἀκόμα ἐπιγινώσκουσι ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν Μασσῶνων θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ καταγγεῖλῃ τοὺς Μασσῶνους ἀδελφοὺς τοῦ κληρικούς, διότι μεταθ' τῶν Μασσῶνων θαλασθεὶ ἀπόλυτος ἐχευμένη, ἐπιβαλλομένη, εἰς πάντα νεοφώτιστον Μασσῶνον, διὰ φρικτοῦ ὄρκου, τὸν ὅποιον ὀρκίζονται οἱ εἰς τὴν Μασσωνίαν προσηλυτιζόμενοι, καὶ ὅστις ἐκ τοῦ Τοπικοῦ τῆς Μασσωνίας ἀντιγραφῆς, εἶχει ἐπὶ λέξει οὕτως.

«Ἐγὼ, ὁ (Α), οἰκεία καὶ ἐλευθέρᾳ βουλήσει, ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου „, Ἀρχιτέκτονος „, τοῦ Σόμπαντος „, καὶ τῆς Σαπτῆς ταύτης ἐρηγήσεως τῶν τεκτόνων, ἐπὶ τοῦ γινόμενος καὶ τοῦ διαθήτου, ἐμβλημάτων τῆς συνειδήσεως, τῆς εὐθύτητος καὶ τοῦ δικαίου, ἐπὶ τοῦ ξίφους, συμβόλου τιμῆς, καὶ ἐπὶ τῆς Βίβλου τοῦ Νόμου, ἐπισχενοῦμαι ἐπισήμως καὶ εὐλεπῶς, καὶ ὀρκίζομαι νὰ μὴ ἀποκαλύψω ποτὲ τι περὶ τῶν Τεκτονικῶν μυστηρίων. Ὁσα θέλετε μοὶ ἐμπιστευθῆ, εἰμὴ εἰς τακτικὸν καὶ ἀγαθὸν τέκτονα ἢ εἰς Στοάν „, κανονικῶς συγκεκροτημένῃ».

«Ἰπόσχομαι ὁσπύτως τοῖς ἐμοῖς Ἀδελφοῖς „, ἀγάπην καὶ ἀρωγὴν ἐν ταῖς ἀνάγκαις αὐτῶν».

«Ἰπόσχομαι πρὸς τοὺτοις πίστιν καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰ Μυστικά „, Συντάγματα τοῦ Τεκτονισμοῦ, εἰς τὸ Συμβόλιον „, καὶ τοὺς Γενικοὺς κανονισμοὺς τῆς Μεγάλης „, Ἀνατολῆς „, ὡς καὶ τοὺς εἰδικούς κανονισμοὺς καὶ τὰ ψηφίσματα τῆς οὐδαστῆς „, ταύτης Στοᾶς „. Ἔστω ἡ μνήμη μου ἀποτρέπαιος, ἐὰν ποτε παραβῶ τὸν ὄρκον μου».

Μετὰ ταῦτα οὐδόνονται ἅπαντα τὰ φῶτα τῆς Στοᾶς καὶ ἀνάπτονται δύο μόνον φλόγες. Μεθ' ὃ Σεβασμιος λέγει πρὸς τὸν νεοφώτιστον.

«Αἱ ἐσχραὶ αὗται καὶ πένθιμοι λάμψαις φωτίζουσι ἡμᾶς ἐν τῇ τιμωρίᾳ τῶν ἐπιόρκων· τὰ ξίφη ταῦτα φέρουσιν ἐχθροὶ ἀσπονδοὶ τοῦ φεῦδους, ἔτοιμοι νὰ θυθῶσι ταῦτα καὶ κατὰ σοῦ, ἐν ποτε παραθῆς τὰς ὑποσχέσεις σου. Ὁποῦδήποτε γῆς καὶ ἀν καταφύγης, ἡ φήμη τῆς ἐπιορκίας θέλει προτρέξει σοῦ».

Τίς λοιπὸν, μετὰ τὸν τρομερὸν τούτον ὄρκον καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Σεβασμίου, θὰ τολμήσῃ, Σεβασμιότατοι, νὰ προδώσῃ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ κληρικούς Μασσῶνους; Παπαιομεθὰ ἡμῶς, ὅτι ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ διαρευνηθῶσι τὰ Μασσωνικά μνηστῆρα τῶν διαφόρων Στοῶν, θὰ ἤρχοντο εἰς τὸ φῶς καὶ θὰ θὰ ἐδλάπομεν μεγάλους Ἱεράρχας ἐστολισμένους, ἐκτὸς τῶν ἱερατικῶν ἐνσήμων καὶ μὲ τὰ ἕνσημα τῆς Μασσωνίας: ἐξάγωνα, τρίγωνα, διαθήτας, πρίονας καὶ σφυρία, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ μὲ φέσι Μασσωνικῶν Ἀχέπανς „. Φίλος ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιστρέφας μᾶ; εἶπεν ὅτι ἱερεὺς τις

ἐν Ἀμερικῇ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ὠραίαν Πίλγν μὲ φέροι Ἀχέπανς.

Ἀλλὰ εἴν δὲν ἦνε δυνατόν, ὥς ἐκ τῆς Μασσοωνικῆς ἐχευθείας, νὰ ὑπάρξωσιν ἀποδείξεις καὶ ὑπαύθουοι μηνύσεις κατὰ τῶν Μασσοωνιζόντων ἀξιωματοῦχων τοῦ κλήρου, ὑπάρχουσιν θμως ἐνδείξεις φεινότεται πειθεσσι ἀναμφισβόλων, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀντίχριστον Μασσοωνίαν, ἐνδείξεις λέγω, θαλάσουςα ὡς πομφόλυγας τὸ ἀνακαινωθὲν τῆς Ἱεραρχίας.

Αἱ ἐνδείξεις αὐταί, αἱ ἐξισοῦμεναι μὲ ἀποδείξεις ἀναντιλέκτως, εἶνε ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας παραθέσομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κεφαλαίου τούτου, καὶ ἀποτελοῦνται, ἀφ' ἑνός, ἀπὸ τῶν κωστικῶν ἐλαγγχων, ἐν ἐποιήσατο κατὰ τῆς Μασσοωνίας ἐνώπιον τῆς συναδριαζούσης Ἱεραρχίας ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς προκλήσεως τοῦ Μητροπολίτου Παραμυθίας, προκαλέσαντος τὸν Κοζάνης νὰ δηλώσῃ ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχιερατικῆς τοῦ συναιδήσεως, εἴν ἀνήκει εἰς τὴν Μασσοωνίαν. Καὶ ἐκ τρίτου, ἐκ τῆς παρακλήσεως τοῦ Μητροπολίτου Σύρου παρακάλεσαντος τὸν Μ. Ἀθηνῶν νὰ θέσῃ πρότασιν δηλώσεως, τίνας ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μασσοωνίαν. Ἀποτελοῦσι δὲ ταῦτα ἀναντιλέκτως ἐνδείξεις, διότι εἰς τε τὴν πρόκλησιν τοῦ Σ. Παραμυθίας πρὸς τὸν Κοζάνης καὶ εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Σ. Σύρου πρὸς πρόεδρον τῆς Ἱεραρχίας κ. Χρυσόστομον, ἅπανα ἡ Ἱεραρχία ἐουήπησα, τῆς σιωπῆς ταύτης τῆς ἀδικαιολογήτου ἐπιμαρτυροῦσης οὐδὲν ἄλλο, παρὰ ὅτι ἅπαντας οἱ ἀποτελοῦντας τὴν Ἱεραρχίαν, φίλα φρονεοῦσιν πρὸς τὴν Μασσοωνίαν, ἵνα μὴ εἴπωσιν ὅτι ὅλοι, πλην τῶν Σεβασμιωτάτων Γόρτυνος, Σύρου καὶ Παραμυθίας, ἀνήκουσιν εἰς αὐτήν. Διότι, εἴν καὶ ἄλλος τις ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ μὴ Μασσοῶνος, θὰ ἐφανίστατο καὶ θὰ διαβεβαίωσιν ἀμέσως, τότε, ὅτι δὲν εἶνε μασσοῶνος, καὶ ὄχι μετὰ διατίαν, ὅτι τὸ ἄβαρος διὰ τῶν ἀποκαλόφασιν ἡμῶν τε καὶ ἄλλων δημοδιογραφικῶς, ἐβλεπον σιόμενον πρὸ τῶν ποδῶν των.

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω τρεῖς ἀρχιερεῖς ἐπιβάλλεται ἡμῖν χάριν τῆς Ἀληθείας, νὰ συγκαταλέξωμεν καὶ τὸν Μητρο-

πολίτην Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖον, διότι καὶ οὗτος κατὰ το ἔτος 1929 ὑπέβαλεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, διὰ τοῦ ὁποίου καταγγέλλει ὅτι τὰ συμβάντα ἐν Ῥωσσίᾳ καθὼς καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐκρυβητος κατάστασις ἔχουσι τὴν ῤίζαν των εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Μασσοωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίσης καταγγέλλει, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς κατόπιν, ὅτι ἀνήκει καὶ ὁ ἀποθανὼν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μεταξάκης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκλεγείσα πολὺ πρὸ τοῦ ἀνακαινωθέντος, ἐπιτροπὴ ἐξ ἀρχιερέων, διὰ νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον πρέπει οἱ κληρικοὶ νὰ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μασσοωνίαν, σπουδαιότατην μᾶς παρέχει ἐνδείξιν, συνισταμένην εἰς τὸ ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ διαφάνητος παραπέμφασιν τὸ ζήτημα νὰ τὸ ἐπιλύσῃ ἡ Ἱεραρχία. Τῆς διαφωνίας ταύτης διαπιστοῦσης, ὅτι ἄλλοι μὲν ἐκ τῶν ἀποτελοῦντων τὴν ἐπιτροπὴν εἶνε ὑπὲρ τῆς Μασσοωνίας καὶ ἄλλοι κατ' αὐτῆς. Πλὴν τούτων αἱ Κοινωνικαὶ ὀργανώσεις κατήγγειλαν τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Μεταξάκην, ὡς μέγαν τῆς Μασσοωνίας διδύσκalon, καθὼς καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐπιβεβαίωσι, πέραν πάσης ἀμφισβόλιας, ὅτι τὸ ἀνακαινωθὲν τῆς Ἱεραρχίας εἶνε ἀναληθές. Ἡ πρόκλησις δ' αὐτῆς, ὅπως πᾶς ὁ γινώσκων ὅτι Ἀρχιερεῦς τις ἢ ἄλλος κληρικὸς ἀνήκει εἰς τὸν Μασσοωνισμόν, νὰ ὑποβάλλῃ μῆνυσιν κατ' αὐτοῦ τακτικὴν καὶ ὑπαύθουον εἰς τὴν Ἱερ. Σύνοδον, προκαλεῖ εἰς ἡμᾶς τὸν οἰκτον!

Ἀλλὰ καὶ ἀποδείξεις μᾶς παρέχει τὸ Μασσοωνικὸν περιοδικὸν «Πυθαγόρας» τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὸ 12ον τεῦχος τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1929, περιγράφει τὸ μνημόσυνον, τὸ ὁποῖον ἐτέλεσαν οἱ Μασσοῶνοι, εἰς τὴν Στοᾶν «Πυθαγόρας» ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος πατριάρχου Κων)πόλεως Βασιλείου, καθ' ὃ ἐμίλησεν ὁ μασσοῶνος κ. Μπράνιας ἐξάρας τὰ Μασσοωνικὰ προσόντα τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου, ὡς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν εἶπομεν. Εἰς δὲ τὸ τεῦχος 4ον τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1930 καὶ εἰς σελ. 137 περιγράφει ἐπίσης τὴν μόνην εἰς τὴν Μασσοωνίαν ἀξιωματοῦχον τῆς ἐκκλησίας, λέγων: *Μὲ ἐξαιρετικὴν χαρὰν ἡ Σ. ἡμῶν*

Σκοπὸς δέχεται σήμερον εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησιᾶς τῆς ἐκκλησίας: Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφημ. Ἀθηνῶν Δημοκρατία τῆς 8 Φεβρουαρίου 1924, ἐδημοσίωσεν, «ὅτι καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἰσακκαὶ καὶ Μελέτιος ἦσαν Μασσῶνοι». Καὶ πάλιν εἰς τὸ Μασσῶνικόν περιοδικὸν «Πυθαγόρας» τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1930 καὶ εἰς σελίδα 238, Ἀναγινώσκωμεν τὰ ἑξῆς: «Πολλοὶ Πατριάρχαι καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἑλλάδος ἐξέγχεσαν θέσιν κητέχουσιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τεκτονικῷ». Ἐάν ταῦτα δὲν εἴνε ἀληθῆ ὀφείλει ἡ Ἱεραρχία διὰ νὰ ἴηται ἐν τάξει μὲ τὸ ἀνακοινωθέν τῆς, νὰ κηταγγεῖλη τοὺς ἀποκαλύψαντας, ὅτι ἡ Μασσῶνία ἔχει ἀίχμαλωτίσῃ πολλοὺς μεγαλοσχῆμους κληρικούς, ὡς σοκοφάντας. Εἰς ἄλλως εἶνε ἀληθέστατα.

Ἐκτός τοῦ ἀνακοινωθέντος, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐνόμισαν ὅτι ἐκρόδησαν οἱ Ἱεράρχαι, ἐζήτησαν καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Υπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἵνα διὰ τῶν κειμένων νόμων προστατεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡμεῖς τότε ἀμέσως ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν «Ἀλήθειαν» τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει: «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀληθῆς, οὐδεμίαν προστασίαν ἔχει ἀνάγκην, ὡς ἔχουσα Προστάτην καὶ βοηθὸν Αὐτὸν τὸν Θεόν. Τὸ δὲ ὑποργεῖται κατὰ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ μόνον, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἐκνόμων αὐτῶν Μασσῶνικῶν καὶ αἰρετικῶν πράξεων, ὡς ἀνωτέριον ἀπαδαίξαμεν, — μίαν τῶν ὁποίων εἶνεκαὶ ἡ Σαρμανία, ὑπονομεύουσα καὶ σιγματιζουσα τὴν Ἐκκλησίαν, πρέπει νὰ σιτραφῇ. Καὶ δι' ἐντόνου διαταγῆς νὰ τοὺς ἀνακαλέσῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐξ ὧν ἀνάνδρως ἔχουσι λιποτακτικῆσαι, ἐρωτῶντες μετὰ περισσῆς κουφότητος, ἐάν πρέπει νὰ ἀνήκοοι εἰς τὸν τεκτονισμὸν, καὶ οὐδὲν, ἀπολύτως οὐδὲν, ἄλλο ἔργον ἔχοντας νὰ ἐπιδείξωσι ἢ τὴν στέφιν καὶ τὴν δάπτειον τῶν ζώντων καὶ τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν, μετ' ἐπιμνημοσύνης δαίσεων, κληροπληρομένων. Ὁ δὲ Χριστὸς εἶπεν «ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Πᾶν δὲ δένδρον, μὴ ποιῶν καρποὺς καλοῦς, ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται». Τὸ πῦρ τῆς καθαιρέσεως, ἧτις πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς Μασσῶνους Ἱεράρχας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΣΥΝΗΓΟΡΟΥΝΤΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΑΣΣΩΝΙΑΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνπραχθεῖσα ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μεταξάκη καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου κατηγορῶν, ὅτι εἶνε μεγάλοι τῆς Μασσῶνίας διδάσκαλοι, ἀπήντησεν ἔγγραφον πρὸς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, διὰ τοῦ ὁποίου τὴν παρακάλει, «ὅπως ἀνακοινώσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῆς γνώμην περὶ τοῦ Μασσῶνισμοῦ καὶ ἰδίως περὶ τοῦ κατὰ πόσον αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ ἀντίκεινται εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο ὅπως καθορισθῇ ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς ὀργανώσεως ταύτης».

Εἰς τὴν ἀπάντησίν τῆς ἡ Θεολογικῆ Σχολῆ, διεφώνησε, διεπραχθεῖσα εἰς μειοψηφίαν καὶ πλειοψηφίαν. Καὶ ἡ μὲν μειοψηφία διὰ μόνου τοῦ καθηγητοῦ κ. Μπρατσιώτη, ἀπήντησε, πολὺ ὀρθῶς, ὅτι: «Ὁ Μασσῶνισμὸς δὲν συμβιβάζεται ποσῶς πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν. ἔφ' ὅσον εἶνε Σαρμαντικὸν μυστικὸν, ἀνεργὸν καὶ διδάσκον ἐν κρυπτῇ καὶ παραδόστῃ καὶ θεοποιῶν τὸν ὀρθολογισμὸν».

Ἡ δὲ πλειοψηφία ἀπεφάνηται, ὅτι: «Ὁ Μασσῶνισμὸς, κατὰ τὸ ἑαυτοῦ Σκοπικὸν Σύνταγμα, δὲν εἶνε θερησκευτικὴ ὀργάνωσις, δὲν ἔχει ἀνυπερθεωτικὸν χαρακτήρα. Τοῦναντίον ῥητῶς τονίζει τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν—φῶδος ἀσύστολον—καὶ εἰς ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ αἰωνίαν ζωὴν—διὰ τῆς Μεταμφωχέσεως. Ὁ Μασσῶνισμὸς δὲν ἔχει χαρακτήρα ἀντιχριστιανικόν. Ὁ ἑλευθεροτακτονισμὸς οὐ μόνον οὐδέλλως συνταλαί, ἀμέσως ἢ ἀμμέσως, εἰς μείωσιν τῆς πίστεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ σέβεται ἀπολύτως τὸν Χριστιανισμὸν—τόσον τὸν σέβεται, ὥστε ἐπιδείξει νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ.—Τὰ δὲ μέλη του, καὶ αὐτῶν τῶν ἀνωτάτων βαθμῶν, δύνανται νὰ εἶναι καὶ πιστότατα μέλη τῆς Ἐκκλησίας». Ὅσον μαθαρυγεθόμενον ἐστὶ, ὅτι δύνανται τις

κατὰ τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, νὰ εἶναι καὶ χριστιανὸς καὶ μαρτυρῶν.

Ὡς ἄλλοι θεολόγοι τοῦ αἰρετικοῦ θρ. συγκροτήματος «*Ἡ Ζωὴ*» διακηρύσσουσιν, ὅτι «*Δυνάμεθα διὰ μὲν τῆς ψυχῆς νὰ προσκυνῶμεν τὸν Θεόν, διὰ δὲ τοῦ σώματος τὸν Καίσαρα...*» Καὶ αἱ ἡ/κκαὶ ἀρχαὶ τῆς Μασωνίας, λέγουσιν, οἱ κ. καθηγηταί, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἀντιστρατεύμενοι κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι ὁ Μασωνισμὸς διδάσκει «*Ἀγαπάτε ἀλλήλους*». Ὁ θεομὸς τῆς ἀγάπης δὲν περιορίζεται ἐν τῷ Μασωνισμῷ μεταξὺ τῶν τῆς Στοᾶς ἀλλ' ἐπακτείνεται ἐπὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους... Μὴ τὴν διαφορὰν, λέγομεν ἡμεῖς, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀπαδείξαμεν, ὅτι ἀπαντὰς τοὺς μὴ Μαρτυρῶν ἢ Μασωνικῆ σπεῖρα ὀνομάζει θεοθήλους, ἀγάπης ἐσκεν!!! Καὶ ἐπιλέγουσιν οἱ ἀποκαλυπτάμενοι ἀθεολόγητοι καὶ ἄπιστοι καθηγηταί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς «*Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς δὲν ἀντιδιατίθεται κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, νομίζομεν, ὅτι οὐδαμῶς λόγος ὑπάρχει ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἀναλάβῃ ἀγῶνα κατ' αὐτοῦ, καὶ φρονούμεν ἀδεοστάκτως, ὅτι τοιοῦτος ἀγῶν, οὐ μόνον δὲν ἐπιβάλλεται ἀλλ' ἀνταδείκνυται... Ἐάν ὅμως ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων, ἅτινα ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψει, ἤθελε πεισθῆ καὶ ἀποφανθῆ, ὅτι ὁ Μασωνισμὸς εἶνε ὀργάνωσις ἀντιχριστιανικῆ, τότε ὀφείλει νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ*».

Μὴ τοὺς ἀνωτέρω καθηγητὰς τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεολογικῆς Σχολῆς, συμφωνοῦσι καὶ οἱ αἰρετικοὶ θεολόγοι τῆς «*Ζωῆς*». Διότι καὶ οὗτοι εἰς ἓν ἀσπασμῶδες τὸν τίτλον «*Μασωνισμὸς καὶ Θεοσοφία*», ἐνθ' ἀποδεικνύουσιν, «ὅτι ἡ Μασωνία εἶνε εἰδωλολατρικὴ ὀργάνωσις ἐπιδιώκουσα τὴν ἀναβίωσιν τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν μυστηρίων», λέγουσιν. Εἰς μὲν τὸν πρόλογον, ὅτι «*Δὲν ἀποσκοποῦσι νὰ διεγείρωσιν ἀγῶνα κατ' ὀρισμένης τάξεως ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἱκανοὶ μὲν τυγχάνουσιν ἄλλως ἐντιμοί, πλείστοι δὲ ἀξιοὶ πάσης συμπαθείας*». Καὶ ἐπιπροσθέτουσιν «*Εἰς ταῦτα θεὸν νὰ προστεθῆ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἰδίους τινὰς λόγους δυσμενείας καὶ ἐχθρότη-*

τος πρὸς τὸν Μασωνισμὸν ὡς ἡ Παπικὴ. Ἡ διαίκα σύγκρουσις ἢ μεταξὺ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Μασωνισμοῦ σημερινῆς, δὲν δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ ἀμέσως τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐχομένην στερρῶς τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς αὐτῆς καὶ μνημονεύουσαν τῶν λόγων τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἱεροῦ αὐτῆς «*ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου*». Ἐκ τούτων, ἀναντιλέκτως, προκύπτει ὅτι οἱ κ. θεολόγοι τῆς αἰρετικῆς «*Ζωῆς*» φρονοῦσιν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν πρέπει νὰ ἔχη λόγους δυσμενείας κατὰ τοῦ Μασωνισμοῦ, ἀλλ' εὐμενείας!!! Καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ ἀφίγη ἐλεύθερον τὸν Μασωνισμὸν νὰ ὀνομασθῇ τὴν Ἐκκλησίαν...

Εἰς δὲ τὴν σελ. 151 λέγουσιν τὰ ἑξῆς ἀντιφατικὰ «*Περιορίζων, λέγουσιν, ὁ Μασωνισμὸς τὸν ἄνθρωπον μόνον ἐντὸς τοῦ αἰσθητικοῦ κόσμου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δύναται νὰ κινήθῃ ἢ γνῶσις, καὶ τείνων νὰ ἀποξενώσῃ αὐτὸν πάσης οἰκειότητος καὶ γνωριμίας πρὸς τὸν ὑπὲρ αἰσθητικὸν κόσμον, φυσικὸν εἶνε νὰ μεταβάλλῃ τοῦτον εἰς ἐγνοπαθῆ τινα Ἐπικούρειον*». Καὶ ἐνθ' οὕτως ἐπικρίνουσιν τὸν Μασωνισμὸν, ὡς μεταβάλλοντα τὸν ἄνθρωπον, εἰς Ἐπικούρειον ὁλοάτρην, ἐπάγουσιν. «*Διὰ τούτων θεοβίως δὲν προτιθέμεθα νὰ κατηγορήσωμεν πάντας τοὺς Τέκτονας Μαρτυρῶν ὡς ἐγνοπαθεῖς καὶ ἠλόφρονες. Οὐδέποτε. Ἀπλῶς καὶ μόνον ὑποδεικνύομεν, ποῦ ἄγουσιν αἱ προϋποθέσεις αὐτῶν καὶ ποῖα εἶναι αἱ πραγματικαὶ συνέπειαι τῶν περιγνώσεως γοητευτικῶν αὐτῶν κηρυγμάτων*». Ἐπὶ τούτοις ἀνεμνήσθημεν τοῦ Προφητῆνακτος Δαβὶδ ὅστις χαρακτηρίζει τοὺς ἀπαμφοτερίζοντες, διὰ τῶν ἑξῆς: «*Ἠκαλήνθησαν οἱ λόγοι αὐτοῦ ὑπὲρ ἔλαιον, καὶ αὐτοὶ οἱ λόγοι, εἰσὶν βολίδες: (ψαλ. ΝΔ')*».

Καὶ ἤδη παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἀπάντησις τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν, εἶνε φαρμακικῆς διπλωματίας. Διότι λέγοντας οἱ κ. θεολόγοι ὅτι «*Ἡ Μασωνία δὲν εἶναι θρησκευτικὴ ὀργάνωσις προσποιούνη τὸν ἀμαθῆ φαρμακίζοντες*. Διότι δὲν πιστεύομεν ν' ἀγνοοῦν, ὡς καθηγηταί ποῦ εἶναι, ὅτι ἡ λέξις θρησκεία σύνθετος εἶναι, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος Θεοῦ καὶ τοῦ ῥήματος ἀρέσκω,

σημαίνει ότι οι πιστεύοντες εις Θεόν και τηροῦντες τὰς ἐντολάς του ἀποτελοῦν τὰ μέλη τῆς θρησκείας, ὡς ἀγωνιζόμενα νὰ ἀφίσκουσιν εἰς τὸν Θεόν και ἐξωτερικεύοντα τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν των, δι' ἀνεγέρσεως μεγαλοπρεπῶν Ναῶν και θεμιῶν και ἐπιτελέσεως μυστηρίων, τύπων, ταλατῶν και πανηγύρεων. Κατὰ συνέπειαν και ὁ Μασσονισμὸς διατεινόμενος, ὡς διακηρῶσαι, νὰ ἀναγαίρη τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος πρὸς τμήν και δόξαν τοῦ Θεοῦ του, τὸν ὁποῖον ἐπωνομάζει Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος, τυπικὸν δὲ ἴδιον ἔχον και συμβολισμὸν πολὺπλοκον, μυστηρικὰς δὲ μυσήσεις ἐπιτελῶν, μετὰ ταλατῶν και λαοκῶν ἑορτῶν ἐν ταῖς Στοαῖς του, αἵτινες ἀποτελοῦν τοὺς ναοὺς τῆς Μασσονίας, ὑπερθρησκεία εἶνε ἐπιδικούσα τὸν ἐκμηθευσιμὸν ἀπασῶν τῶν θρησκείων και ἰδίως τοῦ κρυπτηρίζοντος αὐτὸν χριστιανισμοῦ.

Και τοῦτο διακηρύττει αὐτὴ αὐτὴ ἡ Μασσονία διὰ τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς «*Πυθαγόρας*» τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1931, ἐν ἧ περιγράφουσα μίαν προσφάνησιν, πρὸς νεομύητον ἀξιωματοῦχον κληρικόν, λέγει. «Ὡς ἠκούσατε ἀδελφε *«Σεβασμιώτατε»* ἐκ τῶν ἑμολογιῶν τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων τοῦ Τεκτονισμοῦ, οὗτος εἰς τὰ ζητήματα τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν ἀφήνει τὸν Τέκτονα ἐλεύθερον, διὰ τούτου σκοπῶν νὰ κόμη τοὺς ὁπαδοὺς του θρησκευτικωτέρους και θετικωτέρους. Αὐτὴν τὴν ἀντιληψὶν ἐκφράζει ὁ τέκτων Γερμανὸς Σίλλερ, ὅταν εἰς ἕνα του ποίημα τονίζῃ τὸ ἐπέμεινον παραδοξολόγημα κυρίως διὰ τοὺς ἀμυήτους. Ποίαν, ἀρωτᾷ, θρησκείαν ἔχεις; Καμμίαν ἀπὸ δσας μοῦ ἀριθμεῖς. Καὶ διατί; Ἀπὸ θρησκευτικότητα. Ἀπὸ τοιαύτην θρησκευτικότητα λοιπὸν, ὡς τὴν ἐννοεῖ ὁ θαυνοσύστατος Σίλλερ, εἰ τέκτονες ἔχουσι μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν. «... ἀγάπην, ἣν δέον νὰ ἐπεκτείνωσιν ἐφ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεὸ διακρίσεως φυλῆς, γλώσσης και πίστεως, και πιστεύουσιν εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ ὑπερτάτου ὄντος τοῦ Μ. Σ. Α. Σ., τοῦ Σύμπαντος... Ἐχει λοιπὸν ὁ Τεκτονισμὸς θρησκευτικότητα, πολλὰ εὐρυτέρην και περιληπτικωτέραν πύσης ἄλλης μονομεροῦς θρησκευτικῆς δοξαίας».

Ἐπομένως ἡ Μασσονία διαφεύδει τοὺς κ. κ. καθήγγη-

τὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀποφανθέντας ὅτι ἡ Μασσονία δὲν εἶνε θρησκευτικὴ ἐργάνωσις. Ἐνθ εἶνε ὑπερθρησκεία ἐχθρευομένη και ὀπνομαθεύσα ὑποίλωσ τὸν Χριστιανισμὸν. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται Ἠλίου φαινότερον και ἐκ τοῦ ὅτι, ἐνθ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, διακήρυξε καθαρῶτατα, ὅτι: «*Αὐτὸς εἶνε ἡ Ζωή. Αὐτὸς εἶνε και τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς εἶνε ἡ Ἀλήθεια*», ὁ Μασσονισμὸς διακηρῶσαι, ὅτι ἀγωνίζεται νὰ ἐξέλρη τὴν ἀλήθειαν και τὸ κεκρυμμένον φῶς, εἰς τὰ Αἴγυπτιακά, Δελφικά και Ἐλευσίνια τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρίας ψευδομυστήρια. Μάλιστα εἰς ἕν ἐκ τῶν περιοδικῶν του ὁ Μασσονισμὸς, ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ὁ Ἔων*» ὑβρίζει, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀπαδείξμεν, τὴν ζωηφόρον τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν ὡς ἐθήλον· διότι δι' αὐτῆς ὁ Χριστὸς θέτει ὄρια εἰς τὸν αἰσθητικὸν ἠδονισμὸν, ὅστις εἶνε τὸ ὑβριστικὸν τῶν μασσονίων δόγμα. «*Ἀπόλαυσις φωνάζουν, ἀπόλαυσις, και ὄλο και μόνον ἀπόλαυσις*». (*)

Και ἤδη θὰ ἀποδείξωμεν ὅτι οὗτε ἡ Μασσονία οὗτε εἰ καθήγγηται τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, πιστεύουν εἰς τὸν ἀποκαλυφθέντα παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀληθινὸν ἐν

Τὰ Δελφικά μυστήρια ἦτοι τὸ ἀρχαῖον τῶν Δελφῶν Μαντεῖον, δι' οὗ ὁ Σατανᾶς διὰ τῆς Πυθίας, ἐπέκρινε τὸν ἀρχαῖον εἰδωλολατρικὸν κόσμον, καταβάλλεται ἐκ' ἰσχύτων προσπίθεται ἐπίσημος, παρὰ τοῦ ποιητοῦ Σικελιανοῦ νὰ ἀνιστοιπηθῇ. Καὶ πρὸς τοῦτο ἡ Κυβέρνησις Τσαλδάρη διὰ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Μυροκοπούλου, διέθεσε σεβαστῶν χρηματικῶν ποσῶν, περὶ τὸ ἐν και ἡμῶν ἑκατομύριον, ἐκ τοῦ ἰδιοῦτος τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος οὕτως τεχνήντως ὠθεῖται πρὸς τὴν εἰδωλολατρίαν. Προκόπτει ὁδὸν ἐκτούτου, ὅτι και ἡ κίνησις αὕτη Μασσονικὴν ἔχει τὴν καιαγωγὴν. Θὰ κἀθωσιν ὁμοῦς ἀπαντες, οἱ ὑπὸ τῆς ἀναστάσεως τῆς Δελφικῆς ἰδέας ἀγωνιζόμενοι, ὅτι ἔπαθεν και ὁ ὁμοῦτος αὐτοῖς εἰδωλολάτρης Ἰουλιανὸς ὁ πικροβίτης, ὅστις ἐπιχειρήσας νὰ ἀνιστήσῃ τὸ καιακακτικὸς Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἤκουσε παρὰ τῆς Πυθίας τὸν ἐπιθανάτιον αὐτῆς ῥόγγον, ἔχοντα οὕτω.

«*Ἐἶπατε τῷ βασιλεῖ, χαμαὶ πῶς δαίδαλος ἀπὸ οὐμῆ. Φοῖβος ἔχει καλύβαν, οὗ μάντιδα δάφνην οὗ παρὰν λαλαῖουσαν. Ἀπίσβετο και λάλον ὕγος*».

Τριάδι Θεόν, ἐκτός τοῦ ὁποίου ἄλλος Θεός δὲν ὑπάρχει, εἰμὴ ὁ Σατανᾶς !

Προσέξατε :

Οἱ κ. κ. καθηγῆται τῆς Θ. Σ. ἐν τῇ ἀποφάνσει των ὑποστηρίζουν «ὅτι ὁ Μαρσαωνισμὸς βῆται τὴν πίστιν εἰς Θεὸν καὶ εἰς ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ αἰώνιαν ζωὴν».

Ἄλλ' ὁ Εὐαγγελιστὴς θεολόγος Ἰωάννης, τῶν ἀληθινῶν θεολόγων ὁ Μέγας διδάσκαλος, λέγει ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Εὐαγγελίου «**Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε. Ὁ Μονογενὴς Υἱός, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς. Ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.** Τὸ δὲ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀπίστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος, ἀρχαίαι τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς του, ὡς ἐξῆς. «Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατέρας ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν».

Ὁ Μονογενὴς Υἱός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλάλησεν ὁ Θεός, καὶ τὸν ὅποιον ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν, οὐδεὶς ἄλλος εἶνε παρὰ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὅποιος ἐπιφανεὶς ἐν τῇ Γῆ τῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἀποκαλύψεων, τῇ προφητακτικῷ Ἰουδαίᾳ, ἐξηγήσατο, διακηρύξας διὰ λόγων πανσόφων καὶ ἔργων παντοδυνάμων, τὰ ὅποια ἐποίησεν, οὐχὶ ἐν τῷ κρυπτῷ, ὡς ἡ Μαρσαωνία τὰς μαγείας αὐτῆς ποιεῖ, ἀλλὰ κατενόησον τῶν διανοουμένων καὶ τοῦ λαοῦ, ὅτι εἶνε Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ Πρωτοάρχου καὶ Ἀϊδίου Θεοῦ γεννηθεὶς, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ὡς ὀρθότατα ἡ πρώτη Οἰκουμένη Σίνδος ἐδογματίσεν.

Ἦτοι εἶναι Ἀποκάλυψις ἐν Σαρκί τοῦ Δημιουργήσαντος ἐκ τοῦ μηδενὸς τὸν κόσμον Θεοῦ. Καὶ τοῦτο διαβεβαίωσεν αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς του, κατὰ τὸν Μυστικὸν Δείπνον, εἰπὼν αὐτοῖς».

«**Μὴ ταρασσέσθω ἡμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή. Οὐδεὶς ἔρχεται**

πρὸς τὸν Πατέρα εἰμὴ δι' Ἐμοῦ». Καὶ εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Φίλιππον, εἰπόντα αὐτῷ.

«**Δείξον ἡμῖν τὸν Πατέρα καὶ ἀρκαί ἡμῖν· ἀπῆντησα. Τροσθετον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμὶ καὶ οὐκ ἔγνωκάς με Φίλιππε; Ὁ ἑώρακὸς Ἐμὲ ἑώρακε τὸν Πατέρα. Καὶ πῶς οὐ λέγεις· Δείξον ἡμῖν τὸν Πατέρα; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστίν;**» Μεθ' οὗ ἐπάρας τοὺς ὑπερωραίους αὐτοῦ Ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἀνέκραξε. «**Πάτερ ἐλήλυθεν ἡ ὦρα· δόξασον σου τὸν Υἱόν ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δόξασθαι Σέ. Καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ Αἰώνιος Ζωή, ἵνα γινώσκωσι Σὲ τὸν μόνον Ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπίστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰωαν. Κ. ιδ' καὶ ε'). Ἄναστὰς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καὶ ἐμφανίσας ἑαυτὸν εἰς τοὺς μαθητὰς Του, ἀπέστειλεν αὐτοὺς νὰ βαπτίσωσι τὰ ἔθνη. «**Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.** Διακηρύξας οὕτω σαφῶς, ὅτι ὁ Ἀληθινὸς Θεὸς εἶνε Τριάς Ὁμοουσίων Ὑποστάσεων, Μονὰς δὲ τὴν Οὐσίαν καὶ τὴν φύσιν». Καὶ τὴν διακήρυξιν ταύτην ἐπισημαίνει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, λέγων ἐν τῇ πρώτῃ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ. «**Τρεῖς εἰσὶν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὁ Πατὴρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ οὗτοι οἱ Τρεῖς Ἐν εἰσίν.**» Καὶ ἐπιπροσθέτει ὁ Θεορρήμων Ἰωάννης. «**Τίς ἐστὶν ὁ ψεύστης, εἰμὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐστὶν ὁ Χριστός; Οὗτός ἐστιν ὁ Ἀντίχριστος. Ὁ ἀρνούμενος τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν Υἱόν οὐδὲ τὸν Πατέρα ἔχει.**» Καὶ λέγει ἀκόμη ὁ ἡγαπημένος τοῦ Κυρίου μαθητὴς Ἰωάννης, ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ Καθολικῇ ἐπιστολῇ «**Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαιρεῖν αὐτῷ μὴ λέγετε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαιρεῖν κοινώνει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς.**»**

Ἐπομένως ἡ Μαρσαωνία, μὴ πιστεύουσα εἰς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, τὸν ἀποκαλυφθέντα διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

οὐτε αὐτὸν τὸν Χριστὸν πιστεύουσα ὡς Υἱὸν τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πιστεύουσα ὡς Θεὸν μίαν ἀφηρημένην ἔννοιαν, ἣν ἐπωνομάζει Μῆγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος, ἄθεος καὶ ἀντίχριστος εἶνε!

Ἄν ἀρκεῖ, κύριοι νὰ λέγωμεν, ἀπλῶς ὅτι πιστεύομεν εἰς Θεόν. Ὅχι! Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποδεικνύομεν ἔργῳ, ὅτι πιστεύομεν τὸν Θεόν, ὡς ἀπεκαλύφθη Ὁὗτος παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ νὰ διακηρύσσομεν εὐθαροῶς ἄνευ σὺ-δεμιᾶς ὑποστολῆς, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε Τριάς Ὁμοουσίῳν Ὑποστάσεων. Μονὰς δὲ τὴν Ὀυσίαν καὶ τὴν Φύσιν Διότι καὶ τὰ δαιμόνια, ὡς λέγει ὁ θεὸς Ἰακώβος, πιστεύουσι τὸν Θεὸν καὶ φρίσσοσιν. Ἀλλ' εἶνε δαιμόνια, πολεμοῦντα ἀσπόνδως καὶ καταχθονίως τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον καὶ ἐσταύρωσαν διὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Μασσαωνία ὅμως, ὡς εἴπομεν, δὲν πιστεύει τὸν ἀποκαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀληθινὸν ἐν Τριάδι Θεόν. Ἀλλὰ εἶνε εἰδωλολάτρες, πιστεύουσα τοὺς ἀρχαίους ψευδοθεοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν Διόνυσον καὶ Σεράπιδα, Μίθραν, Ἴσιδα, καὶ λοιποὺς ψευδοθεοὺς. Καὶ τοῦτο ἔχει διαπιστώσει σαφέστατα, ὁ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Μασσῶνος καθηγητῆς κ. Ἀδαμαντίου, διὰ λόγον τοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησεν ἐν τῇ Μασσαωνικῇ Μεγάρῳ, ἡ Στοῆ, κατὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου 1930, εἰπὼν τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει. «Ὁ Μασσαωνισμὸς συνδέεται μὲ τὰς παναρχαίας μυστικὰς λατρείας—εἰδωλολατρικὰς—τῆς ἀναγεννηστικῆς τῆς φύσεως κατὰ τὸ ἔαρ. Ἐχει τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς συμβολικὰς παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων θεῶν τοῦ Διονύσου τοῦ Ὀρφείου... Ἐχει τὴν γέννησιν του εἰς τὰς εὐγενεῖς—δυστυχῆς εὐγένεια—ἐκείνας Ἑλληνιστικὰς θεότητες τῆ Ἴσιδος, τοῦ Σεράπιδος, τοῦ Μίθρα».

Μὰς ἀπεκάλυψε, λοιπόν, καθαρῶτατα ὁ καθηγητῆς κ. Ἀδαμαντίου ὅτι ὁ Μασσαωνισμὸς εἶναι εἰδωλολατρικὸς, καὶ ἀρα πᾶς Μασσῶνος εἶνε εἰδωλολάτρης καὶ οὐχὶ χριστιανός, ὅσονδήποτε καὶ ἂν φαρισαϊζῶν διατείνεταί ὅτι πιστεύει εἰς Χριστόν. Κατὰ συνέπειαν, ἡ Μασσαωνία, ἐπι-

οῦρει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἀντιχριστοῦ καὶ ἀντίχριστος εἶναι, ὡς ὁ ταυοπτεροῦξ τῆς ἀληθοῦς θεολογίας ἀετὸς Ἰωάννης διαπιστοί.

Τούτων οὐτως ἀναντιλάκτως ἔχόντων, καὶ τῶν κ.κ. καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, πλὴν τοῦ κ. Μπρατσιώτη, διακηρυξάντων διὰ τῆς ἀποφάνσεώς των, ὅτι ἡ Μασσαωνία πιστεύει εἰς Θεόν, παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ δυσσχυρισμοὶ των ἀποταλοῦν θρασυτάτον ἀπιστίας τόλμημα, ἐπιμαρτυροῦν δύο τινά. Ἡ ὅτι οἱ κ. καθηγηταὶ τῆς Θ. Σ. εἶναι μεγάλοι τῆς Μασσαωνίας διδάσκαλοι, ἡ ὅτι εἶναι Πανθεῖστοι τοῦ Σπινόζα προσφιλεῖς μαθηταὶ καὶ οὐχὶ τοῦ Χριστοῦ.

Διότι μόνον μασσῶνοι Πανθεῖστοι, θόνανται νὰ κηρύττουν καὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλος Θεός, ἐκτὸς τοῦ ἀποκαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Τριαδικοῦ τοιοῦτου. Ὁδῆποτε δὲ καθηγηταὶ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Θεολογίας, οἵτινες ἐξισώνοντες διὰ τῆς ἀποφάνσεώς των τὸν Ὀρθρῶνον Χριστιανισμὸν μετὰ τοῦ Σατανικοῦ καὶ εἰδωλολάτρου Μασσαωνισμοῦ, κείθουν καὶ τὸν πλεον δόπιστον, ὅτι ὁ Μασσαωνισμὸς ἔχει στήσαι τὸν σκοτεινὸν καὶ σπητέδρωτον αὐτοῦ θρόνον ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ. Καὶ ὅτι ἡ θέση τῶν κ. κ. καθηγητῶν δὲν εἶνε πλεον ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἀλλ' ἐν ταῖς Μασσαωνικαῖς Στοαῖς καὶ Βουδικαῖς τοῦ Πανθεῖστομοῦ Παγῶδαις ἢ ναοῖς.

Ἀλλὰ ὁ κ. Μπρατσιώτης, ὅστις ἀπεκάλυφεν διὰ τῆς ἐκθέσεως του εὐθαροῶς, ὅτι ἡ Μασσαωνία εἶνε «ὑπερθερησκεία φυσιολατρικῆ» κατέληξεν εἰς πόρομα ἀκρῶς λυπηρὸν δι' αὐτόν, τὸ ὅποῖον δημοσιεῦσεν ἐν τῇ θρησκευτικῇ περιοδικῇ «Ἀνάπλασις», ἔχει ὡς ἑξῆς. «Φροναί, εἶπεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει μετὰ πολλῆς περισκέψεως καὶ λεπτότητος νὰ χειρισθῇ τὸ παρὶ Μασσαωνίας ζήτημα, ἀπέχεσθαι ἐξ Ἰσοῦ δύο ἀκροτήτων, ἐκαίνης καθ' ἣν ἡ Μασσαωνία εἶνε πηγὴ πάντων τῶν κακῶν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τῆς ἄλλης, καθ' ἣν αὕτη εἶνε τι ἐνταλῶς ἀκίνδονον διὰ τὸν Χριστιανισμὸν». Ταῦτα ὅμως μὰς ὑπενθυμίζουσι τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Λαοδικαίαις, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν «Οὐδὲ σοὶ τι ἔργα, ὅτι, οὐτα ψυχρὸς εἶ

οὔτε ζεστός. Οὕτως δὲ χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστός, μᾶλλον σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου», (Ἀποκαλ. Κ. γ').

Προκύπτει ὅθεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω, δὲ τὸ Πανεπιστήμιον ἔχει ἀνάγκην καθαρισμοῦ ἀπὸ τῆν κατασπασθεσάν αὐτὸ Μασωνίαν (*). Τὸν ὅποιον πεποιόμεθα δὲ παλὸν ταχέως θά ποιήσῃ Ἐκείνος, ὅστις εἶπεν. «*Ὅτι τῆς Ἐκκλησίας Του, οὐδέποτε κατισχύσωσιν αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου*» μία τῶν ὁποίων, σαφροτάτη εἶνε καὶ ἡ Μασωνία, τῆς ὁποίας ἄλλος συνήγορος προέβλεπε, περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη ὁ λογος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΥΣΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΑΣΩΝΙΑΣ

Ἐκτὸς τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τῶν συνηγοροῦσάντων δικανικώτατα ὑπὲρ τῆς Μασωνίας, καὶ ἄλλος Καπαδόκης συνήγορος αὐτῆς ἐνθερμὸς προέβλεπε εἰς τὸ μέσον, ἡ Ἀθηναϊκὴ ἑφημερὶς «*Ἡμερήσιος Κήρυξ*». Ἐκ τῆς ὁποίας ἀντεγράψαμεν καὶ ἀναδημοσιεύσαμεν τὰς ἐξῆς, περὶ τοῦ Μασωνισμοῦ παρεκοπῆς.

«*Οὐδέποτε, λέγει ὁ «Ἡμερήσιος Κήρυξ» ἡμφισθητήρη ἢ ἄκρα ἠθικότης τῶν μελῶν τοῦ Μασωνισμοῦ—ἢ ἐδραύουσα εἰς τὰς βασιλικὰς γκαρσονιέρας—ἀλλὰ*

*. Ὁ διόρισμος Ἄγγλος ἄθεος συγγραφεὺς κ. Μίμονο Σόου, ἐδημοσίευσε πῦρρον ἀρθρον ἐν ᾧ λέγει «*Ἐχω τὴν γνώμην δὲ πρέπει νὰ γαρσησθῶν δια τὰ Πανεπιστήμια εἰς ἅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ σκοπισθῇ ἅλας ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων τῶν. Διότι τὸν πόλεμον ὅστις ἔφερε τὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ πρόθερα τῆς τελείας καταστροφῆς, τὸν ἔκαμαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔφεραν ἀπὸ τὰ Πανεπιστήμια. Οἱ παρελθόντες πολιτισμοὶ κατέργασαν λόγῳ τῆς Παιδείας. Γνωρίζετε δὲ δὲ τὸ Πανεπιστήμιον μορφῶντι ἄνθρώπους μὲ νοσηροσίαν τεχνητὴν καὶ ἐπίπλοτον.*

καὶ τῶν σκοπῶν τοῦς ὁποίους ἐπιδιώκει. Ὁ Μασωνισμὸς ὑπῆρξε πάντοτε ὑπέρμαχος, καὶ ὑπερασπιτῆς τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν—*ψεθδος δασύστολον*—καὶ ὁ ἀταγκτος πολέμιος τῶν δυναστῶν καὶ τῶν δικτατόρων. Ἰδαιτέρως τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἱεροῦ ἔργου τοῦ 1821 εἰς τὸν Μασωνισμὸν. Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία δὲν ὑπῆρξε τίποτε ἄλλο, εἰμὴ Μασωνικὴ ὀργάνωσις, καὶ οἱ Ἰβρυταὶ τῆς ὑπῆρξαν διακεκριμένοι Μασῶνοι». Καὶ εἰς ἄλλην ἑφημερίδα ἀνέγνωμεν, δὲ. «*Καὶ ὁ ἅγιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ Ε', ὁ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀπαγορευθεὶς, καὶ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ἦσαν Μασῶνοι. Ὁ ἐπαυλὸς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος ὁ Ζ', ὑπῆρξε μέγας τῆς Μασωνίας διδάσκαλος*».

Εἰς ταῦτα ἐκπροσθέτομεν καὶ ἡμεῖς, δὲ ἄποσα ἡ Βουλὴ τῶν λόρδων πλουτοκρατῶν, καὶ ἄσας ὁ Ἀγγλικανικὸς κληρὸς ἀνέκουσεν εἰς τὴν Μασωνίαν, ὡς ἀπακάλυφεν ἡ Ἀθηναϊκὴ ἑφημερὶς «*Ἑλληνικὴ*» τῆς 9ης Μαρτίου 1931, ἐκ τῆς ὁποίας ἀντεγράψαμεν τὰ ἐξῆς. «*Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἑδοῦ Φιλαλληθῶν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐταλέσθη χθὲς μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐν Βουδαπέστη ἀποβιώσαντος Β. Οὐάλλας.*

Τὸ μνημόσυνον αὐτὸ κατενοκτικὸν ὅπως εἶνε αἱ δεήσεις αὐταὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εἶχε χαρακτηριστικῶς προτοφανῶς διὰ τὰς Ἀθήνας ἐξαιρετικῶν λόγῳ τῆς παρουσίας ὅλων τῶν μελῶν τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικῆς Τεκτονικῆς Στοᾶς.

Ἡ Στοὰ αὕτη λειτουργοῦσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Τεκτονικῆς ἀρχῆς, ἐργάζεται εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ φέρει τὸ ὄνομα «*Ἐλευσίς*».

Τὰ μέλη τῆς, μὲ τοῦς διοικούντας ἐπὶ καρφαλῆς, ἐφέρον εἰς τὸν ναὸν τὰ τεκτονικὰ τῶν διάσημα, περιζώματα, περιλαίμιον καὶ περιχειρίδας, μὲ τὰ συναφῆ κοσμήματα καὶ παρίσταντο ὡς Στοὰ.

Ἡ συμμετοχὴ τῶν Ἀγγλῶν Τεκτόνων—*μασοῶνων*—εἰς ἐπισήμους ἐκκλησιαστικὰς τελετουργίας, μὲ τὰ διάσημά των, εἶνε καθιερωμένη ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ὅπου ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱεράρχαι καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ ἀνήκουον εἰς τὸν Τεκτονισμόν. Καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ πρῶτος Σαβάζμιος τῆς Ἀγγλικῆς Στοᾶς ὑπῆρξεν ὁ τότε ἱερεὺς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὅλος ὁ θόρυβος ὁ ἐκτίετοτα θημιουργούμενος ὑπὸ διαφόρων ἱερωνιζομένων ὡς κοπιόμενων ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶνε ἀπολύτως ἀδικαιολόγητος, καθότι ὁ Τεκτονισμὸς σέβεται ἀπολύτως ταύτην—ψεῦδος,—ψεῦδος ἀόριστον—.

Οὕτω χαρακτηρίζουν τὸν Μασωνισμόν δύο Ἀθηναῖκαί ἐφημερίδες, μεθ' ὧν δὲν διαφωνοῦσι καὶ αἱ λοιπαί. Ἄλλ' ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος δὲν εἶνε ἀληθής, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν, ἐρωτώντας τὸν «*Ἡμερησίον Κήρυμα*» ἀλλὰ καὶ τὴν «*Ἑλληνικὴν*», καὶ ἀπᾶσαν τὴν Μασωνικὴν σπεῖραν νὰ εἰπῶσιν.

Διατί οἱ πρωτεργάται τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, οἵτινες, ὡς γνωστόν, ἦσαν ὅλοι Μασῶνοι, καὶ ἦτις, Ἐπαναστάσεις, εἶνε ἡ πρώτη ἐν ἔργοις ἐκδήλωσις τῆς Μασωνίας, διατί, λέγω, οἱ μασῶνοι ἐπαναστάται θέσαντες ὡς ἐμβλημα καὶ πρόγραμμα τῆς ἐκτετατῆς δράσεως «*τὴν Ἐλευθερίαν*» «*ἰσότητά*» καὶ «*ἀδελφότητά*» τῶν ἀνθρώπων καὶ λαῶν ἀπάντων, διατί ἀμέσως, ἀμα ἡ Ἐπαναστάσις ἐπακράτησε καὶ ἤρξατο νὰ δρά, θερίζουσα πρὸς ἐξέσωσιν!!! Τὰς κεφαλὰς τῶν βασιλέων, τοῦ κλήρου καὶ τῶν εὐγενῶν, ἐδρασημίμασε κυνικώτατα τὸν τὰς Θείας ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος διακηρύξαντα καὶ ἐφαρμάσαντα Ἰησοῦν Χριστόν. Τὸν Χριστόν, τοῦ ὁποίου κατήργησε τὴν θρησκείαν, ἀνακηρύξασα διὰ τοῦ Μασῶνου δουλευτοῦ, Ἰακώβου Δουπὸν ἐν τῷ μέσῳ ἐξάλλου τῆς Ἐθνικοαναταστάσεως ἐνθουσιασμοῦ, μᾶλλον δὲ ἐξωφρενομοῦ «*ὡς Θεὸν τὴν φύσιν τὴν ἄλογον, καὶ τὸν ἀτελεῖ ἀνθρώπινον νοῦν*»;

Ἐκ τούτου συνάγεται, ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ Μασωνία ἔχει ὑλόφρονα καὶ τελείως αἰσθητικὸν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν. Διὸ ἐρωτῶ: Ἄκρα ἠθικὴ λέγεται τοῦτο ἢ ἀπροσπάλαστο; ἀνηθικότης καὶ μωρία; Καὶ ἐρωτῶ ἀκόμη: Διατί αἱ Κυβερνήσεις τῶν λαγομένων Μ. Δυνάμεων ἀπακῆρυξαν καὶ ἀρχῆς ἐν Λειβάχῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐ-

πανάστασιν τοῦ 1821; Καὶ διατί, μετὰ τὸ γεγονός τῆς πυρπολήσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου ἐν Ναυαρίνῳ, τοῦ προελθόντος ἀπὸ ἀνεξάρτητα τῆς θαλήσεως τῶν τριῶν ναυάρχων περιστατικῶς, τὸ ὅπολον, γεγονός, ὁ δοῦξ Οὐέλγικτον καὶ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας λόρδος Πίτ, οἵτινες ἦσαν Μασῶνοι, διατί, λέγει, τὸ ἐπωνόμασαν «*ἀτυχεὸς γεγονός*», ἀποδοκιμάσαντες οὕτως αὐτὸ—Ἐτυχεὸς ὡς φαίνεται δι' αὐτοὺς γεγονός θὰ ἦτο ὁ ἐκμηδενισμὸς τῆς Ἐπαναστάσεως—. Καὶ διατί ἀφοῦ ὁ Μασωνισμὸς, ὡς λέγει «*ὁ Ἡμερ. Κήρυξ*» ὑπῆρξε πάντοτε ὑπερασπιστὴς καὶ ὑπέρμαχος τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἀτυχετὸς πολέμιος τῶν δυναστῶν, αἱ Μ. Δυνάμεις δὲν ἀπέβωσαν τὴν πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἀδίκως τυραννομένην Ἑλλάδα, ἀποτίοντες οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν διασῶσαντα τὴν Ἑβρώπην ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ ἐκβαρβαρισμοῦ καὶ διαφρετίσαντε αὐτὴν διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὐμὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς φιλοσοφίας, ἀνδρείου καὶ καὶ γενναιοφρονα Ἑλληνισμοῦ;

Καὶ διατί ἀκόμη σήμερον ἡ Μασωνικὴ Ἀγγλία, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς εἶνε μέγας τῆς Μασωνίας διδάσκαλος, εἰς τὴν, ὅποιαν ἀνήκουσιν καὶ ἀπαντες οἱ λόρδοι δουλευταί, κατακρατεῖ ἀδίκως τὴν Ἑλληνικωτάτην νῆσον Κῆρον, τὴν κατατυραννεῖ καὶ πρότινος τὴν αἱματοκύλιση, διότι ἐζήτησε τὴν ἐλευθερίαν τῆς, ἀφοῦ, ὡς λέγει ὁ «*Ἡμερησίος Κήρυξ*» ὁ Μασωνισμὸς εἶνε ὑπέρμαχος τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν; Καὶ διατί ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντοβρυγίας, ὅστις εἶνε μέγας Μασῶνος δὲν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων. Καὶ διατί ἡ Ἰταλία κατακρατεῖ τὰ Ἑλληνικώτατα Δωδεκανήσια, ἐπιδιώκουσα βιαίως τὸν ἐξιταλισμὸν τῶν;

Καὶ διατί ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γαλλία, τῆς Ἀγγλίας ἀπαθῶς θεωμένης, ἀφοῦ μᾶς ἀπέστειλαν εἰς Σμύρνην, κατόπιν ἐξέπλισιν μυστικῶς τὸν Καμάλ καὶ τὸν ἀνέδειξαν, ἀπὸ ληστειανάρτην, ὡς ἀρχικῶς τὸν ἀπεκάλεισαν, εἰς Γαζήν, νικητὴν δηλαδὴ μέγαν καὶ πολύν; Καὶ διατί, ἀφοῦ ὁ Μασωνισμὸς εἶνε, ὡς διατομπανίζει, ὀργάνωσις ἀκρῶς ἠθικὴ καὶ φιλόφρωνος, ἔχων δὲ εἰς χεῖρας τοῦ

ἀπαρταν τὴν δόνησιν, ὡς κυβερνῶν τὸν κόσμον, νὰ ἐπιτελέσῃ ἔργα τὴν ἠθικὴν καὶ φιλανθρωπίαν, ἀποδίδων τὴν εἰρήνην καὶ εὐδαιμονίαν εἰς τὸν κόσμον. Δὲν τὴν ἀποδίδει, ἀλλὰ νέον κατὰ τῶν λαῶν ἐτοιμάζει αἱματοκύλισμα:

Καὶ τέλος, διατὶ ἡ Μασωνία μένει ἀσυγκίνητος εἰς τὴν τρομερὰν κραυγὴν «*Πενάμω*», τῶν κατακλυζόντων τὰς μεγαλοπόλεις ἑκατομμυρίων ἀνεορίων καὶ ἀέργων, καὶ δὲν φροντίζει νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ ἰστίαν καὶ ἔργασίαν, ἀφοῦ, ὡς λέγει, ἔχει ὡς ἔργον τὴν φιλανθρωπίαν: Τὴν φιλανθρωπίαν, ἀφιλόανθρωπος, εἶνε αὐτή, οἱ μὲν Μασῶνοι νὰ ἀφορκεῖσιν ἐκ τοῦ πλοῦτος καὶ νὰ κολιέονται εἰς τὴν αἰσθησιακὴν ἀσφάλην, ὡς οἱ χρυσοκάνθαροι εἰς τὴν κόπρον τῶν ζῴων, θυσιάζοντας εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἠδονισμοῦ πάσαν ἠθικὴν καὶ διαφθεύροντας οὕτω τὰς κοινωνίας, οἱ δὲ ἐργαζόμενοι νὰ πένονται, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ αὐτοκτονοῦν καὶ νὰ ἀποθνήσκουν ἐκ τῆς πείνης, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νὰ φονεύουν τὰς σοφύτους καὶ τὰ τέκνα τῶν, ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ τὰ διατρέψουν:

Εἰς τὰ «*Διακί*» μαθτα, τὰ ἀναπηδῶνται ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Μασωνισμοῦ, θὰ ἠθέλαμεν νὰ ἀπαντήσω ὁ «*Ἡμερησίως Κηρύξ*» καὶ αἰσοδόπητος ἄλλος, φιλόανθρωπος, Μασῶνος, διὰ νὰ πείσῃ καὶ ἡμᾶς περὶ τῆς φιλανθρωπίου Μασωνικῆς δράσεως. Διότι διὰ πάντα, ὅγιστ' ἔχοντα τὸν νοῦν, εἶνε τελείως ἀκατονόητον, οἱ μὲν Κόπριοι καὶ Δωδεκαπνήσιοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαοὶ, νὰ σφαδάζουν ὑπὸ τὸ πάλμα ἀγρίας τυρανίας, ὁ δὲ Μασωνισμὸς, κυβερνῶν τὸν κόσμον, νὰ διατείνηται, ὅτι ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἀπολευθερώσεως τῶν καταδουλωμένων λαῶν. Τοῦτο λέγεται, κα' ἀλήθειαν, οὐχὶ φιλανθρωπία, ἀλλὰ εἰςδεχθῆς Ταρτουρισμὸς, Φαρσαϊσμὸς ἀπαίσιος καὶ Σαυιλόνικος πλεονεξία!

Ἄλλὰ ἴσως μᾶς ἀπαντήσουν, ὅτι οὕτω τὸ συμφέρον τῶν ἀπῆται καὶ ἀπικεῖται νὰ πράξουν εἰς κυβερνῶντας τὸν κόσμον μασῶνοι. Ὠραία! Ἄλλὰ τότε ἡ Μασωνία δὲν εἶνε ὀργάνωσις φιλόανθρωπος, ἀκρις ἠθικὴ, ἀλλ' εἶνε ὀργάνωσις Ἑβραϊκῆ συμφεροντολόγος, ἀκρις μιανθρωπος. Καὶ τὴν μιανθρωπίαν τῆς ἐκδηλοῖ ἀποκαλυπτικῶς ἅπαντας τοὺς μὴ μασῶνους ἐσθῆλους ὡς οὕτω κατ' οὐσίαν «*βέβηλος*».

Καὶ ἀληθῶς, οὐδεμίαν ἄλλη ἀπάντησις δύνανται νὰ δοθῇ εἰς τὰ ἀνωτέρω ἱστορικὰ ἐρωτήματά μας, παρὰ ὅτι ἡ Μασωνία εἶνε ὀργάνωσις λίαν ὀλοφρων, ἀφαιμάσουσα τοὺς λαοὺς καὶ θυσιάζουσα αὐτοὺς ἀνοικτιρμόνως ὑπὸ τὸ προσωπαῖον τῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος, εἰς τὸν βωμὸν τοῦ τερατώδους τῆς συμφεροντολογίας ψευδοθεοῦ Μολόχ.

Καὶ προκαλοῦμεν τὴν Μασωνίαν, νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ, ἕνα καὶ μόνον Μασῶνον τελείως πτωχόν, ὁ ὅποιος νὰ ἀγωνίζεται ἀναδιωταῶς καὶ μὴ θυσίαν καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς του, ὑπὲρ τῆς ἀδελφοποιήσεως καὶ εὐδαιμονίας τῶν συνανθρώπων του ὡς ἔπραξεν ὁ Χριστὸς, οἱ θεοὶ αὐτοῦ Ἀπόστολοι, καὶ πλείστοι ἄλλοι χριστιανοὶ καὶ πράττουσιν, οἱ ὅποιοι ἦσαν πῆμπτωχοι. Διότι τὸ νὰ κατέχουν μεγάλα ἀξιώματα ἐν ταῖς διαφόροις κυβερνήσεσιν οἱ Μασῶνοι, καὶ νὰ μισοδοτῶνται ἀδρότητα ἐκ τοῦ ἱερωῦτος καὶ τοῦ αἵματος τῶν ἐργαζομένων, οἱ ὑπόλοιποι δὲ ἐξ αὐτῶν, Μασῶνοι, νὰ ἦναι ἐσθῆσιμῶς εἰς τὸν πλουτοφόρον Πακτωλὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ κατόπιν νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἀδελφοποιήσεως, ἐλευθερίας καὶ φιλανθρωπίας τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀχαρκτηριστὸς ὑποκρισία καὶ ἄμπαυγμὸς τερατώδης!!!

Ὁ κηρύξας καὶ ἐφαρμόσας τὴν ἀδελφοποίησιν ἀπάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνθρώπων Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ ἀληθεῖς αὐτοῦ ὄπαδοί, ἠθικαῖσθησαν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ Ἀδελφοποιήσεως τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου οὔτε τρίχα ἔθιξαν, ἐπὶ ὃ ὁ Μασωνισμὸς θυσιάζει λαοὺς καὶ λαοὺς εἰς τὸν χρυσοῦν Μόσχον, ὃν Μ. Α. Τ. ὀνομάζει ἀδελφοσύνης εἶνεκεν! Καὶ, εἰν ὁ Χριστιανισμὸς ἔμεινε μέχρι τοῦδε στάσιμος καὶ δὲν ἐξεπλήρωσεν εἰς αὐτὴν τὴν Ἀδελφοποίησιν τοῦ κόσμου, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς κατασπαρξάσας αὐτὸν Αἰρέσεις, τὴν κορμηθῆ τῶν ὀπίσθεν κατέχει ὁ Μασωνισμὸς ὅστις, διὰ νὰ ποιῆσῃ ἐντόπασιν εἰς τοὺς ἀγνωστοὺς αὐτὸν καὶ τοὺς κατεχθονίους σκοποὺς του, διατείνεται ἀναληθῶς, ὅτι καὶ ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία τοῦ 1821 ἦτο ὀργάνωσις Μασωνικῆ καὶ ὅτι καὶ ὁ ἅγιος Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ π', ὁ ὑπὸ τῶν Τούρκων

ἀπαγχονισθείς, καθὼς καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μωρητᾶ Θ. Κολοκοτρώνης, ἦσαν Μασσῶνοι!..

Ταῦτα ὅμως εἶνε ἀναίσχοντα μασσωνικά ψεύδη, διαπιστούμενα, ὡς τοιαῦτα, ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἣτις διαπιστοί, ὅτι ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία ἐμόνησεν οὐχὶ εἰς τὴν Μασσωνίαν, ἀλλ' εἰς τὸν ὑπὲρ ἀπαλευθερώσεως τοῦ Γένους Ἰερὸν ἀγῶνα, πολλοὺς ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν μαζὶ καὶ ἄλλους σχεδὸν τοὺς προκρίτους τῶν Ἑλλήνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγοντο πρῶτοι ἐκ τῶν πρώτων ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε', ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης καὶ λοιπὴ τῶν ἀτρομήτων τοῦ 1821 χορεία. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν οἱ ἀείμνηστοὶ ἡμῶν Ἱεράρχαι, οἵτινες ἀπατάλουσι τὴν Κεφαλήν τοῦ Γένους, νὰ μείνωσιν ἀπαθείς θεαταὶ καὶ ξένοι εἰς τὴν γιγαντέωδη καὶ τρομαρὰν πάλιν, τὴν ὁποίαν προητοιμάζετο νὰ συνάψῃ τὸ Γένος κατὰ τοῦ αἰμοδόρου Τούρκου, χάριν τῆς ἐλευθερίας του. Διότι τότε θὰ ἐφορῶντο ἀνάξιοι διάδοχοι τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ὀλοκλήρου τῆς Ἀνθρωπότητος, λίαν ἐπιβόουως μαρτυρήσαντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδεχθῶσι τὰς ἀντιχριστιονικὰς τῆς Μασσωνίας ἀρχάς, τὰς ὁποίας, εἴν τοὺς ἐκάλουν ν' ἀποδεχθῶσι, πεπεισόμεθα, ὅτι θὰ τὰς ἀπέρριπτον μετὰ περιφρόνησεως καὶ θὰ ἀπῆντων. **«Κάλλιον δουλεῖα Τουρκικὴ παρὰ ἀρνηση-θρησκεία Μασσωνικὴ».** Ὡς ὀλίγον πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπῆντησε πολὺ ὀρθῶς, ὁ μέγας δοῦξ Δουκᾶς Νοταρᾶς, εἰς τοὺς παροτρύνοντας αὐτὸν νὰ ἀπαυθῇ, τὴν μετὰ τοῦ ψευδοχριστοῦ Παπαῦ ἔνωσιν, εἰπὼν αὐτοῖς:

«Κάλλιον φανιόλι Τουρκικὸ εἰς τὴν Πόλιν παρὰ πᾶρα Παπικὴ».

Ἐμνήθησαν, λοιπόν, οἱ Ἱεράρχαι μας, οἱ θεοὶ καὶ οἱ Λεοντόκαρδοι ὀπλαρχηγοὶ μας καὶ οἱ νουνεχεῖς προκρίτοι τοῦ Γένους ὑπὸ τῶν πρακτόρων τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας εἰς τὴν Ἐπανάστασιν, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Μασσωνίαν. Καὶ ἐρκίζοντο εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἢ νὰ ἀλευθερώσωσι τὸ καταδρακνιζόμενον Γένος, ἢ νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὲρ τῆς Πίσσεως καὶ τῆς Πατρίδος. **«Ἐλευθερία ἢ θάνατος».** Ἐρκίζον-

το, ἐπιτεινόμενοι, ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου ἀρχιερέως τοῦ Σάββαντος, τοῦ Θεοῦ δηλαδὴ τῆς Μασσωνίας, ὡς θὰ ἐπραττον εἴαν ἐγένοντο μασσῶνοι!

Ἰλλὴν τούτου, συγκρίνοντες τὸ ἔργον τῆς Μασσωνίας, τὸ ὁποῖον ἐκπροσωπεῖται πληρέστατα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, μετὰ τὸ ἔργον τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, τὸ ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, πακατηροῦμεν ὅτι, ἡ μὲν Γαλλικὴ Ἐπανάστασις ἐβλασφημῶσι καὶ ἐπηρνήθη ἐν τῇ Ἐθνοσυνλεύσει τῆς τῶν Χριστῶν, ἀνακηρύξασα ὡς θεὸν **«τὴν φύσιν καὶ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν»**, θελοῦσι τὴν Ἰλὴν, τὴν ὁποίαν ἐβλάφημας διὰ τὴν ὑπνωτικὴν τοῦς κέκφοις, ἐπανόμοιον Μ., Λ., Τ., Σ., Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις διακήρυξε διὰ τῆς πρώτης ἐν Ἀργεὶ Συνελεύσεως Ἐθνοσυνλεύσεως, σθεναρώτατα, τὴν ἀκλόνητον τῶν Ἑλλήνων πίστιν πρὸς τὸν **Τριαδικὸν Θεὸν** τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ μεγαλειώδους Διαγγέλματος, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλε πρὸς τὰ ἀνακτοβούλια τῶν λεγομένων ἰσχυρῶν τῆς γῆς, καθὼς καὶ εἰς ἅπαντα τὸν παπολιτισμένον κόσμον, διὰ τοῦ ὁποῖου διαλάλησεν. **«Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ὀμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος, διακηρύσσομεν καὶ ἐπιζητοῦμεν τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἐθνους ἡμῶν ἀπὸ τῶν βάρβαρον τῆς Ἀσίας σφαγέα, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων».**

Ἐπομένως, δυσθεώρητον διανοίγεται χάσμα μετὰ τῆς Μασσωνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τοιαύτης, τῆς ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν πίστεως βασισθείσης. Καὶ ἄρα ἀσθεδὸν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ Ἐνομαρτύρου Γρηγορίου τοῦ Ε', καὶ τοῦ Γέρου τοῦ Μωρητᾶ Θ. Κολοκοτρώνη, οἱ λέγοντες, ὅτι οἱ ὑπερπατριεῖται ἐκαίνοι ἦσαν ἄθιοι μασσῶνοι!

Ἀλλὰ τὴν Ἀλήθειαν καὶ μόνον τὴν Ἀλήθειαν διακοινοῦντες καὶ διακηρύσσοντας ταύτην, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ὁμογενῶν μας, διαμένοντες εἰς τὴν Ἑυρώπην καὶ ἐκαὶ σπουδάζοντες, συναλήφθησαν ὑπὸ τῆς Μασσωνικῆς ἀρπάγης, καὶ τὰ ἠθοφθόρα αὐτῆς διδάγματα

μεταφύτευσαν εἰς τὸ Ἔθνος. Τοῦτο δὲ μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ ἀειμνήστos, διὰ τῆς ἐξῆς ἱστορικῆς Ἐγκυκλίου, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλε πρὸς τοὺς συναδέλφους τοῦ Ἱεράρχα γινώσκας αὐτοῖς, τὰδε: «... Τώρα, ἀφ' ἡρχισεν ἡ Ἐπιπάστιας, ἐπονάχθησαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, τὰ μέρη πολλοὶ ἄθεοι οἱ ὅποιοι θέλουσι νὰ σπαίρουν τὴν ἀθεΐαν εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ μήτε Ἐκκλησίαν θέλουσι νὰ ἠξάρουν, μήτε νηστείαν, μήτε τὸν Σταυρόν τοὺς ποτὰ κέμνουν. Μάλιστα δλασσημοὺν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κατηγοροῦν καὶ κατατρέχουν τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς παρακινεῖν εἰς τὸ κακόν, φρονοντες, ὅτι οὕτω θὰ τοὺς κάμωσιν ἀνεξιδιόρητους, φιλελευθερωτέρους καὶ ἀνευτέρους... Ἐάν ἀφήσωμεν τοὺς τοιοῦτους ἐλευθέρως νὰ διαδίδωσι τὰς δλασημίας των, ἡ ἀρετὴ θὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τὸ Ἔθνος, καὶ βᾶσιν σταθερὰν πολιτικὴν ἀδύνατον νὰ λάβῃ». Ὡς βλέπομεν ὅτι καὶ ἐγένετο τῆς Μαρσωνίας ἀρεθείσης τελείως ἐλευθέρως, ὑπὸ τῶν ἀναξίων τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ διαδόχων, νὰ δηλητηριάξῃ διὰ τῆς ἀθείας τὴν Ἐθνικὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν τανῶν διὰ τοῦ δλασημοῦ ἀνγλεῶς κατασπαράττει.

Καὶ ἐπὶ τοῦτοις ἀνεμνήσθημι, ὅτι ἀποθανόντος κατὰ τὸ 1933 ἔτος, τοῦ Προϊάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Παποῦλια, ὁ τότε ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Λάδας, ἐνεκομίσατο δι' ἐπικηδείου τὸν θανόντα, εἰπών, ὅτι: «Ὁ ἀποθνήσκων ἦτο κάτοχος μεγάλων ἀρετῶν, ἡ ὀφίστη τῶν ὁποίων ἦτο ἡ ἀφοσίωσις αὐτοῦ πρὸς τὴν Μαρσωνίαν, τῆς ὁποίας ἦτο μέγας διδάσκαλος». Ὁ δὲ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Μπαλάνος, ἐγκομίσας καὶ αὐτὸς τὸν θανόντα, ἐβεβαίωσεν, ὅτι: «Ἄν γνωρίζει ἀπακριβῶς τὰ περὶ τῆς Μαρσωνίας. Γνωρίζει ὁμοῦς ὅτι εἰς τάστην ἀνήκον καὶ ἀνήκουσι βασιλεῖς, πρόεδροι Δημοκρατιῶν, πρωθυπουργοὶ Ἱεράρχαι, ἀνώτεροι δημόσιοι καὶ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ συντηρητικώτατοι πολῖται. Καὶ ὡς ἐκ τούτου δύναται, εἶπε καὶ κοινῶς νοῦς νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀνθεθνικῆς καὶ ἀντιχριστικῆς δράσεως». Τὸ συμπέρασμα ὁμοῦς τοῦ θεολόγου κ. Μπαλάνου κατακαίει αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὅστις εἰς τοὺς φιλαρ-

γύρους πλουτοκράτας Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι τὸν ἀνέκαιζον διέτι ἤκουσαν αὐτοῦ νὰ καυτηριάξῃ τοὺς πλουτοκράτας καὶ νὰ λέγῃ αὐτοῖς: **Οὐδύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ Μαμωνᾶ—πλούτῳ**: ἐκαραύνωσεν, εἰπὼν αὐτοῖς: **Ἔμεῖς ἔστε, οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς καρδίας ἡμῶν. Ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλόν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἔστιν** (Λουκ. Κ. ιστ' 14—16). Καὶ ἐπινόμενος τὸν μὲν βασιλεῖα Ἡρώδη ἀλώπεκα (Λουκ. Κ. ιγ', 31—33). Τοῦς δὲ ἀριστοκράτας τῆς Ἰουδαίας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ἐκαραυνοῦσεν ἐπίσης διὰ τῶν τρομερῶν. **«Ὅθαι ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἐξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γεμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας Ὅτω καὶ ὑμεῖς ἐξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοὶ ἔστε ὑποκρισεως καὶ ἀνομίας. Ὅφεις γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς φύγετε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γένης;»** (Ματθ. Κ. κγ', 27—38). Οὕτως ἐκητηδοντοῦνται τὰ ὑπὲρ τῆς Μαρσωνίας ἐγκώμα τοῦ θεολόγου κ. Μπαλάνου, τοῦ εἰπόντος, ὅτι ἐπειδὴ εἰς τὴν Μαρσωνίαν ἀνήκουσιν οἱ μεγάλοι καὶ τρανοὶ αὐτὴ δὲν ἔχει ἀνθεθνικὸν καὶ ἀντιχριστικὸν χαρακτῆρα.

Καὶ τώρα, δεῦτε ἀκούσωμεν καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κασσινδρείας κ. Εἰρηναίου, ὅστις δι' ὑπομνήματος ὑποβληθέντος παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Συνεδριάζουσαν Ἱεραρχίαν, κατὰ τὸ ἔτος 1929, φθίγγεται, μεταξὺ ἄλλων τὰδε περὶ Μαρσωνίας.

«Τὸ ἐπικρατοῦν φρόνημα, λέγει ὁ Σ. κ. Εἰρηναῖος, σήμερον παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀπαιτεῖ τὴν ταπεινώσιν, τὸν ἐξουτελισμὸν καὶ τὴν ὀλικίαν καὶ πνευματικὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ καθόλου κλήρου. Τὸ Χριστοκτόνον καὶ ἔθνοκτόνον τοῦτο φρόνημα ἀνεπνεύσθη εἰς τοὺς κρατοῦντας καὶ τὸν λαόν, δὲς εἰπεῖν, καὶ εἰς πολλοὺς, καθ' ἃ ἀκούεται, νεωτερίζοντες κληρικοὺς ἐξωθεν».

«Ὁ μελετήσας τὰ νεωστὶ ἐκδοθέντα λεγόμενα «Πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών»—Μαρσωνίων—ὡς καὶ

τὸν Ἰουδαϊσμὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων», κατανοεῖ, ὅτι τὰ μεγάλα δυστυχήματα, τὰ κατατρόχοντα τὰ διάφορα Χριστιανικὰ ἔθνη, καὶ ἰδίᾳ τὴν Ρωσσίαν καὶ Ἑλλάδα, ὀφείλονται εἰς σθένος προδιαγεγραμμένον ὑπὸ τῶν σοφῶν Σιωνιστῶν—μαρσόνων».

«Οἱ Σιωνισταί, ἐπιδιώκοντες ἀπ' αἰώνων τὴν ἰδρυσιν ὑπερκυβερνήσεως Ἰουδαϊκῆς συνήθροισαν τὸ χροσίον τοῦ κόσμου εἰς τὰς τραπέζας αὐτῶν καὶ ὑπέταξαν τὸν πᾶγκόσμιον τύπον εἰς τὴν θέλησιν αὐτῶν. Διὰ τοῦ τύπου δέ, τοῦ χρήματος καὶ διαφόρων διαλυτικῶν, τῶν χριστιανικῶν Κοινωνιῶν, θεωριῶν κοινωνιστικῶν, προπαρασκευάζουσαι τὴν βασιλείαν τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἰουδαίων, τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος, ἦτοι τοῦ ἀντιχρίστου».

«Ἡδὴ ἐτέθη ὑπ' αὐτῶν προπολλοῦ, τὸ ζήτημα ἐν ταῖς Στοαῖς. Τίς δύναται ν' ἀποτελέσῃ πολιτικὸς ὀργανισμὸς τὴν ὑπερκυβέρνησιν τοῦ κόσμου, ἢ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἢ ὁ Σιωνισμὸς μετὰ τοῦ Μαρσωνισμοῦ;»

«Αἱ Μαρσωνικαὶ Στοαὶ εὗραν τὸ ζήτημα ὑπὲρ τοῦ Σιωνισμοῦ—διαπιστώσαντες ὅτι ἡ Μαρσωνία ἔχει Ἰουδαϊκὴν τὴν καταγωγὴν ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἶπομεν—διότι ἐν μὲν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν δὲν ἀντιπροσωπεύονται ἅλα τὰ Κράτη, οἱ δὲ εἰς αὐτὴν ἀποστελλόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν συμπεταχόντων Κρατῶν εἶναι αἵρετοὶ τῶν Κυβερνήσεων καὶ οὐχὶ τῶν λαῶν· ἐνθ' ὁ Μαρσωνισμὸς εἶναι ἐξηπλωμένος καθ' ἅλην τὴν ὑφήλιον, ἔχων ὡς μέλη αὐτοῦ τοὺς πλείονας τῶν διανοουμένων ἐκάστου Ἐθνους».

«Οἱ Μαρσωνοὶ, ἀγιοὶ ἀδελφοί, καυχῶνται, ὅτι κατὰ τὰ 90 οἱ αὐτοὶ κυβερνοῦσι καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα».

«Οἱ Σιωνισταί—Μαρσωνοὶ—στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν δύο τοῦτων πλεονεκτημάτων, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἐξηπλωμένος ὁ Μαρσωνισμὸς ἐντὶ τὴν ὑφήλιον, καὶ ὅτι, ὡς μέλη αὐτοῦ, ἔχει τοὺς πλείονας ἀνεπτυγμένους ἐκάστου Ἐθνους, ἀντιποιοῦνται τῆς ὑπερκυβερνήσεως τοῦ Κόσμου».

«Ἡρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ δὲ αὐτῶν τοῦτου ἐξαπολύουσι ἀπὸ τῶν κόσμων ἅλας τὰς ἀνατρεπτικὰς κοινωνιστικὰς θεωρίας καὶ ἰσχύουσι Σωματεία, ὡς Κομμουνισμὸν, Μπολσεβικισμὸν, Χιλιεσμὸν, Χριστιανικὰς ἀδελφότητες—τῶν Νέων κ.τ.λ., δι' ὧν ἐπιδιώκεται ὁ κλονισμὸς ἐν γένει

τῶν ἱρησκευτικῶν παποθησέων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἢ ἠθικῆς διαφθορᾶ τοῦ λαοῦ, ἢ δολοφονίας τῶν Χριστιανικῶν Πολιτειῶν καὶ ἢ ἐπιβολὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου!»

«Τὶ ἄλλο ἐπιδιώκουσιν οἱ φεινασκοῦντες· κάτω ὁ στρατός, κάτω τὰ σῆνορα; οἱ ἀποκαλοῦντες σάνια ἱστανικὰ τὴν Ἐρησικεῖαν, Πατριδο, οἰκογένειαν καὶ κουραλόπανο τὴν ἱερὰν ἡμῶν σημαίαν; Καὶ τί ἄλλο ἐπιθυμοῦσι οἱ παντὶ μέσῳ προάγοντες τὴν ἐξανδρισμὸν καὶ τὴν ἀπογοῦνται τῶν γυναικῶν καὶ γυναικισμὸν τῶν ἀνδρῶν, εἰμὴ τὴν διὰ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως, ἀναγκαίως ἐπακολουθοῦσας οὕτω, σήφιν καὶ διάλυσιν τῶν Χριστιανικῶν ἐθνοτήτων, ὅπως ἐπὶ τῶν ἑραπίων αὐτῶν ἐνιδροθῆ ἡ παγκόσμιος Μαρσωνικὴ—Βασιλεία τοῦ Ἰουδαίου;»

«Τῶν Σιωνιστῶν ἔργον εἶναι ἡ ἐξαφάνισις τῶν Τούρων, ὡς κεφαλῆς, κατ' αὐτοῦ, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

«Αὐτοὶ ἀντικεινίστησαν τὸν Καλίφην τοῦ Ἰσλάμ διὰ τοῦ Κεράλ».

«Αὐτοὶ, ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης διὰ τῶν συγχρονιστικῶν αὐτῶν θῆθεν ἰσθῶν, ἀνοπολογίως ἐβλάψαν καὶ παρέλυσαν τὰς αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους τῆς Ανατολῆς Ἐκκλησίας».

«Οἱ διωγμοὶ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Ρωσσίᾳ καὶ αἱ σφαγαὶ ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν καὶ λαοῦ εἰς τὸ πρόγραμμα—τῶν Μαρσόνων—ὀφείλονται».

«Ὡς παίγιον δέ, ἐν τῷ προγράμματι αὐτῶν, χαρακτηρίζουσι τὴν διάλυσιν τῶν ἐπὶ μέρος ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ αὐτῶν κεφάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς».

«Μόνον τὸν Παπισμὸν θεωροῦσι δυσπέρθητον ἕνεκα τῆς σιδηρᾶς αὐτοῦ πειθαρχίας, τῆς ὀλικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἰδίᾳ τῶν Μεγάλων Μοναχικῶν αὐτοῦ τάγματων, ἅτινα, περικλείουσι ἐπιστήμονας ἐν παντὶ τοῦ ἐπιστητοῦ κλάδου πρώτης γραμμῆς καὶ μέλη καὶ ἀδελφοὺς ἀτόμους ἐν πάσῃ στιγμῇ νὰ ὑποδραστησῶν εἰς πᾶσαν θεσίαν ὑπὲρ τοῦ ἱερατικοῦ θρόνου».

«Εἰς αὐτοῦς τέλος ὀφείλεται αὐτὸ τὸ ἐπικρατοῦν σήμερον φρόνημα παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν διανοουμένων λαϊκῶν τε καὶ κληρικῶν δυστυχῆς».

•Τὸ πνεῦμα τῶν νεοτερισμῶν καὶ τῆς ἀντιρροφίας κατὰ τοῦ ἐν τε καὶ καλῶς ἐν παντί ἔχοντι κανονικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνεσαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μοιρικού Πατριάρχου Μακεδονίας Μεταξάκη ὅστις ὀφείλει τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὑπάτα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀξιώματα ἀνοδῶν του εἰς τὰς ἀμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν—Μαροωνικῶν—ἐταπεινῶν».

•Καὶ δὲν εἶναι σήμερον μόνον ἡ ἀποσυνθετικὴ τῶν Χριστιανικῶν Κοινωνιῶν δράσις τῶν Σκηνιστῶν.

•Αὐτοὶ ἐσταύρωσαν τὸν Κόριον, αὐτοὶ ἐδίωξαν τοὺς Ἀποστόλους. Εἰς αὐτοὺς ὀφείλονται τὰ μαρτύρια τῶν πλείστων Ἀγίων μαρτύρων. «Βλέπε μαρτύριον Ἀγίου Πολυκάρπου. Αὐτοὶ τέλος ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ διασκόρπισαν τὸν ἑσπέρην τῶν Ἰουδαϊζουσῶν αἰρέσεων, αἵτινες κατετάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπέδεικτον, εἰμὴ τὴν νοθείαν τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ τὴν ἐξυφάνισιν τῆς μόνης ἀληθοῦς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως».

•Εὐνόητος ἄρα ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπιστῶντος ἀκραίαν τὴν, προσηγὴν τῶν πιστῶν ἐπὶ τῶν Ἰουδαϊζόντων ψευδοδιδασκαλῶν καὶ λέγοντος.

•**Βλέπε τοὺς κύνες βλέπετε τοὺς κηκροὺς ἐργίας. Βλέπετε τὸν κατατομήν.** (Φιλ. Κ. γ'. 2)

•καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς θεοεπίκαλος Παῦλος ἐν καρφαλίῳ δεκάτῳ πρῶτῳ, τῆς πρὸς Κορινθίους δευτέρου αὐτοῦ ἐπιστολῆς, λέγει: **•Καὶ οὐ θαυμαστόν αὐτὸς γὰρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός• οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης, ὧν τότελος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν».**

Καὶ αὐτὴν πανακριβέστατα τὴν εἰκόνα παρουσιάζει ὁ Μαροωνισμὸς, ὅστις, διὰ τὴν κατανουθῆκαλῶς, πῶσον βαθύως ἔχει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς δηλητηριώδης ἀκανθὰ ἐμπυχθῆ, παραθέτομεν πῖνακα, τὸν ὅποιον ἀνταγράψαμεν ἐκ τοῦ Μαροωνικοῦ τυπικοῦ, καὶ ὁ ὅποιος μᾶς ἀποκαλύπτει τὰς διαφόρους Μαροωνικὰς Στοὰς, αἵτινες λειτουργοῦσιν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἀνοχὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ταῖς διαφόροις Ἑλληνικαῖς πόλεσιν.

ΛΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ Γ.*, Μ.*, Α.ν.*,
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑΙ ΣΤΟΑΙ

Ἄριθ. Στοᾶς	Ὄνομα ἐκείνης Στοᾶς	Ἀριθ. Στοᾶς	Ἀνατολὴ
1	Ἀναγέννησις	66	Μικτηλῆνη
2	Ἀργοναῦται	21	Βόλος
3	Ἀρμονία	44	Κων/πολις
4	Ἀριστοτέλης	36	Σέρραϊ
5	Ἀδελφοποιήσις	65	Ἀθήναι
6	Ἀναγέννησις	76	Ἀθήναι
7	Ἀμφικτύον	75	Λάρισα
8	Βυζάντιον	60	Ἀθήναι
9	Δαδώνη	58	Ἰωάννινα
10	Ἐλευσίς	67	Ἀθήναι
11	Ἐλίς	45	Δράμα
12	Ἑλλάς	52	Ἀθήναι
13	Ζήνων	18	Λαμία
14	Ἡσιόδοτος	49	Ἀθήναι
15	Ἡρα	73	Σάμος
16	Θέμις	57	Ἀθήναι
17	Ἰσις	22	Κόρινθον
18	Ἰωνία	54	Ἀθήναι
19	Κίμων	53	Λάρινα
20	Κινύρας	64	Πάφος
21	Ἀδαμάντιος Κοραῖς	72	Χίος
22	Μέγας Ἀλέξανδρος	35	Ἀλεξάνδρεια
23	Μέγας Ἀλέξανδρος	62	Θεσσαλονίκη
24	Μισσώλης	42	Πελοπόννησος
25	Μίνως	32	Ρέθυμνον
26	Ὀλυμπος	68	Θεσσαλονίκη
27	Ὀρφεύς	69	Ἀθήναι
28	Ὀμηρος	61	Ἀθήναι
29	Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός	22	Πάτρις
30	Πιπτακός	70	Μικτηλῆνη
31	Πίστις	71	Πελοπόννησος
32	Πλάτων	63	Καβάλλα
33	Προμηθεύς	37	Ἀθήναι
34	Πυθαγόρας	8	Ἀθήναι
35	Σκευόφρασις	31	Ἀθήναι
36	Σόλων	56	Λαμία
37	Τοιμακῆς	56	Ἀλεξ/πολις
38	Υψηλάντης	41	Ἀθήναι
39	Φίλιππος	38	Θεσσαλονίκη
40	Φοίνιξ	51	Ἀθήναι
41	Φοίνιξ	59	Θεσσαλονίκη

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἀποδείξαντες ἀρκούντως, ὅτι ὁ Μασωνισμὸς ἀποτελεῖ θηλητηριώδη εἰδωλολατρικὴν ἀκνήθαν ἐμπαγείσαν μετὰ Σατανικῆς πονηρίας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ὅτι ἔχει Ἰουδαϊκὴν τὴν καταγωγὴν, ἀγωνιζόμενος ὑπόβλητος μετὰ Ἑκκοφορικοῦ πείσματος νὰ εξαφανίσῃ τὸν Οὐράνιον Χριστιανισμὸν καὶ ἀπαναστατήσῃ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Φυσιολατρίας, τὴν ἀρχαίαν Εἰδωλολατρείαν, ἐπιπροσθέτομεν, ὅτι, διὰ τοῦ βιβλίου τούτου, ἀποσκοποῦμεν οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ νὰ διαφροντίσωμεν τοὺς ἐμπλακέντας εἰς τὰ Μασωνικὰ δίκτυα Ἑλλήνας, τοὺς ἐθεῶ καὶ τοὺς ἐν Ἀμερικῇ, ὅπως θρασύσοι πάντα θεσμὸν μετὰ τῆς Μασωνίας καὶ ἀπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχουν εἰς ἀγνοίας λιποτακτήσῃ, καὶ ἐν ᾧ καὶ μόνῃ ἐμπερικλείεται ἄπασα ἡ Ἀλήθεια, ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ χαρὰ. Τοῦ Ὀρθοδόξου, λέγομεν, Χριστιανισμοῦ, τὸν ὅποιον δὲν πρέπει, κατ' οὐδένα λόγον, νὰ συσχετίζουσι μὲ τὰς παρανομίας τοῦ ὑπερφιάλου Παπισμοῦ καὶ μὲ τὰς παρερμηνείας τῆς ἀναρχομένης Διαμαρτυρήσεως, ἣτις ἀποτελεῖ θρησκοευτικὴν Βαβυλωνίαν, ἀλλ' οὕτω καὶ μὲ τὰ ἔκτροπα τῶν ἀξιοματόχων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Διότι ἅπαντες εἰ κόριοι οὗτοι παρανομοῦντες ὑπὸ τὸ προσεπιθεῖον τοῦ Χριστοῦ, οὐδαμῖαν, ἀπολύτως οὐδαμῖαν ἔχουσι σχέσιν, μὲ τὸν θεοκἀθόντα ὑπὲρ τῆς Ἀδελφοποιήσεως τοῦ κόσμου καὶ ἀπαλευθερώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κτηνώδους εἰδωλολατρίας, **Χριστόν**. Καὶ διὰ νὰ πεισθῶσιν οἱ Ἑλλήνες Μασῶνοι νὰ ἀπαρνηθῶσι τὴν Μασωνίαν, τοὺς προτρέπομεν, νὰ μαλετήσωσι τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν Παγκόσμιον ἱστορίαν, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ μάθωσι, διότι ἴσως τὸ ἀγνοῦν, ὅτι ὁ ἀρχαῖος Εἰδωλολατρικὸς Ἑλληνισμὸς θεοποιήσας ἅπαντα τὸν αἰσθητικὸν κόσμον, καὶ ὑποδουλωθεὶς εἰς τὴν ἐπίσης εἰδωλολατρίδα καὶ τυραννομένην Ρώμην, ἡ ὁποία ἐθεοποίησε τοὺς αἰμοσταγεῖς αὐτῆς Καίσαρας, δὲν ἠλευθερώθη ἐκ τῆς ἀπηνόου τῆς Ρώμης δουλείας, διὰ τῆς εἰδωλολατρίας καὶ διὰ τῶν σα-

τανικῶν καὶ γαλοίων αὐτῆς μυστηρίων, ἀλλὰ τὰ θεσμὰ αὐτοῦ ἐθραυσθῆσαν ὑπερβαρμακτώως, ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὰ ζωνήφρα τοῦ ὁποίου νάματα βαπτισθεὶς ὁ Ἑλληνισμὸς, καὶ ἀποκαθαρθεὶς ἀπὸ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ βύπου, ἀνεδείχθη διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ πάλιν, ὡς τὸ πρῖν, κοσμοκράτωρ, μὲ πρωτεύουσαν τὸ περικλεῆς καὶ πάγκαλον Βυζάντιον. Καὶ πάλιν ὑποδουλωθεὶς ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Παποτουρκικοῦ θηρίου ἠλευθερώθη καὶ πάλιν κατ' ἀρχὴν ἡ μικρὰ αὐτῆ γωνία τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἀθεμάστου πίστεως, τῶν γιγντομετῶν τοῦ 1821 προγόνων μας τῶν ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γαλουχηθέντων καὶ καθοδηγηθέντων. Ἀδελφάκτως δὲ δεκκηύσομεν, ὅτι καὶ πάλιν διὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, τοῦ ἀναχθέντος τανῦν εἰς τὴν **Ἐπίγνωσιν τῆς Ἀληθείας**, τούτέστιν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀπόδειξιν, **Μαθηματικῶς**, τῶν θεῶν τῆς Ὀρθοδοξίας Δογματικῶν Ἀληθειῶν, θὰ ἀπανακτήσομεν, κατὰ τὰ προσηφητευμένα, τὴν Πατρίαν ἡμῶν Ἑθνικὴν κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν κατεπάτησε διαίως ὁ Ἀγαρηνὸς ψευδοπροφήτης, τὸν ὅποιον ἀκθύμως ὑπεστήριξε καὶ ἡ κυβερνήσασ τὴν λεγομένην παπολατιομένην Εὐρώπην, πολυκέφαλος τῆς Μασωνίας ἔχιθνα. Καὶ ὁ καιρὸς τῆς τελείας ἐκκληρώσεως τῶν θεῶν ἡμῶν πεπρωμένων, ἐγγὺς ἐστίν, ἀπείρως ἐγγύς.

Τῆς ἱστορίας λοιπὸν διασαλπίζουσης, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Χριστιανισμὸν ἀφείλει τὴν ὑπαρξιν του, ἔπεται: ὅτι οἱ Ἑλλήνες Μασῶνοι ὑπονομεῖοντες τὸν Χριστιανισμὸν, ὑπονομεῖουσιν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἔθνους, τὸ ὅποιον προῶρισται ὑπὸ τῆς Θεῶς Προνοίας νὰ θριαμβώσῃ διὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς εἰς τὸ παρελθόν, πρὸς κατασχύνην καὶ ὄνηδος τῆς Μασωνίας καὶ πάσης ἄλλης ἀντικειμένης κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας δυνάμεως.

Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐπιλέγομεν, πρὸς γνῶσιν ἅπαντων τῶν ἀνὰ τὴν Ἰψηλίον Μασῶνων, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνα κατασκευάσμα ἀνθρώπινης πεπρασμένης μεγαλοφυίας, διὰ νὰ θῆναι δυνατὴ ἡ παρ' ἄλλων μεγαλοφυῶν

καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων κατάλυσις. Αὐτοῦ, ὡς ἐξικολουθεῖ ἀπ' αἰῶνων νὰ γίνεται μὲ τὴ παρ' ἀνθρώπων δυσφαιθέντα πολιτειακὰ σκιτήματα, δι' ἃν ἐκδηλεῖται οὐδὲν ἄλλο, παρὰ ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια καὶ ἰθεολογικὴ ρευστοποίησις, διὰ τῆς ἀλυσιώσεως, μετατροπῆς καὶ ἀνατροπῆς τῶν πολιτειακῶν τούτων συστημάτων. Ἄλλ' εἶνε δημιουργημα τοῦ Ἰσχυοῦ, θεμελιωθὲν ἐπὶ τοῦ Πανάγου Αἱματος τοῦ Πλοῦ καὶ Λόγου Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἱεραμίτισα, τὴν συμβολίζουσαν ἐλόκληρον τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, παραβολὴν τοῦ ἀμπελώνου, εἶπὼν τοῖς πεπωρωμένοις Ἰουδαίοις: «*Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς: Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας παρὰ κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν Ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ἡμῶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ δόθήσεται ἔντει ποιῶντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς. Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον συνθλασθήσεται ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ λιμνήσῃ αὐτόν.*» (Ματθ: Κ. κα').

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐξ Οὐρανοῦ καταβήδοντος, ὅπως Οὐρανοποίησιν τὴν Γῆν, καὶ βασιλεύει δικαιοματικῶς ἐν αὐτῇ, ἀποτελοῦσι τελειοδικὸν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὅστις τυφλωθεὶς ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν Χριστὸν καὶ συνεθλάσθη καὶ ἐλικμήθη παρ' Αὐτοῦ. Τὸν Χριστὸν τὸν ὅποιον ὁ προφήτης Δαυὶδ εἶδεν «*ὡς λίθον ἀποσπασθέντα ἀνευ ἀνθρωπίνης χειρός, ἀπὸ ἀλατομήτου ὄρους, τὴν Ἀειπάρθενον Μαριάμ συμβολίζοντος καὶ Παναγίαν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ.*» Ὁ καὶ εἶπὼν εἰς τὸν κορυφαῖον αὐτοῦ μαθητὴν τὸν Ἀνδραῖον Πέτρον, ὁμολογήσαντα εὐθαρῶς τὴν Θεότητά Του: «*Μακάριος εἶ, Σίμων Βῆθ Ἰωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ Πατήρ μου, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κἀγὼ δὲ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.*» (Ματθ. Κισ'). Ἐκ τοῦ ὁποῦ, Ἄδου, Ἰβτα, Ἰβτα! ὅτι ἀναβῆναι ἐπο-

χοόμενος ἐπὶ τοῦ σεαυθρωμένου τῆς Πυθωνίου Μασσωνικῆς Διπλωματικῆς ἄρματος, ὁ αἰμοχαρὴς τοῦ πολέμου καὶ τέκνον τοῦ Ἐισοφόρου Ἄρης, διὰ νὰ διανοίξῃ τὰς χαλκὰς τοῦ Ἄδου πόλεως, καὶ καταπύῃ οὗτος διὰ τοῦ Ἀδουσαλέου αὐτοῦ πυρίνου στέματος καὶ Μασσωνισμὸν καὶ Μαρξισμὸν καὶ πᾶν ἄλλο θρησκευτικόν, φιλοσοφικόν, ἐπιστημονικόν καὶ πολιτειακὸν ψευδὲς σόστημα, μεθ' ὧν τῶν Ἀκαδημῶν καὶ Πανεπιστημίων, ἐν οἷς ἐμφελεῖται ἐλόκληρον τὸ ψεῦδος, τὸ ὅποιον θὰ ἐκλειφθῇ τελείως ἀπὸ τῆς γῆς, ἐν ᾗ θὰ ἐκκοιλεύσῃ ἡ Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, «*ἐν ᾗ πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων εἰς δόξαν Τοῦ Τριᾶδικοῦ ἡμῶν Θεοῦ.*»

ΑΜΗΝ

Ἐρὸς συμπλήρωσιν τοῦ βιβλίου μας, δεόν νὰ παραθέσωμεν, ἐν μεταφράσει, καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ Μασσωνικοῦ Διπλώματος, διὰ νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς Μασσωνίας, οἱ φίλιτοι ἀναγνώσται καὶ αἱ νοήμονες ἀναγνώστρια.

Ἰδοὺ ἡ Μετάφρασις.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΕΝ ΤΩ ΜΑΣΣΩΝΙΚΩ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙ

ΛΟΞΑ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ἐν ὀνόματι καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μεγάλης Ἀγατολῆς τῆς Γαλλίας, πᾶσι τοῖς καθ' ἑλπίαν τὴν εἰσφάνειαν τῆς Γῆς δικαιοδικασμένοις Μασσῶνοις.

Ἕνωσις • Δύναμις • Ὑγεία

Ἡμεῖς Σεβασμοὶ ἀξιωματικοὶ ἐπίσημοι καὶ μέλη τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Ἰσάννου κανονικῶς διορισμένοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ τῶν Παρισίων, κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοπικὸν τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ ἀληθινοῦ φεβρουαρίου 5816 ὑπὸ τὸν διακριτικὸν τίτλον τῶν Φιλονόμων, βεβαιούμεν ὅτι ὁ ΒΟ. ἀδελφὸς Φαρδῆς Φρατζέσκος γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 14 Νοεμβρίου 1796 ἀπο-